

PATRIŠA
KORNVEL

FARMA
LEŠEVA

PATRIŠA
KORNVEL

FARMA LEŠEVA

Peti slučaj doktorice Kay Scarpetta

PATRICIA D. CORNWELL

FARMA LEŠEVA

Mirni gradić Black Mountain u srcu savezne države Sjeverna Karolina potrest će jeziv zločin. Način na koji je počinjeno ubojstvo jedanaestogodišnje djevojčice natjerat će dr. Kay Scarpetta i policijskog poručnika Petea Marina da posumnjaju kako je riječ o još jednom zlodjelu okrutnog ubojice Gaulta. Tijekom istrage na licu mjesta, u kojoj će im se pridružiti specijalni agent Wesley i Scarpettina

nećakinja Lucy, situacija će se dodatno zakomplicirati novim ubojstvima, pa zatim i složenim međusobnim

odnosima samih istražitelja. Jedinu nadu za rješenje ovog zapletenog ubojstva dr. Scarpetta očekuje od rezultata eksperimenta kojeg će pokušati privesti kraju na

istraživačkom poligonu sudske patologije poznatom pod nazivom Farma leševa.

Oni koji lađama zaploviše morem

da po vodama silnim trguju:

oni vidješe djela Jahvina,

čudesa njegova na pučini.

Psalam 107:23 24

Za Senatora Orvina Hatcha iz Utaha, zbog njegove neumorne borbe protiv kriminala.

Poglavlje 1

Bio je šesnaesti listopada. Sjenke jelena polako su se šuljale rubom mračne šume pred mojim prozorom, dok je sunce provirivalo iznad pokrova noći. Voda je stala šumiti iznad i ispod mene, a svjetla u sobama palila su se jedno za drugim dok su reski pucnjevi iz streljana koje nisam mogla vidjeti parali zoru. Zaspala sam i probudila se uz zvuke puščane paljbe.

To je nešto što nikada ne prestaje u Quanticu, država Virginija, gdje FBI-eva Akademija stoji poput otoka okruženog marincima. Nekoliko dana mjesečno odsjedala sam na osiguranom katu Akademije gdje me nitko nije mogao nazvati osim ako sam ja tako htjela i kamo me nitko nije mogao slijediti nakon što bi u kantini popio previše piva.

Za razliku od spartanski uređenih spavaonica u kojima su stanovali novi agenti i u kojima bi odsjedali policajci u posjeti Akademiji, moj je apartman imao televizor, kuhinju, telefon i kupaonicu koju nisam morala dijeliti ni sa kim. Pušenje i alkohol bili su zabranjeni, no vjerovala sam da špijuni i zaštićeni svjedoci koji su obično bivali smješteni ovamo nisu poštivali pravila ništa više no što sam to ja činila.

Dok se u mikrovalnoj pećnici grijala kava, otvorila sam svoju aktovku kako bih izvadila dosje koji me čekao u njoj otkako sam si noć stigla ovamo. Još ga nisam bila pogledala jer se nisam mogla na tjerati da uronim misli u takvo što, da uzmem takvo što u krevet. U tom sam se smislu promijenila.

Još od medicinskog fakulteta bila sam naviknuta izlagati se traumi u koje god doba dana i noći. Radila sam u hitnim službama dvadeset i četiri sata dnevno i obavljala obdukcije sama u mrtvačnici do zore. San je za mene oduvijek bio tek kratak izlet na neko mračno, prazno mjesto kojeg sam se kasnije rijetko sjećala. A onda se postupno, s godinama, u meni nešto opasno pomaklo. Počela sam zazirati od rada kasno navečer i biti sklona noćnim morama kad bi se užasne slike iz mog života pojavile na jackpot aparatima podsvijesti.

Emily Stainer imala je jedanaest godina, a spolnost koja se u njoj budila bila je tek rumenilo na njenu slabašnom tijelu, kada je dvije nedjelje ranije, prvog listopada, zapisala u svoj dnevnik:

Oh, kako sam sretna! Skoro je jedan ujutro, a mama ne zna da pišem dnevnik jer sam u krevetu s baterijskom svjetiljkom. Išli smo u crkvu na večeru od namirnica koje sami donesemo, i Wren je bio tamo! Vidjela sam da me zapazio. A onda mi je dao fireball¹. Spremila sam ga kad nije gledao. Sad je u mojoj tajnoj kutiji.

1 Atomic fireball vrsta ljutog bombona s okusom cimeta kojeg proizvodi Ferrara Pan iz Chicaga.

Sutra popodne imamo sastanak mladeži, a on hoće da se na demo ranije i da to ostane tajna!!!

U tri i trideset tog popodneva Emily je izašla iz svoje kuće u Black Mountainu, istočno od Ashevillea, i krenula na tri kilometra dugu šetnju prema crkvi.

Druga djeca su se sjećala da su je u šest po podne, nakon sastanka, vidjela kako sama odlazi dok je sunce zapa dalo za brežuljke u podnožju planina. Skrenula je s glavne ceste s gitarom u ruci i krenula prečicom što je vodila pokraj malog jezera.

Istražitelji su vjerovali da je za vrijeme te šetnje susrela čovjeka koji će joj nekoliko sati kasnije oduzeti život. Možda je zastala i razgovarala s njim. A možda, kako je žurila kući, nije bila ni svjesna toga da se netko skriva u sjenama koje su postajale sve duže.

U Black Mountainu, gradiću sa sedam tisuća stanovnika u Sjevernoj Karolini, lokalna je policija radila na jako malo slučajeva ubojstava ili seksualnih napada na djecu. A na slučaju koji je u isto vrijeme bio ijedno i drugo nisu radili nikada. Nikada nisu razmišljali o Temple Brooks Gaultu iz

Albanvja, država Georgia, iako se njego vo lice smješalo s popisa desetorice najtraženijih stoje bio razaslan diljem cijele zemlje. Poznati zločinci i njihovi zločini nikada nisu brinuli nikoga u tom slikovitom dijelu svijeta poznatog po Thomasu Wolfu², Billyju Grahamu³.

Nisam shvaćala što je Gaulta onamo odvelo niti sto ga je privu klo na krhkoj djevojčici po imenu Emily koja je čeznula za svojim ocem i dječakom po imenu Wren. No kada je Gault krenuo u svoj ubojiti pohod dvije godine ranije, u Richmondu, izbor njegovih žrta va činio se upravo jednako lišenim razuma. U stvari, on još uvijek nije imao smisla.

Izašavši iz svog apartmana, prošla sam staklenim hodnicima okupanim suncem, a sjećanja na Gaultovu krvavu karijeru u Richmondu kao da su mi zatamnivala jutro.

Jednom mi je bio na dohvat ruke. Doslovno sam ga mogla dotaknuti prije no što je pobjegao kroz prozor i nestao. Tom prilikom nisam bila naoružana, a moj posao ionako nije ići uokolo i pucati na ljude. No odonda nisam mogla odagnati studen sumnje što mi se tada spustila na dušu. Nisam se prestala pitati što sam sve mogla učiniti.

Na Akademiji vino nikada nije potjecalo iz neke dobre berbe, pa sam zažalila što sam večer ranije u kantini popila nekoliko čaša. Moje jutarnje trčanje cestom J.

Edgara Hoovera bilo je teže nego obično.

O, bože, pomislila sam. Neću izdržati.

Marinci su na ceste s kojih su se vidjele streljane postavljali sto lice od maskirnog platna i teleskope. Dok sam polako trčkarala po kraj njih osjećala sam na sebi smjele muške poglede znajući daje grb Ministarstva pravosuđa na mojoj mornarskoj majici pravovremeno uočen. Vojnici su vjerojatno pretpostavljali da sam ženski agent ili policajka u posjeti, a mene je uznemiravala pomisao na to da ovim istim putem trči i moja nećakinja. Žalila sam što Lucy nije odabrala neko drugo mjesto za stažiranje.

Bilo je očito da sam utjecala na njen život i to me plašilo kao malo toga u životu.

Prešlo mi je u naviku brmutil za nju u vrijeme jutarnjih vježbi, kada sam bila u agoniji i svjesna činjenice da starim.

2 Rođen u Severnoj Karolini. Njegova kićena, raskošna proza donijela mu je 3 Američkih najboljih romanopisaca dvadesetog stoljeća.

3 Majstor kršćanstva ponovnog rođenja. Vješto se koristio radiom i televizijom u mnogim zemljama svijeta kako bi širio vjeru u Krista. Bio je osobni savjetnik predsednika Nixona. Napisao je nekoliko knjiga, među kojima i Kako se ponovno roditi.

FBI-eva ekipa za spašavanje talaca, odnosno EST, izašla je van na manevre, a zrakom je odzvanjao mukli zvuk elise helikoptera. Kamionet nakrcan prostrijeljanim vratima progrmio je pokraj mene, a za njim je slijedio još jedan niz vojnika.

Okrenuvši se, zapo čela sam trčati dionicom od dva i pol kilometra natrag prema Aka demiji čija je zgrada izgledom mogla proći pod moderan hotel od smeđe opeke, da nije bilo krovova pretrpanih antenama i da nije bila smještena usred šume, bogu iza leđa.

Kad sam napokon stigla do stražareve kućice zaobišla sam zabrane sa šiljcima na cesti i izmučeno podigla ruku u znak pozdrava agentu iza stakla. Bez daha i mokra od znoja, razmišljala sam o tome da ostatak puta prohodam, kad sam začula kako se iza mene zaustavlja auto.

– Pokušavaš se ubiti ili šta? Rekao je glasno kapetan Pete Marino nagnuvši se preko ulaštenog prednjeg sjedišta svoje srebrne Crown Victorie. Radioantene poskakivale su poput štapova za pe canje, a on usprkos mojim bezbrojnim prodikama nije bio vezan.

– Ima i lakših načina od ovog, rekla sam mu kroz otvoreni su vozačev prozor. Na primjer, tako da se ne vežeš u autu.

– Nikad ne znam kad ću morat na brzinu iskočit iz ovih kolica.

– Ako zaglaviš u sudaru, bez daljnega ćeš na brzinu iskočiti van, rekla sam.

Vjerojatno kroz vjetrobransko staklo.

Pete Marino, iskusan detektiv odjela za ubojstva u Richmondu, gdje smo oboje radili, nedavno je dobio unapređenje te mu je dodi jeljena Prva postaja, najkrvaviji dio grada. Pored toga, već je godinama bio uključen u FBI-ev program za rješavanje nasilnog kriminala, PRANK.

U svojim ranim pedesetima, Marino je bio žrtva prekomjernih doza zatrovane ljudske prirode, loše ishrane i pića, a lice mu je bilo izbrazdano od nevolja i uokvireno sve rjeđom sijedom kosom. Bio je gojazan, trom i poznat po svom neprijateljskom držanju. Znala sam da je došao radi konzultacija o slučaju Steiner, no prtljaga koju je imao na stražnjem sjedištu nije mi bila jasna.

– Ostaješ ovdje neko vrijeme? upitala sam.

– Benton me zapisao za Opstanak na ulici.

– Tebe i koga još? upitala sam, jer svrha opstanka nije bila uvježbavanje pojedinaca, već čitavih odreda.

– Mene i ekipu za upade u mojoj postaji.

– Molim te, nemoj mi reći da u opisu tvog novog radnog mjesta stoji i to da moraš nogama rušiti vrata.

– Jedno od užitaka unapređenja je i to da ti se dupe ponovno nađe u uniformi i to na cesti. A ako nisi primijetila, doktorice, vani previše ne koriste jeftine dječje igračkice od pištolja.

– Hvala na obavijesti, rekla sam suho. Pazi da obučeš debelu odjeću.

– Ha? Pogledom je, iza tamnih sunčanih naočala, prešao preko retrovizora, kako su pokraj njega prolazili drugi automobili.

– Meci punjeni bojom bole.

– Nije mi u planu dat se pogodit.

– Nitko to ne planira.

– Kad si ti stigla? upitao me.

– Sinoć.

Marino dohvati kutiju cigareta sa sjenila. Su ti što god rekli?

– Pogledala sam nekoliko stvari. Izgleda da će najveći dio dokumenata o slučaju danas donijeti detektivi iz Sjeverne Karoline.

– To je Gault. Mora bit on.

– Sličnosti svakako postoje, rekla sam oprezno.

Izvadivši cigaretu iz kutije Maribora, uhvatio ju je usnama. Sredit ću ja tog kučkina sina, pa makar ga mor o tražit u paklu.

– Ako otkriješ daje u paklu, voljela bih da ga jednostavno tamo i ostaviš, rekla sam. Jesi li slobodan za ručak?

– Samo ako ti častiš.

– Ja uvijek častim. Bila je to činjenica.

– Pa tako i treba. Ubacio je auto u brzinu. Ti si vražja doktorica, ne ja. trčkarala sam malo i malo hodala do atletske staze, da bih presjekla preko nje i ušla u stražnje prostorije gimnastičke dvorane. Kad sam ušla u svlačionicu, tri žene u različitim stupnjevima razodjenutosti, uputile su mi nehajne poglede, dobrojutro gospođo, rekle su u koru, istoga trena otkrivajući da su agenti DEA-e4, jer bili su poznati u cijeloj Akademiji po svojim, elegantnim galantnim pozdravima.

S nelagodom sam stala skidati sa sebe mokru odjeću, budući da se nisam mogla naviknuti na ovdašnje prilično muško, vojničko ponašanje, gdje žene nisu oklijevale razgovarati ili pokazivati

modrice jedna drugoj nage kao od majke rođene. Čvrsto stežući ručnik požurila sam prema tuševima. Tek što sam otvorila vodu, iza plastične zavjese provirio je u kabinu par poznatih zelenih očiju, prestrašivši me. Sapun mi je ispao iz ruku, skliznuo po pločicama na podu i zaustavio se pokraj blatnjavih Nike tenisica moje nećakinje.

– Lucy, možemo li popričati nakon što izađem? trgnula sam za vjesu nazad na mjesto.

– Isuse, Len me ubio jutros, rekla je sretno, gurnuvši nogom sapun natrag u tuš kabinu. Bilo je super. Kad sljedeći put budemo trčali putem od žutih opeka pitat ću ga smiješ li nam se pridružiti.

– Ne, hvala. Utrljala sam šampon u kosu. Uopće ne čeznem za istegnutim ligamentima i polomljenim kostima.

– Ali stvarno bi jednom trebala protrčati onuda, teta Kay. To je ovdje obred prihvaćanja.

– Za mene nije.

Lucy je šutjela jedan trenutak, a zatim je progovorila s nesigurnošću: Moram te nešto pitati.

Cijedeći kosu i odmičući je od očiju rastvorila sam zavjesu i po gledala van. Moja je nećakinja stajala leđima okrenuta pregratku za tuširanje, prljava i znojna od glave do pete, s krvavim mrljama na si voj majici s natpisom FBI. U dobi od dvadeset i jedne godine, Lucy je bila apsolutna na virginijskom sveučilištu, a imala je lice čije su crte dobile neku profinjenu oštrinu, i kratku kestenjastu kosu koja joj je posvijetlila od sunca. Sjetila sam se vremena kad joj je kosa još bila crvena, kad je nosila aparat za zube i bila debela.

– Žele da se vratim kad diplomiram, rekla je. Gospodin Wesley je napisao prijedlog i postoje veliki izgledi da će ga Federalci odobriti.

– Koje je tvoje pitanje? Ponovno sam u sebi osjetila snažan napad kolebanja.

– Samo sam se pitala što ti misliš o tome.

– Znaš da ne uzimaju nove ljude.

Lucy me pomno odmjerila, pokušavajući dokučiti informacije koje nisam željela da ima.

4 The Drug Enforcement Administration nacionalna organizacija za borbu protiv droge.

– Ionako ne bih mogla biti novi agent odmah nakon faksa, rekla je. Cilj svega je ubaciti me sada u JETI, možda kao suradnika u nekom od projekata. A što ću raditi nakon toga slegnula je rame nima tko zna?

JETI je bila nedavno izgrađena Jedinica za tehnička istraživanja, sirovo jednostavan kompleks zgrada na istom posjedu kao i Akademija. Ono što se događalo unutar tih zidova bilo je strogo povjerljivo, tako da sam bila pomalo ozlojeđena što meni, glavnom sudskom patologu Virginije i savjetodavnom forenzičnom patologu FBI a u Odjelu za podršku u istrazi, nikada nije izdana dozvola za ulaz u te hodnike kojima je moja mlada nećakinja prolazila svaki dan.

Lucy je skinula tenisice i kratke hlačice, a zatim je povukla majicu i sportski grudnjak preko glave.

– Nastavit ćemo razgovor kasnije, rekla sam izašavši iz tuš kabine, kad je ona kročila u nju.

– Jao! požalila se kad je mlaz vode dotaknuo ozljede na njenu tijelu.

– Dobro se nasapunaj i isperi. Kako si učinila to s rukom?

– Porezalo me uže, jer mi je skliznulo iz ruku dok sam se spuštala niz liticu.

– Trebala bi staviti malo alkohola na to.

– Ni u ludilu.

– Kad izlaziš iz JETI-a?

– Ne znam. Ovisi.

– Vidjet ćemo se još prije nego što se zaputim natrag u Richmond, obećala sam vraćajući se do ormarića gdje sam stala sušiti kosu.

Tek minutu kasnije Lucy, i sama nesklona čednosti, prošla je pokraj mene imajući na sebi samo ručni sat marke Breitling kojeg sam joj bila poklonila za rođendan.

– Sranje! rekla je ispod glasa navlačeći odjeću. Ne bi vjerovala sto sve danas moram napraviti. Preformatirati hard disk, ponovno učitati sve skupa jer mi polako nestaje mjesta, stvoriti si još prostora, promijeniti hrpu fileova. Samo se nadam da više nećemo imati pro lema s hardvareom. Nastavila se žaliti, mada je zvučala neuvjerljivo. Lucy je bila zaljubljena u to što je radila svaki dan.

– Vidjela sam Marina dok sam trčala. Ostaje tjedan dana, rekla sam.

– Pitaj ga bi li htio malo pucati. Gurnula je tenisice u ormarić i zatvorila vrata uz glasan zveket.

– Imam dojam da će pucati napretek. Moje su je riječi ispratile iz svlačionice u trenutku kad je u nju ušlo još desetak agentica DEA-e, odjevenih u crno.

– Dobro jutro, gospođo. Začuo se zvuk vezica kako šibaju kožu kad su stale odvezivati čizme.

Kad sam se odjenula i spustila sportsku torbu na pod u svojoj sobi bilo je devet i petnaest i već sam kasnila.

Prošavši kroz dvojna sigurnosna vrata požurila sam niz tri stubi šta, ukrcala se u dizalo u prostoriji za čišćenje oružja i spustila se osamnaest metara, na nižu razinu Akademije, gdje sam svaki dan rutinski istraživala pakao. U dvorani za sastanke, za hrastovim stolom sjedilo je devet policijskih istražitelja, FBI evi službenici za izradu profila zločinaca i jedan analitičar PRANKA. Izvukla sam stolicu pokraj Marina dok se prostorijom razlijevao žamor.

– Taj tip zna užasno puno o forenzičnim dokazima.

– Kao i svi oni koji su ležali u zatvoru.

– Ono što je važno jest da mu ovakvo ponašanje pričinja neizmjereno zadovoljstvo.

– To me navodi na pomisao da nikada nije ležao u zatvoru.

Dodala sam svoj fascikl ostalom materijalu koji je kružio sobom i šapnula jednom od FBI-evih ljudi kako bih željela fotokopiju dnevnika Emily Steiner.

– E, pa ja se ne slažem, rekao je Marino. To šta je ne ko odslužio svoje ne mora značit da se boji da će odslužit još.

– Većina ljudi bi se bojala znate onu poslovicu: Tko se jednom opeče...

– Gault nije većina ljudi. On voli kad se može opeć.

Do mene su došle laserski isprintane fotografije kuće Steinerovih koja je bila izgrađena u rančerskom stilu. Sa stražnje strane jedan od prozora na prvom katu bio je nasilno otvoren, pa je kroz njega napa dač ušao u malu prostoriju za pranje rublja s bijelim linoleumom na podu i plavo bijelim pločicama na zidovima.

– Ako uzmemo u obzir susjedstvo, obitelj i samu žrtvu, Gault postaje sve smjeliji.

Slijedila sam pogledom sag u hodniku sve do najveće spavaće sobe, gdje je zidove krasio uzorak malih buketa ljubičica i puštenih balona u pastelnim bojama.

Na krevetu s baldahinom izbrojila sam šest jastuka, a još nekoliko nalazilo se na polici u garderobi.

– Ovdje se radi o zaista kratkom periodu ranjivosti.

Spavaća soba uređena kao da pripada kakvoj djevojčici, pripa dala je zapravo Emilynoj majci, Denesi. Prema izjavi koju je dala policiji, nju je oko dva u noći probudio dodir cijevi pištolja.

– Možda nam se ruga.

– Ne bi bilo prvi put.

Gospođa Steiner opisala je svog napadača kao muškarca sred nje visine i građe.

Budući da je nosio rukavice, masku, duge hlače i jaknu, nije bila sigurna u pogledu rase. Začepio joj je usta i sputao je žarkonarančastom ljepljivom vrpcom, te je zatvorio u garderobu. Zatim

se hodnikom zaputio u Emilynu sobu gdje je ugrabio djevojčicu iz kreveta i nestao s njom u mračno rano jutro.

– Ja mislim da bismo morali paziti da se ne zakvačimo previše za tog tipa. Za Gaulta.

– Pravo kažeš. Moramo biti spremni prihvatiti razne mogućnosti.

Ubacila sam se: Majčin krevet je namješten?

Razgovori što su se vodili u isto vrijeme u čitavoj prostoriji utihli su.

Istražitelj srednjih godina ruiniranog crvenog lica rekao je: Tako je, a pogled njegovih prodornih sivih očiju sletio je, poput kakvog kukca, na moju pepeljastoplavu kosu, usne, na sivu kravatu što je virila iz raskopčanog ovratnika moje bluze sa sivim i bijelim prugama. Nastavio me promatrati spuštajući pogled na moje ruke, gdje je ovlaš prešao preko mog ugraviranog zlatnog pečatnjaka i prsta na kojem nije bilo ni traga vjenčanom prstenu.

– Ja sam doktorica Scarpetta, rekla sam, predstavljajući mu se bez zrnca topline dok je on zurio u moje grudi.

– Max Ferguson, Državni biro istrage iz Ashvillea. A ja sam poručnik Hershel Mote iz policije Black Mountaina. Čovjek sav odjeven u sivo žuto, dovoljno star za mirovinu, nagnuo se preko stola i ponudio mi svoju veliku žuljevitou ruku. Je mi čast i u a doktorice. Čuo sam, e stvarno sam čuo puno o vama, obratio se Ferguson čitavoj grupi, da li je gospođa Steier namjestila svoj krevet prije nego što je policija stigla.

– Zašto? upitala sam.

– Možda joj je bilo nelagodno, predložila je Liz Myre, jedina žena u jedinici koja se bavila izradom profila zločinaca. Već joj je u spavaću sobu bio ušao jedan stranac.

A sada još dolazi i policija.

– Stoje imala na sebi kad je policija stigla? upitala sam.

Ferguson je bacio pogled na izvješće. Ružičasti ogrtač s patentom i sokne.

– To je ono u čemu je i spavala? začula sam poznati glas iza sebe.

Šef odjela Benton Wesley zatvarao je vrata dvorane za sastanke kad su nam se pogledi nakratko sreli. Visok i pristao, oštih crta lica i srebrnaste kose, bio je odjeven u tamno odijelo što se kopčalo u samo jednom nizu dugmeta, a nosio je u rukama gomilu papira i kutiju sa slajdovima. Zavladao je tišina, a on je žustro zauzeo svoje mjesto na čelu stola i zapisao nekoliko bilježaka svojim Mont Blanc nalivperom.

Ne podižući pogleda, Wesley je ponovio: Znamo li je li tako bila obučena i u vrijeme napada? Ilije odjenula ogrtač nakon toga?

– Ja bih, eto, to prije nazvao nekakvom kućnom haljinom, ne ogrtačem, javio se Mote. Flanelasti materijal, dugi rukavi, dugačka do gležnjeva, s patentom sprijeda.

– Ispod nije imala ništa osim gaćica, primijetio je Ferguson.

– Neću vas pitat kako to znate, rekao je Marino.

– Vidio se samo rub gaćica, bez grudnjaka. Država me plaća za to da primjećujem stvari. Federalci me, i to je za zapisnik zaokružio je pogledom ljude oko stola ne plaćaju me uzaludza nekakav drek.

– Ni ko ne bi trebo plaćat za tvoj drek osim ako jedeš zlato, rekao je Marino.

Ferguson je izvadio kutiju cigareta. Smeta li komu ako zapalim?

– Meni smeta.

– Da, i meni.

– Kay. Wesley je gurnuo debelu omotnicu od tvrdog smeđeg papira prema meni.

Izvješća obdukcije i još fotografija.

– Laserski ispisi? upitala sam, a nisam ih voljela, jer su, baš poput igličnih matrica, bili zadovoljavajući samo iz daljine.

– Ne. Čisti original.

– Sjajno.

– Zanimaju nas počiniteljeve karakteristične osobine i strategije? Wesley je pogledom prešao preko ljudi za stolom, a nekolicina ih je kimnula. A imamo i vjerojatnog osumnjičenog. Ili barem pretpostavljam da pretpostavljamo kako ga imamo.

– Kod mene nema ni trunčice sumnje, rekao je Marino.

– Hajdemo se najprije osvrnuti na mjesto zločina, a kasnije ćemo se pozabaviti odabirom žrtve, nastavio je Wesley počevši prebirati po papirima. A mislim da bi najbolje bilo da za sada ostavimo imena poznatih nam zločinaca izvan čitave stvari.

Promatrao nas je preko ruba naočala za čitanje. Imamo li zemljopisnu kartu područja?

Ferguson je razdijelio fotokopije. Označene su kuća žrtve i crkva. Kao i put pokraj jezera kojim vjerujemo da je prošla vraćajući se kući sa sastanka u crkvi.

Emily Steiner imala je krhko tijelo i lice, tako daje mogla proći za djevojčicu od osam ili devet godina. Kad su je prošlog proljeća posljednji put slikali za školsku fotografiju imala je na sebi vestu na kopčanje žućkastozielene boje; kosa boje lana bila joj je očešljana na razdjeljak sa strane i pričvršćena beretkom u obliku papige.

Koliko smo znali, nakon toga nije se više slikala sve do vedrog nedjeljnog jutra, sedmog listopada, kada je neki starčić stigao na jezero Tomahawk kako bi malo uživao u pecanju. Kad je postavio vrt nu stolicu na blatnjavi nasip u blizini vode, primijetio je malu ružiča stu čarapu kako viri iz obližnjeg grmlja. Ispod čarape je, kako je ustanovio, bilo i stopalo.

– Slijedili smo puteljak, govorio je Ferguson koji nam je sada pokazivao slajdove i sjenom svoje kemijske olovke ukazivao na mje sta na ekranu, i pronašli smo tijelo evo, točno ovdje.

– A to je koliko udaljeno od crkve i od njene kuće?

– Oko kilometar i pol od jednog i od drugog mjesta, ako idete cestom. Zračnom linijom nešto manje.

A puteljak pokraj jezera je više ili manje poput zračne linije?

– Otprilike.

Ferguson je nastavio: Ležala je tako da joj je glava bila okrenuta prema sjeveru, noge prema jugu. Imala je napola navučenu čarapu na ljevom stopalu i sasvim navučenu na desnom. Imala je sat. Prije nestanka bila je odjevena u plavu flanelsku piđamu i gaćice, koje do dana današnjega nisu pronađene.

– Ovo je plan ozljede koja joj je nanesena na stražnji dio lubanje.

Sjena olovke se pomakla, a odozgo su, iz zatvorene streljane, kroz debele zidove do nas doprli prigušeni pucnjevi.

Tijelo Emily Steiner bilo je nago. Pomnim pregledom što ga je proveo sudski patolog okruga Buncombe, ustanovljeno je kako je bila seksualno zlostavljana, a velike sjajne tamne površine na unutarnjoj strani bedara, gornjem dijelu prsiju i na ramenu bili su dijelovi s kojih je odstranjena koža. Osim toga, djevojčici su bila zacepljena usta, bila je svezana žarkonarančastom ljepljivom vrpcom, a uzrok smrti bila je prostrijelna rana na potiljku nanesena oružjem malog kalibra.

Ferguson je pokazivao slajd za slajdom, a u prostoriji je vladala tišina dok su u mraku jedan za drugim bljeskali prizori Emilyna bli jedog tijela. Nijedan istražitelj kojeg sam ikada susrela nije se uspio naviknuti na prizore osakaćene i ubijene djece.

– Znamo likakvi su bili vremenski uvjeti u Black Mountainu od prvog do sedmog listopada?

upitala sam.

– Oblačno. Temperatura je noću bila oko pet stupnjeva, danju iznad deset, odgovorio je Ferguson. Uglavnom.

– Uglavnom? Pogledala sam ga.

– U prosjeku, izgovorio je on polako kad su se upalila svjetla. Znaate već, zbrojite sve temperature zajedno i podijelite s brojem dana.

– Agente Ferguson, bilo kakvo značajnije kolebanje može biti važno, rekla sam s mirom koji je protuslovio mojoj sve većoj antipatiji prema tom čovjeku.

– Tek jedan dan s neobično visokim temperaturama, na primjer, promijenio bi stanje u kojem se tijelo nalazi.

Wesley je stao zapisivati novu stranicu bilježaka. Kad je zastao, okrenuo se prema meni: Doktorice Scarpetta, da je žrtva ubijena malo nakon što je oteta, u kojem je stadiju raspadanja tijelo trebalo biti u trenutku kada je pronađeno, sedmog listopada?

– Pri opisanim uvjetima, očekivala bih da stupanj raspadanja bude umjeren, rekla sam. Također bih očekivala da leš bude načet kukcima, i možda još kakvu štetu nastalu nakon smrti, ovisno o tome koliko je tijelo bilo dostupno mesojedima.

– Drugim riječima, trebala je biti u mnogo gorem stanju od ovo ga potapšao je prstom fotografije ako je bila mrtva šest dana

– U višem stadiju raspadanja od ovog, da.

Kapljice znoja svjetlucale su na rubu Wesleyeva vlasišta, a i ovratnik njegove uštirkane bijele košulje bio je vlažan. Na čelu i vratu poznale su mu se žile.

– Bogami se čudim daje nisu dohvatili psi.

– Meni to nije čudno, Max. Nije to grad, gdje posvuda ima onih šugavih lualica.

Kod nas su psi ili u dvorištu ili na uzici.

Marino je uživao u svojoj užasnoj navici trganja šalice za kavu od stiropora.

Tijelo je bilo tako blijedo da se doimalo sivim, a u desnom donjem dijelu trbuha vidjele su se zelenkaste pjege. Jagodice na prsti ma bile su joj suhe, a koža joj se počela povlačiti s korijena noktiju. Također joj se povlačila kosa i koža na stopalima.

Nisam vidjela ni šta što bi izgledalo poput povreda zadobivenih u obrani: nije bilo po sjekotina, modrica ili polomljenih noktiju, ničega što bi ukazivalo na borbu.

– Vjerojatno ju je drveće i ostalo raslinje štitilo od sunca, primijetila sam dok su mi se nad mislima nadvijale crne slutnje. A čini se da joj ozljede nisu mnogo krvarile, ako uopće jesu, inače bih očekivala više tragova grabežljivaca.

– Naša je pretpostavka daje ubijena negdje drugdje, ubacio se Wesley. Odsutnost krvi, nestanak odjeće, mjesto na kojem je tijelo pronađeno i ostalo; sve ukazuje na to daje zlostavljana i ustrijeljena negdje drugdje, a zatim ostavljena tamo gdje smo je pronašli. Možeš li zaključiti je li koža odstranjena nakon smrti?

– Odstranjena je otprilike u vrijeme smrti, odgovorila sam.

– Kako bi se odstranili tragovi ugriza?

– To ti ne mogu reći iz ovoga što imam ovdje.

Prema tvom mišljenju, jesu li njene ozljede slične onima Eddieja Heatha? Wesley je mislio na trinaestogodišnjeg dječaka kojeg je Temple Gault ubio u Richmondu.

Da. Otvorila sam drugu omotnicu i izvukla iz nje svežanj fotografija s obdukcije svezanih gumenim vrpcama. U oba slučaja – imamo kožu odstranjenu s ramena i gornjeg unutarnjeg dijela bedara i Eddie Heath je ustrijeljen u glavu i tijelo mu je ostavljeno na drugom mjestu.

Također mi je upalo u oči da su ozljede, usprkos razlikama u spolu, djevojčice i dječaka slična. Heath je bio sitan, u dobi pred pubertetom, Mala Steinerova je iznimno sitna, gotovo u istoj dobi.

Istakla sam: Razlika koju valja primijetiti jest da na rubovima ozljeda Steinerove curice nema malih križića, nema plitkih posjeko tina.

Marino je stao objašnjavati policajcima iz Sjeverne Karoline: U slučaju Heath mislimo da je Gault najprije pokuš o uništiti tragove ugriza tako šta je rez o nožem po njima. Onda je skužio da to neće pomoć pa je odstranio komade kože veličine džepa na mojoj košulji. Ovoga puta, s tom malom curicom šta ju je dohvatio, možda je samo izrez o tragove zuba i gotovo.

– Znae, meni sve te pretpostavke stvarno smetaju. Ne možemo biti sigurni da je to bio Gault.

– Prošlo je gotovo dvije godine, Liz. Sumnjam da se Gault pre porodio ili da radi za Crveni križ.

– Ne znaš ni da ne radi. Bundy je radio u kriznom centru.

– A Samovu⁵ sinu obraćao se sam bog.

– Uvjeravam vas da Berkowitzu bog nije rekao ništa, rekao je Wesley odlučno.

– Ono što želim reći jest da je Gault ako se radi o Gaultu ovoga puta samo izrezao tragove ugriza.

– Pa, to je istina. Kao i sve drugo, i takvi tipovi postaju sve bolji s iskustvom.

– Gospode, nadam se da ovaj tip neće postati ništa bolji. Mote je složenom maramicom potapšao gornju usnicu.

– Jesmo li sada spremni napraviti profil počinitelja? Wesley je pogledom okrznuo sve prisutne. Biste li rekli da se radi o bijelcu?

– Susjedstvo je uglavnom bjelačko.

– Bez daljnega.

– Dob?

– Logičan je, što znači da ima neke godine.

5 Son of Sam David Berkovitz, masovni ubojica iz New Yorka. U periodu od 1976 - 77. ubio je šestoro ljudi. Vjerovao je da su ubojstva koja je počinio božja volja koju mu je bog prenosio preko njegova susjeda da Sama Carra.

– Slažem se. Mislim da se ne radi o nekakvom mlađahnom prije stupniku.

– Rekao bih ne mlađi od dvadeset. Možda između dvadeset pet i trideset.

– Ja bih prije rekao između dvadeset osam i trideset pet.

– Vrlo je organiziran. Oružje je, na primjer, donio sa sobom, te se poslužio nečim što je pronašao na samom mjestu zločina. A govori se i da nije imao nikakvih problema s kontroliranjem žrtve.

– Sudeći prema izjavama obitelji i prijatelja, Emily nije bilo teško kontrolirati. Bila je sramežljiva, plašljiva.

– Osim toga često je bila bolesna, stalno je obilazila liječnike. Bila je naviknuta pokoravati se odraslima. Drugim riječima, radila je više ili manje ono što bi joj se reklo.

– Ne uvijek. Na Wesleyevu licu nije bilo nikakvog izraza dok je listao stranice dnevnika mrtve djevojčice. Nije željela da joj majka sazna kako je budna u jedan u noći, u krevetu sa svjetiljkom. A izgleda da i da nije namjeravala reći majci kako će tog popodneva ranije otići na sastanak u crkvu. Znamo li je li se taj dečko, Wren, pojavio ra nije kao što je trebao?

– Nije došao sve do početka sastanka u pet.

– Što je s Emilynim vezama s drugim dječacima?

– Imala je tipične veze za jedanaestogodišnju djevojčicu. Voliš li me? Zaokruži da ili ne.

– Šta fali tomu? upitao je Marino, na što su se svi nasmejali.

Nastavila sam pred sobom slagati fotografije poput tarot karata, a sve me više i više obuzimao neki nelagodan osjećaj. Rana na glavi ukazivala je na to da je metak ušao u tjemeno sljepoočnom predjelu desne strane lubanje razderavši ovojnicu dura mater i ogra nak srednje moždane arterije. A ipak nije bilo nikakvog nagnječenja, nikakvih subduralnih ili epiduralnih hematoma. Ni ozljede genitalija nisu uzrokovale nikakvu vitalnu reakciju.

– Koliko ima hotela u vašem području?

– Čini mi se oko deset. Sad, nekoliko njih su zapravo prenoćišta, odnosno obične kuće gdje se može unajmiti soba.

– Provjerili ste sve registrirane goste?

– Da vam iskreno kažem, toga se nismo sjetili. Ako je Gault u gradu, negdje je morao odsjesti.

Laboratorijska izvješća bila su jednako zbunjujuća: razina nitrija u staklenini dosegala je 180, a kalija 58 miliekvivalenata.

Max, počnimo s Travel Ezeom. Zapravo, to ćeš ti, a ja ću proveriti Acorn i Apple Blossom. Možda bi trebalo pogledati i u Montairieeru iako je on malo dalje niz cestu.

– Najveća je vjerojatnost da bi Gault odsjeo na mjestu gdje će imati maksimalnu anonimnost. Ne bi želio da osoblje primjećuje njegove odlaske i dolaske.

– E pa, nema baš neki izbor. Kod nas ne postoji ništa tako veliko.

Vjerojatno ne bi izabrao Red Rocker ili Blackberrv Inn.

– Ne bih rekao, ali i to ćemo provjeriti.

– A što je s Ashvilleom? Oni zacijelo imaju nekoliko velikih hotela.

– Imaju oni sve i svašta otkada su dobili dozvolu za prodaju alkohola.

– Mislite daje odveo djevojčicu u svoju sobu i tamo je ubio?

– Ne. Nikako.

– Ne možete negdje držati takvog taoca da to netko ne primijeti. Sobarice, posluga.

– Zato bi me i začudilo da je Gault odsjeo u hotelu. Murjaci su počeli tražiti Emily odmah nakon što je oteta. To je bilo u svim vijestima.

Obdukciju je obavio doktor James Janrette, sudski patolog kojeg su pozvali na mjesto zločina. Bolnički patolog u Ashevilleu, Janrette je imao ugovor s državom koji ga je obvezivao na obavljanje foren zičnih obdukcija u rijetkim prilikama kad bi se za tim ukazala potreba u tim od svijeta odsječenim brežuljcima zapadne Sjeverne Karoline. Njegov sažetak da prostrijelna ozljeda na glavi ne objašnjava neke od nalaza jednostavno nije bio dovoljno dobar. Skinula sam naočale i protrljala mjesto na nosu na kojem su stajale kad je progovorio Benton Wesley.

– Štoje s turističkim kolibama, imanjima za iznajmljivanje u vašim predjelima?

– Da, gospodine, odgovorio je Mote. Toga ima napretek. Okrenuo se Fergusonu: Max, čini mi se da bismo trebali provjeriti i njih. Nabavi popis, vidi tko što iznajmljuje.

Znala sam da je Wesley osjetio moju zabrinutost kad je rekao: Doktorice Scarpetta? Izgledate kao da želite nešto dodati.

– Zbunjena sam nedostatkom vitalne reakcije na bilo koju od njenih ozljeda, rekla sam. A iako stanje u kojem se nalazilo tijelo daje nagovijestiti da je bila mrtva tek nekoliko dana, elektroliti ne odgovaraju fizičkim nalazima...

– Elektro... što? Na Moteovu licu pojavio se izraz nerazumijevanja.

– Razina natrija joj je visoka, a budući da natrij nakon smrti ostaje prilično stabilan, možemo zaključiti daje bio visok i u trenutku smrti.

– Što to znači?

– Moglo bi značiti da je bila dobrono dehidrirana, rekla sam. Usput rečeno, bila je pothranjena za svoje godine. Znamo li išta o mogućem poremećaju jela?

– Je li bila bolesna? Povraćanje? Dijareja? Tretman diureticima? Prešla sam pogledom preko lica oko stola.

Kad nitko nije odgovorio, Ferguson je rekao: Provjerit ću to kod majke. Ionako moram razgovarati s njom kad se vratim.

– Kalij joj je povišen, nastavila sam. A i to treba nekako objasniti, jer nakon smrti kalij u staklenini raste predvidljivo, kad stijenke stanica počnu popuštati i oslobađati ga.

– U staklenini? upitao je Mote.

– Tekućina okaje vrlo podobna za ispitivanje jer je izolirana, za štícena, i stoga manje izložena kontaminaciji, truljenju, odgovorila sam. Stvar je u tome da razina kalija govori u prilog tome daje djevojčica bila mrtva duže no što to daju naslutiti ostali nalazi.

– Koliko dugo? upitao je Wesley.

– Šest ili sedam dana.

– Bi li moglo postojati neko drugo objašnjenje za to?

– Izloženost velikoj vrućini koja bi pospješila raspadanje, od govorila sam.

– Hm, to vjerojatno nije to.

– Drugo objašnjenje jest greška u nalazima, dodala sam. Možeš to provjeriti?

Klimnula sam glavom.

Doktor Janrette misli daje metak u mozgu izazvao trenutačnu smrt, objavio je Ferguson. Meni se čini da ako smrt nastupi trenu tno, nema nikakve vitalne reakcije.

Problem je u tome, objasnila sam, da ta ozljeda nanescena mozgu ne bi trebala biti trenutno smrtonosna. Koliko je dugo mogla preživjeti nakon što joj je nanescena? Htio je znati Mote.

– Nekoliko sati, odgovorila sam.

– Ostale mogućnosti? obratio mi se Wesley.

– Comotio cerebri. To je poput električnog kratkog spoja čovjek dobije udarac u glavu, smrt nastupi trenutno, a mi ne može mo naći gotovo nikakvu ozljedu.

Zastala sam. A moglo bi biti i da su sve ozljede nanescene nakon smrti, uključujući onu na glavi.

Nekoliko trenutaka svi su razmišljali o tome što sam rekla.

Marinova šalica za kavu pretvorila se u hrpicu snijega od stiropora, a pepeljara pred njim bila je ispunjena zgužvanim omotima žvakaćih guma.

Rekao je: Si našla nešto šta bi moglo značit da je možda naj prije ugušena?

Rekla sam mu da nisam.

Počeo je škljocati svojom kemijskom, naizmjenice je otvarajući i zatvarajući. Idemo još malo popričat o njenoj obitelji. Šta znamo o ocu, osim daje mrtav?

– Bio je učitelj u Swannanoi, na kršćanskoj akademiji Broad River.

– Je li tamo išla Emily?

– A a. Ona je išla u državnu osnovnu školu u Black Mountainu. Tata joj je umro prije otprilike godinu dana, dodao je Mote.

– To nije zapelo za oko, rekla sam. Zvao se Charles?

Mote je klimnuo glavom.

– Od čega je umro? upitala sam.

– Nisam siguran. Ali radilo se o prirodnoj smrti.

Ferguson doda: Imao je slabo srce.

Wesley je ustao i prišao bijeloj ploči.

– U redu. Skinuo je poklopac sa crnog flomastera i počeo pisati. Pozabavimo se pojedinostima. Žrtva potječe iz obitelji srednjeg staleža, bjelkinja, jedanaest godina, posljednji put viđena od strane svojih vršnjaka prvog listopada oko šest sati poslije podne kad se na kon sastanka u crkvi sama zaputila kući.

Tom je prilikom krenula prečicom, odnosno puteljkom koji vodi obalom malog umjetnog jezera Tomahawk.

– Ako pogledate kartu, vidjet ćete da se na sjevernoj strani jezera nalazi društveni dom i javni bazen, oboje otvoreni samo preko ljeta. A ovdje imamo teniske terene i prostor za piknike, što je na raspolaganju tijekom cijele godine. Prema riječima njene majke, Emily je došla kući malo iza šest i trideset. Otišla je ravno u svoju sobu i vježbala gitaru do večere.

– Je li gospođa Steiner rekla stoje Emily jela te večeri? upitala sam čitavu grupu.

– Rekla mi je da su jele makarone sa sirom i salatu, rekao je Ferguson.

– U koliko sati? Prema podacima u izvješću obdukcije, Emilyn se želučani sadržaj sastojao tek od male količine smeđaste tekućine.

– Oko sedam i trideset uvečer, tako mi je rekla.

– I to je već bilo probavljeno do vremena kad je oteta, u dva ujutro?

– Da, rekla sam. To je napustilo želudac već mnogo ranije.

– Može biti da nije dobivala hranu i vodu dok su je držali u zarobljeništvu.

– Što bi objasnilo visoku razinu kalija i moguće dehidriranje? upitao me Wesley.

– To je svakako moguće.

Nastavio je pisati. U kući ne postoji protuprovalni alarm, nema ni psa.

– Znamo li je li što ukradeno? Možda nešto odjeće. Čije?

– Možda majčine. Dok je bila sputana ljepljivom vrpcom u garderobi, učinilo joj se da ga je čula kako otvara ladice.

Ako je to istina, bio je strašno uredan. Rekla je i da ne zna što je sve dirao i je li joj što uzeo.

– Štoje otac predavao? Jesmo li došli do toga?

– Vjeronauk.

Rad River je jedna od onih fundamentalističkih škola. Djeca započinju dan pjesmom: Grijeh neće ovladati mnome. Ma zezaš se.

– Nasmrt sam ozbiljan. Isuse.

O Isusu puno pričaju.

Da li bi možda mogli učiniti nešto s mojim unukom.

– Jebi ga, Hershel, nitko ne bi mogao učiniti ništa s tvojim unukom jer si ga dozlaboga razmazio. Koliko bicikala sad ima? Tri?

Ponovno sam progovorila: Željela bih znati više o Emilynoj obitelji.

Pretpostavljam da su pobožni.

– Vrlo.

– Je li imala braće ili sestara?

Poručnik Mote uzdahnuo je duboko i izmučeno. To je ono najtužnije u ovom slučaju. Prije nekoliko godina umrla im je beba, neočekivanom smrću u kolijevci.

– To je isto bilo u Black Mountainu? upitala sam.

– Ne, gospodo. To je bilo prije nego što su se Steinerovi doselili u ovo područje. Iz Kalifornije su. Znaite, ljudi k nama dolaze sa svih strana.

Ferguson je dodao: Mnogi stranci odaberu naše planine nakon što odu u mirovinu, za odmor ili kako bi prisustvovali religioznim sastancima. Kvragu, da sam dobio pet centi za svakog baptista ne

bih sad sjedio ovdje s vama.

Bacila sam pogled na Marina. Bijes je isijavao iz njega poput to pline, a lice mu je bilo žarkocrveno. To je baš onakvo mjesto na kakvo bi Gagult otkinuo.

Ljudi tamo čitaju sve one velike priče o tom kurvinu sinu u časopisima People, The National Enquirer, Parade. Ali nikad im nije palo na pamet da bi ta zvjerka mogla doći i u njihov grad. Za njih on je Frankenstein. Za njih on zapravo ne postoji.

– Ne zaboravi da su snimili i onaj televizijski film o njemu, po novno je progovorio Mote.

– Kad je to bilo? Ferguson se namrštio.

– Prošlog ljeta, kako mi je rekao kapetan Marino. Ne sjećam se imena glavnog glumca, ali glumio je u gomili onih terminatorских filmova. Nije li to točno?

Marino nije mario. Zrakom je grmjela njegova privatna potje ra. Ja mislim da je kurvin sin još tamo. Odgurnuo je stolicu i do dao novu grudicu žvakaće gume u pepeljaru.

– Sve je moguće, rekao je Wesley hladnokrvno.

– Dobro onda. Mote je pročistio grlo. Svaka pomoć koju nam vi, momci, možete pružiti bit će više nego dobrodošla.

Wesley je bacio pogled na svoj sat. Pete, bi li ponovno ugasio svjetla? Mislio sam da bismo mogli pregledati prijašnje slučajeve i pokazati našim gostima iz Sjeverne Karoline kako se Gault provodio u Virginiji.

Sljedećih sat vremena u mraku su sijevali užasi, poput rascjepkanih prizora iz nekih od mojih najgorih noćnih mora. Ferguson i Mote raširenih su očiju zurili u ekran. Nisu progovorili ni riječi. Nisu mogli ni trepnuti.

Poglavlje 2

Iza prozora kantine debeljuškasti su se svisci sunčali na travi dok sam ja jela salatu, a Marino skupljao posljednje ostatke pr žene piletine sa svog tanjura.

Nebo je bilo boje izbljedjelog traperera, a drveće je nagovješta valo žarke boje kojima će gorjeti kad jesen dostigne svoj vrhunac. Na neki način sam zavidjela Marinu. Fizički naponi njegova tjedna činili su se gotovo kao opuštanje u usporedbi s onim što je čekalo mene, a što se poput ogromne nezasiptne ptice zlokobno nadvijalo nada mnom.

– Lucy se nada da ćeš pronaći vremena otići s njom na gađanje dok si ovdje, rekla sam.

– Ovisi o tome li je joj se ponašanje popravilo. Marino je od gurnuo svoj pladanj.

– Čudno, to obično ona kaže za tebe.

Istresao je cigaretu iz kutije. Ti smeta?

– Nema veze jer ćeš je ionako popušiti.

– Doktorice, ti uvijek misliš samo najgore o čovjeku. Cigareta je poskakivala dok je govorio. Nije da nisam smanjio. Kresnuo je upaljačem. Priznaj. Stalno misliš na cigaretu.

U pravu si. Ne prođe ni trenutak a da se ne zapitam kako sam mogla prakticirati takvu neugodnu i nedruštvenu aktivnost.

– Sranje. To ti fali ko vrag. A sad bi najrađe bila u mojoj koži. spuhnnoo je dim i zagledao se kroz prozor. Jedan dan će se čitavo ovo mjesto pretvorit u jedan veliki krater zbog ovih šugavih svizaca. Zašto bi Gault otišao u Sjevernu Karolinu? upitala sam.

– A zašto bi, dovraga, otišo bilo gdje? Marinov je pogled postao oštar. Pitaj šta god hoćeš o tom kurvinu sinu i odgovor ti je isti. Jer mu se htjelo. I on ti neće prestat s malom Steinerovom. Neko drugo dijete neka žena, muškarac, kvrgu, nije ni bitno, taj će bit na krivom mjestu u krivo vrijeme kad Gaulta opet zasvrbi.

– A ti stvarno misliš da je još uvijek ovdje?

Otresao je pepeo. Aha, stvarno mislim daje. , Zašto?

– Zato šta je zabava tek počela, rekao je u trenutku kad je ušao Benton Wesley. To mu je najbolja jebena predstava na svijetu; on se pritajio i gleda i umire od smijeha dok murja iz Black Mountaina jurca u krug i pokušava skužiti šta treba raditi. Usput rečeno, prosjek im je jedno ubojstvo godišnje.

Promatrala sam Wesleya koji se zaputio prema pultu sa salata ma. Zatim si je izgrabio juhu u zdjelicu, stavio nekoliko krepera na svoj pladanj i ostavio nešto novca na papirnatom tanjuriću koji je bio postavljen za mušterije kad blagajnice nije bilo u blizini. Nije po kazivao da nas je vidio, no ja sam znala da ima prirodan dar primije titi i najmanju sitnicu koja ga okružuje dok izvana izgleda kao daje u magli.

– Neki od fizičkih nalaza Emily Steiner tjeraju me na to da se za pitam nije li tijelo bilo držano u hladnjaku, rekla sam Marinu dok se Wesley približavao našem stolu.

– Aha. Ja sam siguran daje. U bolničkoj mrtvačnici. Marino mi je uputio neobičan pogled.

– Čini se kao da mi je promaklo nešto važno, rekao je Wesley izvlačeći stolicu i sjedajući za stol.

– Razmišljam o mogućnosti da je tijelo Emily Steiner bilo u hladnjaku prije no što je ostavljeno na jezeru, rekla sam.

– Na osnovi čega? Zlatno dugme za manšete s oznakom Ministarstva pravosuđa provirilo je iz rukava njegova sakoa kad je posegnuo za paprenkom.

– Koža joj je bila suha i gnjecava, odgovorila sam. Bila je dobro sačuvana i gotovo netaknuta što se tiče kukaca i životinja.

– To više manje ruši mogućnost da je Gault odsjeo u nekoj za biti od motela, rekao je Marino. Možemo bit sigurni da nije ugur o tijelo u svoj minibar.

Wesley je, besprijekoran kao i uvijek, grabio svoju juhu od školjki od sebe i podizao žlicu do usta ne prolijevajući ni kap.

– Što je stiglo u laboratorije kao dokazni materijal ostavljen na mjestu zločina? upitala sam.

– Emilyn nakit i čarape, odgovorio je Wesley. I ljepljiva vrpca, a na nesreću je skinuta s tijela prije no što je pregledana radi otisaka prstiju. I prilično je izrezana u mrtvačnici.

– Kriste, promrmljao je Marino.

– No zbog svoje neobičnosti ipak nešto obećaje. Zapravo, ne bih mogao reći da sam ikada prije vidio žarkonarančastu ljepljivu vrpcu. Gledao je u mene.

– Ja sigurno nisam, rekla sam. Jesu li tvoji laboratoriji već sa znali nešto o njoj?

– Još ništa, osim da je prisutan uzorak masnih crta, što znači da su rubovi koluta s kojeg je vrpca skinuta zamrljani mašću. Ako nam to može išta pomoći.

– Što još imaju laboratoriji? upitala sam.

Wesley je rekao: Brisove, zemlju na kojoj je tijelo ležalo, po krov i vreću za tijelo u kojima je prevezena s jezera.

Moja je frustracija bivala sve većom stoje on dulje govorio. Pi tala sam se što je sve propušteno. Pitala sam se kakvi su mikroskop ski svjedoci ušutkani zauvijek.

– Voljela bih dobiti kopije fotografija i izvješća, kao i laboratorijske rezultate kako budu stizali, rekla sam.

– Što god je naše, i tvoje je, odgovorio je Wesley. Laboratoriji će te izravno kontaktirati.

– Moramo dobit točno vrijeme smrti, rekao je Marino. Jer se ne slaže.

– Vrlo je važno da to sredimo, složio se Wesley. Možeš još malo provjeriti?

– Učinit ću što je u mojoj moći, rekla sam.

– Ja bi već treb o bit u Hogan Allevu. Marino je ustao od stola i bacio pogled na sat. U stvari, valjda su počeli bez mene.

Nadam se da se najprije namjeravaš presvući, rekao mu je Wesley. Obuci trenirku s kapuljačom.

– Još najbolje. Pa da padnem od vrućine.

Bolje to nego da padneš od devetmilimetarskih metaka s bojevom glavom. rekao je Wesley. To ti boli ko vrag.

– Molim? Šta ste vas dvoje pričali o tom il šta? promatrali smo ga kako odlazi. U hodu je zakopčao jaknu preko velikog trbuha, zagladio razbarušenu kosu i namjestio hlače.

Marino je imao naviku dotjeravati se poput mačke kad god bi ulazio u prostoriju ili izlazio iz nje, kao da svi gledaju samo u njega.

Wesley se zagledao u prljavu pepeljaru tamo gdje je sjedio Marino. Kada je skrenuo pogled prema meni, njegove su mi se oči uči nile neobično tamnima, a usne su mu bile stisnute, kao da se nikada nisu nasmiješile.

– Moraš učiniti nešto u vezi s njim, rekao je.

– Voljela bih da imam tu moć, Bentone.

– Ti si jedina koja je uopće blizu posjedovanja takve moći.

– To je zastrašujuće.

– Zastrašujuće je to kako mu se lice zacrvenjelo na konzultaciji. Ne radi ama baš ništa od onoga

što bi trebao. Masna hrana, cigarete, alkohol. Wesley skrene pogled.

Otkada ga je Doris ostavila, otišao je kvragu.

– Bilo je i nekih poboljšanja, rekla sam.

– To su samo svijetli trenuci. Ponovno me pogledao u oči. Uglavnom ubija sam sebe.

Uglavnom, to je bila istina. Marino je to činio cijeli svoj život. A ja nisam znala što da u vezi s time učinim.

– Kad se vraćaš u Richmond? upitao me, a ja sam se zapitala što li se događa iza tih njegovih zidina. Pitala sam se zna li njegova žena.

– To ovisi, odgovorila sam. Nadala sam se provesti neko vrijeme s Lucy.

– Rekla ti je kako želimo da nam se vrati?

Zurila sam u suncem okupani travnjak i lišće što je podrhtavalo na vjetru.

Oduševljena je, rekla sam.

– Ti nisi.

– Nisam.

– Razumijem te. Ne želiš da Lucy dijeli tvoju stvarnost, Kay. Izraz njegova lica omekšao je gotovo nezamjetno. Meni bi valjda trebalo biti olakšanje što barem u jednom području nisi sasvim razumna i objektivna.

Postojalo je više područja u kojima nisam bila sasvim razumna i objektivna i Welsey je to znao više nego dobro.

– Nisam sigurna što uopće tamo radi, rekla sam. Kako bi se ti osjećao da se radi o tvom djetetu?

– Isto kao što se uvijek osjećam kad su u pitanju moja djeca. Ne bi ih ni blizu policije ili vojske. Ne želim da znaju išta o oružju. A želim ih žive i prisutne u svim tim stvarima.

– Zato što znaš čega sve ima na ulici, rekla sam pogledavši ga u oči gdje mi se pogled zadržao dulje nego što je trebao.

Zgužvao je svoju salvetu i položio je na pladanj. Lucy se sviđa to što radi. I nama se sviđa.

– Drago mi je to čuti.

– Sjajna je. Software koji nam pomaže sastaviti za PRANK promijenit će sve.

Neće proći tako puno vremena prije no što bude moguće ući u trag tim životinjama po cijelom svijetu. Možeš zamisliti da je Gault ubio malu Steinerovu u Australiji? Misliš li da bismo mi sa znali za to?

– Najvjerojatnije ne bismo, rekla sam. Barem ne ovako brzo. No ne znamo je li Gault taj koji ju je ubio.

– Ono što znamo jest da vrijeme znači još života. Posegnuo je za mojim pladnjem i stavio ga na svoj.

Oboje smo ustali od stola.

– Mislim da bismo trebali svratiti do tvoje nećakinje, rekao je.

– A ja mislim da nemam ovlasti za to.

– I nemaš. Ali daj mi malo vremena i kladim se da to mogu po praviti.

– Bila bih oduševljena.

– Da vidimo, sada je jedan sat. Što kažeš da se nađemo ovdje u četiri i trideset? rekao je izlazeći iz kantine.

– Usput, kako se Lucy snalazi u Washingtonu? Mislio je na najnepoželjniji studentski dom s malenim krevetima i ručnicima koji su premali da bi sakrili bilo što bitno. Žao mi je što joj nismo mogli ponuditi više privatnosti.

Neka ti ne bude žao. Dobro je za nju što ima cimericu i što dijeli apartman s ostalim curama,

premda to ne znači nužno da se slaže s svima, i ne pronalaze uvijek zajednički jezik s drugim ljudima. Komunikacija je jedini predmet iz čega je imala negativnu ocjenu u svjedodžbi.

Sljedećih sam nekoliko sati provela na telefonu, bezuspješno pokušavajući dobiti doktora Janrettea, koji je, kako se činilo, uzeo slobodan dan kako bi igrao golf.

U mom uredu u Richmondu, bilo mi je drago čuti, stvari su bile pod kontrolom, a slučajevi toga dana zahtijevali su još samo oglede odnosno vanjsko pregledavanje tijela s već uzetim uzorcima tjele snih tekućina. Na svu sreću, od prijašnje noći nije bilo ubojstava, a u oba slučaja radi kojih sam se ovog tjedna trebala pojaviti na sudu odvjetnici su došli do nagodbe. Wesley i ja našli smo se na ugovore nom mjestu u ugovoreno vrijeme.

– Stavi ovo na sebe. Pružio mi je propusnicu posebnog posjeti oca, koju sam pričvrstila na džep jakne, odmah pokraj iskaznice s mojim imenom.

– Nije bilo problema? upitala sam.

– Bilo je gusto, ali uspio sam sve srediti.

– Olakšanje mi je čuti da sam prošla provjeru osobnih podataka, rekla sam ironično.

– Jesi, ali jedva.

– Baš ti hvala.

Zastao je, a zatim me lagano dodirnuo po leđima kad sam krenula kroz vrata ispred njega.

– Ne mo ram ti reći, Kay, d a ništa što vidiš ili čuješ u JETI-u ne smije napustiti zgradu.

– U pravu si, Bentone. Ne moraš mi reći.

Ispred kantine, PX6 je bio krcat studentima Nacionalne Akademije u crvenim košuljama koji su razgledavali sve što se može zami sliti i ima na sebi oznaku

– FBI. Na stubištu su nas muškarci i žene u izvrsnoj fizičkoj formi mimoilazili na putu do predavaonica, a u go mili košulja različitih boja od kojih je svaka imala svoje značenje nije bilo niti jedne plave, budući da se predavanja za nove agente nisu održavala već više od godine dana.

Išli smo dugačkim hodnikom koji je vodio do predvorja, gdje je digitalni znak iznad recepcije podsjećao goste da drže propusnice posjetitelja na vidljivim mjestima.

Iza ulaznih vrata, daleka paljba rešetala je ovo savršeno poslijepodne.

Jedinica za tehnička istraživanja bila je smještena u tri zgrade boje izgrađene od stakla i betona što su podsjećale na ogromne mahune. Imale su velika vrata na prilazima i bile su opasane visokom žičanom ogradom. Redovi parkiranih automobila bili su svjedoci o postojanju populacije koju ja nikada nisam vidjela, jer se činilo da JETI svoje zaposlene guta i šalje van u trenucima kad smo mi ostali u nesvijesti.

Na ulaznim vratima Wesley je zastao pored senzorskog sklopa s numeričkom tastaturom koji je bio pričvršćen na zid. Prešao je palcem desne ruke preko osjetljive leće, koja je skanirala njegov otisak, a natpis na ekranu uputio ga je da utipka svoj identifikacijski broj. Biometrička se brava otvorila uz slabašan škljocaj.

– Očito si već bio ovdje, primijetila sam dok mi je pridržavao vrata.

– Mnogo puta, rekao je.

Ostavio me da razmišljam o tome kojim je poslom obično dola zio ovamo dok smo hodali tihim, intimno osvjetljenim hodnikom čiji je pod bio prekriven tepihom bež boje. Hodnik je bio dulji od dva nogometna igrališta. Prolazili smo pokraj laboratorija gdje su znanstvenici u ozbiljnim odijelima i laboratorijskim ogrtačima bili jako zauzeti aktivnostima o kojima ja nisam znala ništa i koje nisam mogla identificirati samo pogledom. Muškarci i žene radili su u odjeljcima i za pultovima prekrivenima oruđem, hardvareom, videoprikazima i čudnim aparatima. Iza dvostrukih vrata bez prozorčića cviljela je električna pila režući drvo.

Ispred jednog od dizala ponovno je bio zatražen otisak Wesleye va palca, a onda smo mogli ući u profinjenu tišinu gdje je Lucy pro vodila dane. Drugi je kat zapravo bio klimatizirana lubanja stoje za arala umjetni mozak. Zidovi i sag bili su prigušeno sive boje, a čitav je prostor bio precizno podijeljen poput posudice za pravljenje. U

6 PX trgovina mješovitom robom u bilo kojoj američkoj vojnoj bazi, bilo u Sjedinjenim Američki Državama ili izvan njih.

svakom su se odjeljku nalazila dva uredska stola s luksuznim kompjuterima, laserskim štampačima i gomilama papira. Lucy je morala paziti na sve. Ona je bila jedini analitičar u uniformi s natpisom.

Bila nam je okrenuta leđima i govorila je nešto u set telefonskih uređaja. jednom rukom pomičući štapić po kompjuteriziranoj podlozi. tipkajući po tastaturi. Da nisam bila upućena u to što radi, pomislila bih da sklada glazbeno djelo.

– Ne, ne, rekla je. Ako imamo jedan dugačak biip i nakon nje ga dva kratka, onda vjerojatno govorimo o kvaru na monitoru, možda na ploči s video čipovima.

Okrenula se u stolici kad nas je spazila krajičkom oka.

– Da, to je ogromna razlika od samo jednog kratkog bipa, objasnila je osobi s kojom je razgovarala. U tom se slučaju radi o problemu u sistemskoj ploči.

– Slušaj, Dave, mogu li te nazvati kasnije?

Spazila sam biometrički skaner na njenu stolu, napola sakriven papirima. Na podu i duž čitave zidne police nizali su se ogromni priručnici za programiranje, kutije disketa i vrpce, gomile časopisa o kompjuterima i o softwearu, te brojne svijetloplave uvezane publikacije s pečatom Ministarstva pravosuđa.

– Mislio sam pokazati tvojoj teti što radiš, rekao je Wesley.

Lucy je skinula slušalice, a ako joj je bilo drago što nas vidi, dobro je to skrivala.

– Sada sam baš u problemima do ušiju, rekla je. Dobivamo pogreške u nekoliko četiri osam šestica. Kako bi mi pomogla razumjeti, dodala je: Koristimo PC je kako bismo uspostavili kompjutersku mrežu za kriminal zasnovanu na umjetnoj inteligenciji, po znatu pod nazivom CAIN⁷.

– CAIN? začudila sam se. Nije li to ponešto ironično ime za sustav namijenjen ulaženju u trag nasilnim zločincima?

Wesley je rekao: Možeš na to gledati kao na krajnji čin pokajanja prvog ubojice na svijetu. Ili je možda dovoljno poznavati jednog da ih upoznaš sve.

– U osnovi, nastavila je Lucy, želja nam je da CAIN bude automatizirani sustav koji oslikava stvarni svijet što je moguće vjernije.

– Drugim riječima, rekla sam, trebao bi razmišljati i ponašati se poput nas.

– Točno. Nastavila je tipkati. Tu je i izvješće o analizi zločina na koje si navikla.

Na ekranu su se pojavili upiti iz poznatog obrasca od petnaest stranica kojeg sam godinama ispunjavala kad god tijelo ne bi bilo identificirano ili kad bi se radilo o žrtvi prijestupnika koji je već ranije ubio i koji će ubiti i u budućnosti.

Malo je skraćeno. Lucy je na ekranu listala ostale stranice. Sam obrazac zapravo nikada nije predstavljao problem, ista

– Najteže je natjerati istražitelja da ga ispuni i pošalje. Sada će imati izbor, rekao je Wesley. Moći će birati između minala u svojoj zoni koji će im omogućavati da sjednu i ispune obrazac izravno u kompjuter. A za prave konzervativce imamo ga na papiru izvorni obrazac, onaj s kućicama, koji se može poslati poštom ili faksom.

– Radimo i na tehnologiji prepoznavanja rukopisa, nastavila je Lucy.

Kompjuterizirane podloge mogu se koristiti dok je istražitelj u automobilu, u postaji ili dok čeka pred sudnicom. A sve što dobijemo na papiru pisano rukom ili ne možemo skanirati u sistem.

Interaktivni dio stupa na scenu kad CAIN pronade ono što traži ili kad mu trebaju dodatne informacije. Tada će on doslovno stupiti u dodir s istražiteljem bilo modemom, glasovnom porukom ili elektronskom poštom.

– Potencijal je ogroman, rekao mi je Wesley.

7 CAIN Crime Artificial Intelligence Network.

Znala sam pravi razlog radi kojeg me doveo ovamo. Činilo se da je ovaj laboratorij daleko od terenskih ureda u centru grada, da leko od pljački banaka i policijskih racija. Wesley me želio uvjeriti da će Lucy, bude li radila za FBI, biti na sigurnom. Pa ipak, znala sam da nije sve baš tako, razumjela sam klopke koje u sebi krije ljudski um. Čiste stranice koje mi je moja mlada nećakinja pokazivala u svom nedirnutom kompjuteru uskoro će nositi imena i fizičke opise koji će nasilje učiniti stvarnim.

Izgradit će datoteku koja će postati odlagalištem dijelova tijela, mučenja, oružja i rana. A jednoga dana zacut će tihe vriskove. Zamišljat će lica žrtava u gužvama ljudi kroz koje bude prolazila.

Pretpostavljam da će ono što važi za policijske istražitelje neko značenje IMATI i za nas, rekla sam Wesleyu.

Podrazumijeva se da će sudski patolozi biti dijelom mreže.

Lucy nam je pokazala još nekoliko različitih ekrana i objasnila još neka čuda riječima koje su čak i za mene bile preteške. Već je zaključila da su kompjuteri moderan Babilon. Što tehnika dalje odmiče, to je veća zbrka među jezicima.

– U tome je stvar kod SQL-a⁸, objašnjavala je Lucy. On nije toliko navigacijski koliko je deklarativan, što znači da korisnik određuje ono čemu u datoteci želi pristupiti, a ne kako.

Stala sam promatrati ženu koja nam se približavala. Bila je visoka, skladnog, ali odlučnog koraka, odjevena u laboratorijski ogrtač koji joj se motao oko koljena dok je kistom polako miješala neku tekućinu u maloj aluminijskoj kantici.

– Jesmo li odlučili na čemu ćemo napokon pokrenuti CAIN? Wesley je nastavio čavrljati s mojom nećakinjom. Na najvećem raćunalu?

– Zapravo, trend se kreće prema smanjenim server okruženjima u kojima klijent pristupa datoteci. Znači, radi se o mini kompjuterima, LAN⁹-ovima. Sve postaje manje.

Žena je skrenula u našu kabinu i podigavši pogled, njene su me oči na trenutak prodorno promatrale.

– Zar je bio zakazan neki sastanak za koji ne znam? rekla je uz hladan osmijeh položivši limenku na svoj stol. Stekla sam izrazit dojam daje nezadovoljna ometanjem.

– Carrie, morat ćemo nastaviti s našim projektom malo kasnije. Oprosti, rekla je Lucy. Zatim je dodala: Pretpostavljam da si već srela Bentona Wesleya.

Ovo je doktorica Kay Scarpetta, moja teta. A ovo je Carrie Grethen.

– Drago mi je, obratila mi se Carrie Grethen, a njen me pogled uznemiravao.

Promatrala sam je kako sjeda u svoju stolicu i odsutno po pravljama tamnosmeđu kosu koja je bila duga i skupljena na potiljku u staromodnu puž frizuru. Pretpostavila sam da je u srednjim tridesetima godinama, a glatka koža, tamne oči i pravilno isklesane crte lica davali su njenu licu neku patricijsku ljepotu, neobičnu i rijetku.

Kad je otvorila ladicu sa spisima, primijetila sam kako je njen radni prostor uredan u usporedbi s onim moje nećakinje, jer Lucy je bila previše zaokupljena svojim ezoteričnim svijetom a da bi se

bri nula oko toga gdje će staviti knjigu ili pohraniti papir. Usprkos intelektu postarijeg čovjeka, ona je još uvijek u mnogočemu bila samo studentica sa žvakaćom gumom koja je živjela u neredu.

Wesley je progovorio: Lucy? Zašto ne provedeš svoju tetu uokolo?

– Naravno. Činilo se da baš nije bila oduševljena kad je izašla iz onog što je radila na kompjuteru i ustala.

8 SQL kratica za programski jezik (Structure Query Language).

9 LAN (local area network) sustav koji povezuje kompjuterske terminale unutar jedne zgrade.

– Onda, Carrie, recite mi točno što vi radite, čula sam ga govoriti dok smo se udaljavale.

Lucy se osvrnula prema njima, a mene su zaprepastili osjećaji koji su joj zatreperili u očima.

– Ovo što vidiš u ovom dijelu više ili manje objašnjava samo sebe, rekla je, smetena i prilično napeta. Tu su ti samo ljudi i njihova radna mjesta.

– Svi oni rade za PRANK?

– Samo nas je troje što radimo na CAIN-u. Većina onoga što se ovdje radi je taktičke prirode ponovno se osvrnula preko ramena. Znaš već, taktičko u smislu da se kompjuteri koriste kako bi određeni dio opreme bolje radio. Poput različitih ručnih čitača bar ko dova i nekih od robota kojima se služe Jedinica za izvanredna stanja i EST.

Misli su joj očito bile negdje drugdje kad me odvela u udaljeni dio drugog kata gdje se nalazila prostorija osigurana još jednom bio metričkom bravom.

– Samo je nas nekoliko ovlašteno za ulaz ovamo, rekla je, skeniravši palac i utipkavši svoj identifikacijski broj. Vrata boje puščane cijevi otvorila su se puštajući nas u prohladan prostor s pravilno raspoređenim radnim stolovima, s monitorima i mnogobrojnim mo demima na policama čija su svjetla žmirkala.

Svežnjevi električnih žica sto su izlazile iz dijelova opreme nestajali su ispod uzdignutog poda, a na monitorima su se vrtjele žarkoplave petlje i spirale smjelo obznanjujući: CAIN. Umjetno svjetlo, baš poput zraka, bilo je čisto i hladno.

– Tu su pohranjeni svi podaci o otiscima prstiju, rekla mi je Lucy.

– Podaci iz brava? obazrela sam se oko sebe. iz skanera koje vidiš na sve strane radi kontrole fizičkog pristupa i sigurnosti podataka.

– A je li ovaj sofisticirani sustav brava izum JETI-ja? pokušavamo poboljšati i riješiti još neke probleme. Upravo sam sada usred jednog istraživačkog projekta koji će bašraditi oko toga. Ima još mnogo posla.

Nagnula se nad jedan od monitora i prilagodila svjetlo ekrana.

– Kad sve krene, pohranjivat ćemo i podatke s terena, kad policajci nekog uhite i posluže se elektronskim skaniranjem kako bi uzeli žive otiske prstiju, nastavila je.

Prijestupnikovi otisci ići će ravno u CAIN, a ako je taj čovjek već počinio neki zločin u kojem su njegovi otisci pronađeni i skanirani u sustav, dobit ćemo taj podatak u nekoliko sekundi.

– Pretpostavljam da će ovo na neki način biti spojeno na automatizirane sustave za identifikaciju otisaka prstiju širom zemlje.

– Širom zemlje, a nadamo se i širom svijeta. Smisao svega jest da se sve slijeva ovamo.

– Carrie isto radi na CAIN u?

Lucy se doimala zatečenom. Da.

– Znači ona je jedna od vas troje.

– Točno.

Kad Lucy više nije rekla ništa, objasnila sam: Učinila mi se ne običnom.

– To bi se valjda moglo reći za sve ljude koji rade ovdje, odgovorila je moja nećakinja.

– Odakle je? bila sam uporna, jer mi se Carrie Grethen od prvog trenutka nije dopala. Nisam znala zašto.

– Iz države Washington.

– Je li simpatična? upitala sam.

– Jako je dobra u svom poslu.

– To baš i nije odgovor na moje pitanje. Nasmiješila sam se.

– Pokušavam se ne uplitati u osobne stvari kada sam ovdje. Za što si tako znatiželjna? U glas joj se uvukla neka obrambena nota.

– Znatiželjna sam jer me zainteresirala, rekla sam jednostavno.

– Teta Kay, voljela bih da prestaneš biti tako zaštitnički nastrojena. Osim toga, s obzirom na posao kojim se baviš, neizbježno je da ćeš o svakome imati najgore moguće mišljenje.

– Razumijem. Pretpostavljam daje isto tako neizbježno, s obzirom na posao kojim se bavim, da ću misliti kako su svi oko mene mrtvi, rekla sam suho.

– To je smiješno, rekla je moja nećakinja.

– Samo sam se nadala da ćeš ovdje sresti neke fine ljude.

– Isto bih tako cijenila kad bi se prestala brinuti o tome imam li kojeg prijatelja.

– Lucy, ne pokušavam se miješati u tvoj život. Sve što tražim jest da budeš oprezna.

– Ne, to nije sve što tražiš. Miješaš se u moj život.

– Nije mi to namjera, rekla sam. Lucy me mogla razljutiti više od bilo koga drugog.

– Nego što daje. Ti, u stvari, ne želiš da ja budem ovdje.

Zažalila sam svoje sljedeće riječi i prije no što sam ih izgovorila. Naravno da želim. Ja sam ti, na kraju krajeva, i pribavila ovo prokleta stažiranje.

Samo je zurila u mene.

– Lucy, žao mi je. Nemojmo se svadati. Molim te. Snizila sam ton i položila ruku na njeno rame.

Odmakla se. Moram nešto provjeriti.

Na moje veliko čuđenje, naglo se okrenula i otišla, ostavivši me u toj krajnje zaštićenoj prostoriji, suhoj i hladnoj kao što je bio i naš susret. Boje su se kovitlale na videoprikazima, svjetla i digitalne brojke žarile su se u nijansama crvenog i zelenog dok su moje misli tupo zujale poput zvuka svih frekvencija koji je prožimao prostoriju. Lucy je jedino dijete moje jedine neodgovorne sestre, Dorothy, a ja sama nisam imala djece. No ljubav koju sam osjećala za svoju nećakinju nije se mogla objasniti samo time.

Razumjela sam njen potajni stid uzrokovan osjećajem napušte nosti i izdvojenosti, jer ispod svog ulaštenog oklopa nosimo jednaku odoru tuge. Kad sam nje govala njezine rane, zapravo sam nje govala svoje vlastite. To je bilo nešto što joj nisam mogla reći. Izašla sam iz prostorije, pazeći da vrata za mnom ostanu zaključana, a Wesleyu nije promaklo da sam se sa svog obilaska vratila bez vodiča. Lucy se nije pojavila na vrijeme da nas pozdravi.

– Što se dogodilo? upitao me Wesley dok smo se vraćali prema Akademiji.

– Bojim se da smo se upustile u još jednu od naših nesuglasica, odgovorila sam.

Pogledao me iskosa. Podsjeti me da ti jedan dan ispričam sve o mojim nesuglasicama s Michele.

– Ako postoji tečaj o tome kako biti majka ili tetka, mislim da ću upisati. Zapravo, trebala sam se već davno upisati na takvo što. Upitala sam je li ovdje stekla kakve prijatelje, a ona se razljutila.

– Zašto se brineš?

– Ona je usamljenik.

Doimao se zbunjeno. Već si ranije dala naslutiti tako nešto. Ali da budem iskren, meni ona uopće ne izgleda poput usamljenika.

– Kako to misliš?

Zastali smo kako bismo propustili nekoliko automobila. Sunce je bilo nisko i na vratu sam osjećala njegovu toplinu, a Wesley je ski nuo sako i prebacio ga preko ruke.

Nježno mije dotaknuo lakat kad smo mogli prijeći cestu. Prije nekoliko dana proveo sam večer u Globe and Laurelu, i Lucy je bila tamo s prijateljicom.

Zapravo, možda je to bila Carrie Grethen, ali stvarno nisam siguran. No činilo se da se sasvim dobro provode.

Moje iznenađenje ne bi bilo veće ni da mi je Wesley upravore kao kako je Lucy izvršila otmicu aviona.

– A i nekoliko je puta ostala dokasno u kantini. Ti vidiš samo jednu stranu svoje nećakinje, Kay. Ono što je roditeljima i roditelj skim figurama uvijek šok jest postojanje te druge strane koju oni ne vide.

– Ta strana o kojoj ti pričaš meni je potpuno nepoznata, rekla sam, ne osjećajući olakšanje. Pomisao da postoje stvari o Lucy koje ne poznajem uznemiravala me još i više.

Neko smo vrijeme hodali u tišini, a kad smo stigli do predvorja tiho sam upitala: Bentone, da li Lucy pije?

– Dovoljno je stara za to.

– To znam, rekla sam.

Namjeravala sam mu postaviti još pitanja no on je prekinuo moje teške brige jednostavnim, brzim pokretom ruke kojom je ski nuo svoj biper s remena. Podigao ga je i namrštio se pročitavši broj na ekrančiću.

– Dođi dolje u našu jedinicu, rekao je. Hajdemo vidjeti o čemu se radi.

Poglavlje 3

Poručnik Hershel Mote nije mogao sakriti notu hysterije u svom glasu kada je u šest sati i dvadeset i jednu minutu popodne Wesley uzvratilo njegov telefonski poziv.

– Vi ste gdje? ponovio je Wesley svoje pitanje uključivši zvučnik na aparatu.

– U kuhinji.

– Poručnice Mote, samo polako. Recite mi točno gdje se nala zite.

– Nalazim se u kuhinji državnog agenta, Maxa Fergusona. Ne mogu vjerovati.

Nikad u životu nisam vidio ništa slično.

– Je li netko s vama?

– Samo sam ja tu. Osim onog na katu, što sam vam rekao. Na zvao sam mrtvozornika, a dispečer će vidjeti koga može pozvati.

– Samo polako, poručnice, rekao mu je Welsey ponovno, šte deći na riječima kao i obično.

Čula sam Moteovo teško disanje.

Rekla sam mu: Poručnice Mote? Govori vam doktorica Scarpetta. Želim da sve ostavite točno onako kao što je bilo.

– O, bogo moj, izlanuo je. Već sam ga skinuo dolje...

– To je uredu... To Sam učinio, Bože, smiluj mi se, nisam ga mogao ostaviti

– I to je u redu, uvjerala sam ga. No iznimno je važno da ga sada nitko ne dira.

– Ni mrtvozornik?

– Čak ni on.

Wesleyev je pogled počivao na meni. Mi krećemo. Vidjet ćemo se najkasnije do deset navečer. U međuvremenu, ne miči se nikamo.

– Razumijem, gospodine. Ja ću lijepo sjest u stolicu i čekati da mi prođe ovaj bol u grudima.

– Kad je to počelo? željela sam znati.

– Kad sam stigao ovamo i pronašao ga. Počelo me boljeti u prsima.

– Je li vas ikada ranije tako boljelo?

– Ne sjećam se da je. Ne ovako.

– Opišite mi gdje vas boli, rekla sam osjećajući sve veći nemir.

– Točno u sredini.

– Je li se bol proširio u ruke ili vrat?

– Ne, gospođo.

– Znojite li se? Osjećate li vrtoglavicu?

– Malo se znojim.

– Boli li vas kad zakašljete?

– Nisam još zakašljao. Tako da vam ne bih mogao reći.

– Jeste li ikada imali kakvu srčanu bolest i patite li od visokog tlaka?

– Koliko ja znam, ne.

– A vi pušite?

– Upravo sada.

– Poručnice Mote, sad me pažljivo slušajte. Ugasite cigaretu i pokušajte se smiriti.

Vrlo sam zabrinuta za vas jer ste pretrpjeli ogroman šok, pušač ste, a to su izvrsni uvjeti za srčani udar. Vi ste tamo, a ja sam ovdje. Zato vi sad odmah nazovite hitnu pomoć.

– Bol se malo smirio. A i mrtvozornik bi trebao stići svaki čas. On je liječnik.

- To bi bio doktor Janrette? upitao je Wesley.
- On je sve što imamo u bližoj okolici.
- Bolove u prsima morate shvatiti ozbiljno, poručnice Motej rekla sam odlučno.
- Da, gospođo.

Wesleyje zapisao adrese i brojeve telefona. Spustio je slušalicu i okrenuo još jedan broj.

– Mota li se Pete Marino još uvijek uokolo? upitao je osobu koja se javila. Recite mu da imamo hitan slučaj. Neka pokupi svoj auto i dođe što brže može. Objasnit ću mu sve kad se vidimo. Gledaj, voljela bih da mi Katz pomogne u ovom slučaju, rekla sam mu kad je Wesley ustao od stola. Trebat će sve zadimiti radi otisaka. Svaki put nisu onakve kakvima se čine

- Dobra zamisao.
- Sumnjam daje na Farmi leševa ovako kasno. Možda da ga na zoveš na dojavljivač.
- Dobro. Vidjet ću mogu li doći do njega, rekao je, misleći na mog kolegu, forenzičnog znanstvenika iz Knoxvillea.

Kad sam se petnaest minuta kasnije spustila u predvorje, We slev je već bio tamo, s torbom prebačenom preko ramena. U sobi sam imala taman toliko vremena da zamijenim salonke koje sam imala na nogama nečim praktičnijim, te da poberem ostale potreb štine, uključujući i svoju liječničku torbu.

– Doktor Katz upravo napušta Knoxville, rekao mi je Wesley. Sastat ćemo se s njim na mjestu zločina.

Noć se spuštala pod dalekim posrebrenim mjesecom, a zvuk li šća što je šuštal na vjetru činio se poput kiše. Wesley i ja zaputili smo se kolnim prilazom ispred Jeffersona i prešli cestu koja dijeli kompleks Akademije od poligona i streljana. Bliže nama, u razvoja čenoj zoni s roštiljima i drvenim stolovima uočila sam poznatu prili ku koja je tako odskakala od okoline da sam na trenutak pomislila da griješim. A onda sam se sjetila da mi je Lucy jednom rekla kako ponekad poslije večere sama odluta ovamo kako bi razmišljala, pa mi je srce poskočilo pri pomisli da imam priliku pomiriti se s njom.

- Bentone, rekla sam, odmah se vraćam.

Do uha mi je dopro slabašan zvuk razgovora kad sam se približila rubu šume, pa sam se u čudu zapitala ne razgovara li moja nećakinja sama sa sobom. Lucy je sjedila najednom od drvenih stolova, ja sam se, prikravši se bliže, spremala pozvati je imenom, kad sam vidjela da razgovara s nekim tko sjedi na klupi ispod nje. Dvije noge su tako blizu jedna drugoj da su im se obrisi stapali u jednu.

A ja sam ukočeno zastala u tami visokog, gustog bora. To ti je zato što ti to uvijek radiš, govorila je Lucy povrijeđenim glasom, kojeg sam tako dobro poznavala.

To je zato što li uvijek misliš da ja to radim. Ženski je glas djelovao umirujuć.

- E, pa onda mi nemoj dati razlog da tako mislim.
- Lucy, možemo li sad prijeći preko toga? Molim te.
- Daj mi jednu.
- Voljela bih da i ne počinješ.
- Pa i ne počinjem. Samo hoću jedan dim.

Začula sam kresaj šibice i mali je plamen probio tamu. Na trenutak je profil moje nećakinje bio osvjetljen dok se naginjala bliže svojoj prijateljici čije lice nisam mogla vidjeti. Vršak cigarete žario se dok su je dodavale jedna drugoj. Tiho sam se okrenula i otišla.

Kad sam stigla do Wesleya, on je nastavio hodati svojim dugim koracima. Netko koga poznaješ? upitao je.

- Mislila sam da jest, rekla sam.

Bez riječi smo prolazili praznim streljanama s redovima okvira za mete i čeličnim obrisima ljudi koji vječno stoje u stavu mirno. Iza njih, kontrolni se toranj izdizao nad zgradom izgrađenom samo od automobilskih guma, u kojoj su pripadnici EST-a, odnosno Zelene berete FBI-a, izvodili manevre s pravom municijom.

Plavo bijeli Bell Jet Ranger čekao je na obližnjem travnjaku poput usnulog kukca, a pilot je stajao vani s Marinom.

– Svi smo tu? upitao je pilot kad smo im prišli.

– Da. Hvala ti, Whit, rekao je Wesley.

Whit, savršeni primjerak razvijenog muškog tijela u crnom le tačkom odijelu, otvorio je vrata helikoptera kako bi nam pomogao ukrcati se. Vezali smo se, Marino i ja otraga, Wesley naprijed, i stavili na glavu setove slušalica s mikrofonima kad se elisa stala okretati, a motor zagrijavati.

Samo nekoliko minuta kasnije tlo je iznenada ostalo daleko is pod naših nogu kad smo se podigli iznad obzorja, otvorenih ventila za zrak i ugašenog svjetla u kabini.

Naši radiovezom prenošeni gla sovi krčali su nam u ušima dok je helikopter jurio na jug, prema sićušnom planinskom mjestu u kojem je još jedna osoba bila mrtva.

– Nije mog o dugo bit kod kuće, rekao je Marino. Znamo...?

– I nije bio. Wesleyev glas prekinuo ga je sa sjedišta kopilota. Otišao je iz Quantica odmah nakon konzultacija. Uzletio je s Nationala jedan.

– Je li znamo kad je njegov avion sletio u Asheville?

– Oko četiri i trideset. Mogao se vratiti kući do pet.

– Kući u Black Mountain?

– Tako je.

Progovorila sam: Mote gaje pronašao u šest.

– Isuse. Marino se okrenuo prema meni. Ferguson mora daje počeo drkat onog časa kad je stig o...

Pilot se ubacio u razgovor: Imamo i muziku ako je tko zainteresiran.

– Naravno.

– Kakvu?

– Klasičnu.

– E, jebiga, Bentone.

– U manjini si, Pete.

– Ferguson nije dugo bio kod kuće. Toliko znamo, bez obzira na to zbog koga ili čega je mrtav, nastavila sam naš isprekidani razgo vor u trenutku kad se u pozadini začuo Berlioz.

– Čini se da je posrijedi nesretan slučaj. Kao da se radi o auto eroticizmu koji je pošao po zlu. No nismo sigurni ni u što.

Marino me gurnuo laktom. Imaš koji aspirin?

Zavukla sam ruku u torbicu u mraku, a zatim sam iz liječničke torbe izvukla malu ručnu Maglite svjetiljku i nastavila dalje preka pati. Marino je promrmljao nekoliko psovki kad sam mu pokretom pokazala da mu ne mogu pomoći, a ja sam uočila da on još uvijek na sebi ima trenirku s kapuljačom i čizme na vezanje koje je nosio u Hogan s Allevu. Izgledao je poput alkoholičara koji trenira neki trećerazredni klub, a ja nisam mogla odoljeti iskušenju da osvijetlim in kriminirajuće mrlje crvene boje na gornjem dijelu njegovih leđa i na lijevom ramenu. Marina su pogodili.

– Ma, da, al trebala bi vidjet druge dečke, iznenada sam za čula njegov glas u ušima. Hej, Bentone. Imaš koji aspirin?

– Zlo ti je od letenja?

Predobro se zabavljam da bi me ulovilo, rekao je Marino koji i letjeti.

Vrijeme nam je bilo naklonjeno dok smo se pri brzini od pri stotinu i četiri čvora probijali kroz vedru noć. Automobili is suprotnog pravca osvijetljavali su putpoput vodenbuha žarkocrvenih očiju, a svjetla civilnih kuća treperila su poput malih vatrića među drvećem. Vibrirajuće motora bila bi me uspavala da mi živci nisu bili tako napeti.

Mozak mi nije htio mirovati dok su se u njemu slike sudarale, a pitanja vrištala.

Zamišljala sam Lucyno lice, ljupke zaobljene linije njene vilice i obraza, dok se naginjala nad plamen zaklonjen rukama njene djevojke. Njihovi strastveni glasovi odzvanjali su mi u pamćenju, a ja nisam znala zašto sam tako zaprepaštena. Nisam znala zašto bi to bilo važno. Pitala sam se koliko je Wesley znao. Moja je nećakinja stažirala u Quanticu otkada je započeo zimski semestar. On ju je viđao mnogo više od mene.

Sve dok nismo stigli do planina nije bilo ni daška vjetra, a zatim je tlo neko vrijeme izgledalo samo kao ploha crnila.

– Dižemo se na tisuću i četiristo metara, začuli smo pilotov glas u slušalicama. Je li sve u redu tamo otraga?

– Pretpostavljam da se ovdje ne može pušiti, rekao je Marino.

U devet sati i deset minuta, nebo boje tinte bilo je posuto zvi jezdama, a Blue Ridge Mountains izgledale su poput crnog oceana što se nadimao nepomičan i tih.

Slijedili smo duboke sjene šuma i nagibom elise nježno skrenuli prema građevini od opeke za koju sam pretpostavljala da je škola. Iza ugla pronašli smo igralište za američki nogomet na kojem su bljeskala svjetla policijskih automobila i rasvjetnih kugli bakrenocrvene boje što su nepotrebno osvjetljavale mjesto našeg slijetanja. Dok smo slijetali, iz trbuha helikoptera na tlo je padoo snop svjetlosti reflektora jačine trideset milijuna svijeća. Whit nas je spustio meko poput ptice, na crti koja označava pedeset jardi.

– Dom Ratnih konja, pročitao je Wesley sa zastave koja je visjela duž ograde.

Nadam se da im je sezona bolja od naše.

Marino je zurio kroz prozor dok se elisa sve sporije okretala, Nisam vidio srednjoškolsku utakmicu otkad sam igrao u njoj.

– Nisam znala da si igrao nogomet, primijetila sam.

– Aha. Dvanajsticu.

– Koje mjesto?

– Krajnjega.

– To sam i mislila, rekla sam.

– Ovo je zapravo Swannanoa, objavio je Whit. Black Mountain je malo južnije.

Dočekala su nas dva uniformirana policajca iz policije Blac Mountaina. Izgledali su premladi da bi vozili auto ili nosili oružja.

Boja im je bila blijeda i neprirodna jer su se trudili ne buljiti u nas. Ko da smo stigli svemirskim brodom u blještavilu spiralnih svjetala u nenaravnoj tišini. Nisu znali što bi mislili o nama, niti što se to dešava u njihovu gradu, pa su nas odvezli uz vrlo malo razgovora. a Nekoliko trenutaka kasnije parkirali smo u uskoj ulici koja je pulsirala od upaljenih motora i rotirajućih svjetala. Izbrojila sam tri obilježena policijska automobila, pored našega, jedna kola hitne pomoći dvojica vatrogasna kola, dva neobilježena automobila i jedan Cadillac.

– Izvrsno, promrmljao je Marino zatvorivši vrata automobila. Tu su i bog i vrag i njegova mama.

Vrpca za obilježavanje mjesta zločina protezala se od stupova prednjeg trijema do grmlja, šireći

se s obje strane dvokatnice bež boje obložene aluminijem.

Ispred neobilježenog Skylarka s policijskim antenama i svjetlima na šljunčanom je prilazu bio parkiran Ford Bronco.

– Automobili su Fergusonovi? upitao je Wesley dok smo se penjali betonskim stubama.

– Oni na prilazu jesu, gospodine, odgovorio je policajac. On se nalazi u sobi gdje je onaj prozor gore na uglu.

Kad se poručnik Hershel Mote iznenada pojavio na ulaznim vratima uhvatio me očaj. Bilo je očito da se nije pridržavao mojih savjeta.

– Kako se osjećate? upitala sam ga.

– Držim se. Njegovo se olakšanje što nas vidi činilo tolikim da sam gotovo očekivala zagrljaj. No lice mu je bilo sivo. Znoj je obru bio ovratnik njegove traper košulje i svjetlucau mu na čelu i vratu. Zaudarao je na ustajao dim cigareta.

Zastali smo u predvorju, leđima okrenuti stubištu koje vodi na drugi kat.

Sto je do sada učinjeno? upitao je Wesley. Doktor Janrette je snimio fotografije, mnogo fotografija, ali nije ništa dirao, baš kao što ste rekli. Ako ga trebate, vani je, razgovara sa bolničarima.

– Vani je puno auta, rekao je Marino. Gdje su ljudi?

– Nekolicina su u kuhinji. A jedan ili dvojica njuškaju otraga po šumi. Ali nisu bili na katu?

Mote je duboko udahnuo i izdahnuo. Pa, sad, neću vam lagat i gledati vas u oči.

Popeli su se gore i pogledali. Ali nitko nije ništa dirao, to vam mogu obećati.

– Doktor je jedini koji je prišao blizu.

Stao se penjati uza stube. Max je... on je... Hoću reći, kvragu. Zastao je i pogledao nas preko ramena, očiju sjajnih od suza.

– Meni nije jasno kako ste pronašli, rekao je Marino.

Nastavili smo se penjati stubištem dok se Mote očajnički nastojao smiriti. Pod je bio prekriven istim tamnocrvenim sagom kojeo sam vidjela u prizemlju, a zidovi su bili obloženi lakiranom borovom oplatom boje meda.

Pročistio je grlo. Večeras oko šest sati svratio sam do Maxa da vidim bi li htio izaći nešto pojesti. Kad nije došao do vrata pomislio sam da se tušira ili nešto, pa sam ušao unutra.

– Jeste li bili svjesni bilo čega što bi ukazivalo na to da se bavio ovakvim stvarima?

upitao je Wesley pažljivo.

– Ne, gospodine, odgovorio je Mote iskreno. Ne mogu to uopće zamisliti. A da ne razumijem to je sigurno... Mislim, čuo sam priče da ljudi oblače na sebe čudne stvari.

Ali ne bih znao čemu to služi.

– Smisao korištenja omče za vrijeme masturbacije jest ostvariti pritisak na karotidne arterije, objasnila sam. To sprečava dovod kisika i krvi u mozak, što navodno pojačava orgazam.

– Poznato i pod nazivom otkidaš dok svršavaš, primijetio je Marino svojom tipičnom suptilnošću.

Mote nas nije pratio kad smo krenuli prema osvijetljenim vratima na kraju hodnika.

Agent Državnog biroa istrage, Max Ferguson, imao je momač ku, skromnu spavaću sobu s komodama od borovine i policom za oružje punom sačmarica i pušaka što je visjela iznad sekretera. Na stolu pokraj kreveta prekrivenog prošivenom dekom nalazili su njegov pištolj, novčanik, dokumenti i kutija Rough Rider kondom odijelo u kojem sam ga jutros vidjela u Quanticu bilo je uredno prebačeno preko stolice, a cipele i čarape stajale su u blizini.

Drvena barska stolica stajala je između kupaonice i ormara, nekoliko centimetara udaljena od

mjestu na kojem je tijelo bilo prikriveno živopisnim heklanim pokrivačem. Iznad glave na tom mjestu visio najlonski konopac obješen o kuku s navojem uglavlje u drveni strop. Izvadila sam rukavice i toplomjer iz svoje liječničke torbe.

Marino je opsovao ispod glasa kad sam povukla pokrivač s torza što je zacijelo bila Fergusonova najgora noćna mora. Sumnjala sam da se metka bojao i upola toliko.

Ležao je na leđima, a na sebi je imao crni duboko izrezani grudni štitnik. Kraj njega je bila košarica natrpana čarapama koje su blago mirisale na mošus. Par crnih najlon čarapa koje je obukao prije no što je umro.

Bile su spuštene do njegovih dlakavih koljena, a s penisa mu je i dalje mlohavo visio kondom. Časopisi što su ležali u blizini otkrivali su njegovu sklonost prema svezanim ženama s napadno povećanim grudima i bradavicama veličine tanjurića za kavu.

Pregledala sam najlonsku omču čvrsto stisnutu oko ručnika ko jim je bio omotao vrat. Star i ofucan konopac bio je prerezan odmah iza osmog zavoja savršenog čvora za vješanje. Oči su mu bile gotovo zatvorene, a jezik mu je provirivao iz usta.

– Je li se ovo slaže s tim da je sjedio na barskoj stolici? Marino je podigao pogled prema komadu užeta što je visio sa stropa.

– Da, rekla sam.

– Znači daje drkao i poskliznuo se?

– Ili je možda izgubio svijest, pa se onda poskliznuo, odgovorila sam.

Marino je prišao prozoru i nagnuo se nad posudu za miješanje koktela što je stajala na prozorskoj dasci. Bila je puna tekućine boje jantara. Bourbon, objavio je. Čist ili skoro čist.

Rektalna temperatura iznosila je 32,7 stupnjeva, što se slagalo s onim što sam i očekivala ako je Ferguson bio mrtav približno pet sati u ovoj prostoriji, prekrivena tijela. Mrtvačka ukočenost počela se pojavljivati u malim mišićima. Kondom je bio jedan od onih što su na dijelovima izbrazdani i imao je na vrhu veliki spremnik koji je bio uh, pa sam prišla krevetu kako bih pogledala kutiju. Jedan je kondom ostao a ušavši u veliku kupaonicu pronašla sam u pletenom košu za smeće ljubičastu foliju u koju je bio upakiran. Zanimljivo, rekla sam dok je Marino otvarao ladice komode.

Uzela sam zdravo za gotovo da je kondom stavio kad je bio odjeven i na stolici. .
to ima smisla.

– Zar ne bi onda očekivao pronaći omot blizu tijela? Izvadila sam ga iz smeća, dodirujući ga što je manje moguće, i spustila ga u plastičnu vrećicu.

Kad Marino nije odgovorio, dodala sam: Dobro, pretpostav ljam da sve to ovisi o tome kad je spustio gaćice. Možda je to učinio prije no što si je stavio omču oko vrata.

Vratila sam se natrag u spavaću sobu. Marino je čučao pokraj komode, zureći u tijelo, a izraz na njegovu licu odavao je mješavinu nevjerice i gađenja.

– A ja sam oduvijek mislio da je najgora stvar koja ti se može do godit to da krepaš na zahodu, rekao je.

Podigla sam pogled do kuke u stropu. Nismo mogli utvrditi koliko je dugo već bila tamo. Zaustila sam upitati Marina je li pronašao još kakvu pornografiju kad nas je prestrašio zvuk teškog pada u hodniku.

– Štaje, dovraga...? uzviknuo je Marino.

Već je bio na vratima, a ja sam ga slijedila u stopu.

Poručnik Mote srušio se u blizini stuba. Nepomično je ležao na sagu, licem prema dolje. Kad sam kleknula pokraj njega i okrenula ga, već je bio sav plav.

– Doživio je srčani udar! Zovite bolničare! Povukla sam Moteovu vilicu prema naprijed kako

bih osigurala nesmetan protok zraka.

Marinovi koraci otutnjali su stubama, a ja sam položila prste na Moteovu karotidu, no nisam osjetila bilo. Lupila sam ga po prsima, no njegovo mi srce nije htjelo odgovoriti. Započela sam s postup kom oživljavanja, stisnuvši mu prsa jednom, dva puta, tri puta, četiri puta, a zatim sam mu zbacila glavu unazad i upuhнула mu jednom zrak u usta. Prsa su mu se podigla, a ja sam jedan, dva, tri, četiri, ponovno u njih upuhнула zrak.

Održavala sam tempo od šezdeset potisaka u minuti, uz ritam vlastitoga srca, dok mi se znoj cijedio niz sljepoočice. Ruke s me boljele i postajale neposlušne poput kamena kad sam započe treću minutu i kad sam sa stuba začula bolničare i policiju. N

me zgrabio za lakat i poveo u stranu kad je mnogo pari ruku u vicama stalo namještati cjevčice i objesilo bocu tekućine za in nozno ubrizgavanje koja je odmah zatim počela teći. Glasovi su izvikivali naredbe i objavljivali sve što se radilo glasnom suzdržanošću karakterističnom za akcije spašavanja života i za hitne službe.

Naslonivši se na zid pokušavala sam uhvatiti dah, kad sam primjetila niskog, plavokosog mladića neprimjereno odjevenog za golf kako promatra bolničare s odmorišta na stubištu.

Nakon što mi je uputio nekoliko sramežljivih pogleda, približio se.

– Doktorica Scarpetta?

Njegovo ozbiljno lice bilo je opaljeno suncem, osim čela koje je bilo zaštićeno kapom. Palo mi je na pamet da on vjerojatno pripada Cadillacu parkiranom ispred kuće.

– Da?

– James Janrette, rekao je, potvrdivši tako moje sumnje. Je li s vama sve u redu?

Izvukao je uredno složenu maramicu i ponudio mije.

– Dobro sam i jako mije drago što ste ovdje, rekla sam iskreno, jer nisam mogla predati svog posljednjeg pacijenta nekome tko nije diplomirani liječnik.

– Mogu li prepustiti poručnika Motea vašoj brizi? Ruke su mi drhtale dok sam brisala znoj s lica i vrata.

– Naravno. Ja ću poći s njim u bolnicu. Zatim mi je Janrette predao svoju posjetnicu. Ako budete imali bilo kakvih drugih pitanja večeras, samo okrenite broj mog dojavljivača.

– Fergusonovu ćete obdukciju obaviti ujutro? upitala sam. Da. Bit će mi drago ako dođete asistirati. Onda ćemo porazgo varati o svemu ovome. Pogledao je niz hodnik.

Doći ću. Hvala. Uspjela sam se nasmiješiti. Janrette je krenuo van za nosilima, a ja sam se vratila u spavaću sobu na kraju hodnika. S prozora sam promatrala kako na ulici blje skaju žarkocrvena svjetla dok su Motea smještali u kola hitne pomoći pitala sam se hoće li preživjeti. Zatim sam osjetila Fergusonovu prisutnost, s njegovim mlohavim kondomom i tvrdim grudnjakom. Ništa od toga nije mi se činilo stvarnim.

Stražnja su se vrata na kolima zalupila. Sirene su zastenjale. Nisam primijetila da je ma ko ušao u sobu sve dok me nije uhvatio za ruku. Katz je u prizemlju, obavijestio me. Polako sam se okrenula. Trebat će nam nova ekipa bolničara, rekla sam.

Poglavlje 4

Već je dugo postojala teorija o mogućnosti da se otisci prstiju mogu ostaviti i na ljudskoj koži. No vjerojatnost da ćemo ih otkriti bila je tako mala da nas je većinu obeshrabrivala prije no što smo uopće pokušali.

Koža je nezgodna površina, budući da je elastična i porozna, a osim toga otiscima smetaju vlaga, dlake i masnoća. Čak i u onim ne uobičajenim prilikama kad se otisak uspješno prenese s napadača na žrtvu, brazde su preosjetljive da bi se održale dugo vremena izlo žene utjecaju okoline.

Doktor Thomas Katz bio je vrhunski forenzični znanstvenik koji se većim dijelom svoje karijere manijakalno bavio skupljanjem tih neuhvatljivih dokaza. Također je bio stručnjak u određivanju vremena smrti, koje je istraživao jednako marljivo, i to načinima i sredstvima koja prosti puk obično nije poznao. Njegov laboratorij zvao se , a ja sam ga posjetila već mnogo puta.

Bio je to sitan čovjek, plavih očiju u kojima se vidjela njegova predanost radu, guste nepočešljane sijede kose i lica neobično do broćudna s obzirom na grozote koje je u životu vidio. Kad sam ga srela na vrhu stubišta nosio je sa sobom ventilator za umetanje u Prozor s četvrtastim okvirom, kutiju s alatom i nešto što je izgledalo Ppoput dijela crijeva za usisavač s nekoliko neobičnih nastavaka. On je bio iza njega s ostatkom opreme, koju je Katz nazivao svojim janoakrilatnim puhačkim čudom, aluminijskom kutijom s dvije Katne baterije opremljenom žarnom pločom i kompjuterskim ventilatorom. On je proveo stotine i stotine sati u garaži u istočnom Tennesseeju usavršavajući ovu relativno jednostavnu mehaničku napravu. kamo idemo? upitao me Katz. Idemo u sobu na kraju hodnika. Uzela sam mu prozorski ventilator.

– Kako ste putovali?

– Promet je bio gušći nego što sam se nadao. Recite mi stoje sve učinjeno s tijelom.

– Spušteno je na pod i prekriveno vunanim prekrivačem. Još je nisam pregledala.

– Obećajem da vas neću previše zadržavati. Sad je sve puno lakše kad se ne moram baktati sa šatorom.

– Kako to mislite sa šatorom? namrštio se Marino kad smo ušli u spavaću sobu.

– Ranije sam podizao plastični šator preko tijela i zadimio samo prostor unutra. No javljalo se previše vodene pare, a na koži se skupljalo previše taloga.

Doktorice Scarpetta, možete postaviti ventila tor u onaj prozor. Katz se osvrnuo oko sebe. Možda će mi trebati i posuda vode. Zrak je malčice suh.

Rekla sam mu sve što smo do sada saznali.

– Ima li razloga za sumnju da se radi o nečem drugom, a ne o slučajnoj autoerotičnoj asfiksiji? upitao je.

– Ako ne uzmemo u obzir okolnosti, odgovorila sam, onda nema.

– On je radio na slučaju one male Steinerove.

– Na to i mislimo kad kažemo okolnosti, rekao je Marino.

– Isuse Bože, to je bilo na svim vijestima.

– Jutros smo bili u Quanticu, na sastanku u vezi s tim slučajem, dodala sam.

– A on je otišao ravno kući i onda ovo. Katz je zamišljeno po gledao tijelo. Znete, prije nekoliko tjedana pronašli smo prostitut ku u jednom kontejneru za smeće i skinuli s njena nožnog gležnja dobar obris dlana. A bila je mrtva četiri ili pet dana.

– Kay? U prostoriju je kročio Wesley. Možeš li doći na trenu tak?

– A na njoj ste koristili ovu mašinu? Marinov glas slijedio nasje u hodnik.

- Jesam. Imala je nalakirane nokte, a pokazalo se da su on stvarno dobri.
- Za što?
- Za otiske.
- Gdje ide ovo?
- Nije baš bitno. Zadimit ću čitavu sobu. Bojim se da će to zvati priličan nered.
- Sumnjam da će se vlasnik bunit .

U prizemlju u kuhinji uočila sam stolicu pokraj telefona u kojoj prepoostavljala sam, satima sjedio Mote očekujući naš dolazak.

Tu je stajala čaša s vodom i pepeljara puna opušaka.

– Pogledaj ovamo, rekao je Wesley, naviknut na traženje neobičnih dokaza na neobičnim mjestima

Bio je napunio dvostruki sudoper hranom koju je izvadio iz dubokog smrzavanja.

Prišla sam mu bliže dok je on razmatao mali plosnati paket umotan u bijeli papir za pakiranje hrane za duboko smrzavanje. Unutra su se nalazili skvrčeni komadići smrznutog mesa, suhi na krajevima, što su podsjećali na požutjeli voštani pergament.

– Ima li izgleda da to nije ono što mislim da jest? Wesleyev je ton bio mračan.

– Isuse Bože, Bentone, rekla sam, zapanjena.

– To je bilo u zamrzivaču, povrh ostalih stvari. Mljevene govedine, svinjskih odrezaka, pizze. Dodirivao je pakete prstom zaštićenim rukavicom. Nadao sam se da ćeš mi reći kako se radi o pilećoj koži. Ili možda o nečem što je koristio kao mamac za ribe ili tko zna što.

– Nema rupica od perja, a dlačice su tanke poput ljudskih.

Wesley je šutio.

– Ovo moramo zapakirati u suhi led i odnijeti sa sobom, rekla sam.

– To neće biti večeras.

– Što prije uspijemo obaviti imunološke testove, to ćemo ranije moći potvrditi da se radi o ljudskoj koži. DNA će potvrditi identitet.

Vratio je paketić u zamrzivač. Moramo ga pregledati radi otisaka.

– Prebacit ću tkivo u plastičnu vrećicu, pa ćemo papir za zamrzavanje odnijeti u laboratorij, rekla sam.

– Uredu.

Popeli smo se stubama. Srce mi je ubrzano tuklo. Na kraju hodnika ispred Zatvorenih vrata stajali su Marino i Katz. Provukli su crijevo U sobu pokraj mjesta, gdje se nalazila kvaka, a naprava je zujalai istraživala podatke i moguće otiske u Fergusonovoj spavaćoj sobi. Ja i Wesley još nismo spomenuli ono očito, pa sam to napokon učinila ja: tone, nisam vidjela nikakve tragove ugriza niti bilo što drugo i netko možda je pokušao izrezati tester koji reagira na komponente znoja što se prenose kožom.

– Znam, rekao je on.

Kad je u sobi Katz isključio prozorski ventilator. Dao nam je znak da pridjemo.

Kad je u pitanju prostorija ove veličine, čovjek se može i prevariti u dobivenim rezultatima.

– Ajd probaj sad očistiti ovo sranje, rekao je Marino.

– Skoro smo gotovi, rekao nam je Katz kad smo im se približili. Možemo li ući?

Upotrebili smo manje od sto kapi Super Gluea. Ogledavajući se oko sebe.

– Pete, rekao je Wesley, imamo jedan neočekivan problem, Glue se suši u obliku bijele kore, tvrde poput cementa.

– Mislio sam da smo već ispunili dnevnu normu, rekao je Marino.

Cijela površina u prostoriji, uključujući i Fergusonovo tijelo, bila je prekrivena njime, tim praskom.

Marino je stajao tupo zureći u crijevo što je iza vrata pumpalo otrov. S Nagnutom svjetiljkom, Katz je iskosa pregledavao je mrlje na zidovima, namještaju, prozorskim daskama i kao obično, rasprava okoline nije dopirala njega. Sve što je iznad pisaćeg stola treba dobro pregledati.

No, samo je jedna stvar od svih koju sad moram napraviti jest raščistiti pare ventilatorom. To će potrajati. natjerala sam ga kleknuti pokraj njegovog tijela minutu ili dvije. Najlonske su, rekao je naš dobroćudni ludi znanstvenik glave sagnute nad gledani primjerak.

Otvorio je vrata, a mi smo se povukli unazad.

Činilo se da u njemu postoji čisto oduševljenje, kad je bio na koljenima s nosom blizu opoda, a, činilo se, da mu smrad uopće ne smeta. Kraj tijela, nagnut nad Fergusonove spuštene gaćice.

– To mu vjerojatno služi ko droga, promrmljao je Marino. To je dobra podloga za otiske zbog svoga gustog tkanja.

– Ferguson u zamrzivaču ima nešto što izgleda poput kože. Wesley je odmah prešao na stvar.

Skinuo je plastični štitičnik sa svoje Magna četke, meke čekinje su se raširile poput morske vlasulje. Odvinuvši poklopac

– Hoćeš mi to, molim te, ponovit još jednom? rekao je Katz. Ostao je iznenađen.

Dobar otisak je ostao na ženskim gaćicama mrtvog detektiva. Djelomični otisci pojavili su se i još na nekim predmetima.

– Ne znam s čime ovdie imamo posla, dodao je Wesley.

Na predjelu Fergusonova vrata, koji je Katz obradio kontrastnim sredstvom pokazalo se, takodjer nesto interesantno. No, brazde na njima nisu bile dovoljno jasne da bi se moglo nesto vise raspoznati.

– U tom trenutku se iz sobe začuo zvuk okretanja ventilatora. Imali neku važnost?

Taj čudni mraz koji sam posvuda vidjela.

On je učinio prostoriju hladnom.

– Naravno, ovaj otisak na gaćicama je vjerojatno njegov, razmišljao je Katz ne prekidajući rad.

– Prokletstvo, rekao je Marino, a licem mu se stalo mračiti.

Možda je imao nešto na rukama. Kondom je vjerojatno premazan vazelinom, pa ako se nešto vazelina prenijelo na njegove prste, dodao je Wesley.

– Vi ćete ih vjerojatno željeti ponijeti sa sobom.

– Prokletstvo, ponovio je Marino. Taj kurvin sin. Mi? Mislio je na njegove gaćice.

Pogledao me ravno u oči i točno sam znala o čemu razmišlja. Bojim se da je tako rekla sam.

Dio mene nadao se da je u krivu. No ako se nije radilo o tome, Klimnuo je glavom.

U redu je. Slike će dostajati.

– No volio bih dobiti gaćice kad vi završite s njima, druga mogućnost bolja je, ako se ne budete služili škarama, otisak će se sasvim fino održati.

– Ima li ova kuća podrum? upitala sam.

– Da, odgovorio je Wesley.

– A veliki hladnjak? upitala sam. koliko toga još moraš učiniti ovdje večeras?

upitao me Wesley.

– To nisam vidio. Ali još nisam bio u podrumu. Primjetila sam da on to jedva čeka učiniti.

– Voljela bih potražiti bilo što što bi moglo biti ot koristi pri prijevozu tijela, i pobrinut ću se za ono što si pronašao u, rekla sam. Osim toga, moramo provjeriti podrum.

Klimnuo je glavom i rekao Marinu: Mi ćemo se potruditi, a ti ostani ovdje i pazi na osiguranje,

može?

Marino, činilo se, nije bio oduševljen zadatkom.

– Reci im da će nam trebati osiguranje dvadeset i četiri sata dnevno, dodao je Wesley odlučno.

– Problem je u tome šta u ovom gradu nema dosta uniformiranih murjaka da bilo šta rade dvadeset četiri sata dnevno.

Marino se uvrijeđeno udaljio. Prokleti gad je upravo smaknuo pola policijske postaje.

Katz je podigao pogled i progovorio, dok mu je ruka u kojoj je držao Magna četku ostala u zraku. Čini se da ste prilično sigurni koga tražite.

– Ništa nije sigurno, rekao je Wesley.

– Thomase, morat ću vas zamoliti za još jednu uslugu, rekla sam svom predanom kolegi. Moram vas zamoliti da vi i doktor Shade¹⁰ obavite za mene jedan pokus na Farmi.

– Doktor Shaden? rekao je Wesley.

– Lyall Shade je antropolog na sveučilištu u Tennesseeju, objasnila sam.

– Kada počinjemo? Katz je stavio novi kolut filma u svoj aparat.

– Odmah, ako je moguće. Trajat će tjedan dana.

– Sa svježim tijelima ili sa starim?

– Svježim.

– I on se zaista tako zove? nastavio je Wesley.

Katz je odgovorio škljocnuvši fotoaparatom. Naravno zove. Piše se L Y A L L.

Potječe od njegova prapradjeda, građanskom ratu.

Poglavlje 5

DO PODRUMA MAXA FERGUSONA DOLAZILO SE BETONSKIM

STU bama sa stražnje strane kuće, a po suhom ušću rasutom po njima znala sam da nitko nije bio tamo već neko vrijeme. No koliko dugo, to nisam mogla reći, jer je jesen u planinama već bila dostigla svoj vrhunac. Čak i dok je Wesley pokušavao 10 Shade na engleskom znači sjenka.

otvoriti vrata, lišće je nečujno padalo u spiralnim lukovima, kao da se sa zvijezda prosipa pepeo.

– Morat ću razbiti staklo, rekao je, još malo drmajući bravu dok sam ja držala ručnu svjetiljku.

Posegnuvši u jaknu, izvukao je iz ramene futrole svoj devetmili metarski Sig Sauer čijim je drškom oštro udario veliko okno na sre dini vrata. Zveket razbijenog stakla prestrašio me iako sam bila spremna na to, pa gotovo da sam očekivala da odnekud iz mraka izroni policija. No vjetar nije donio zvuk ljudskih koraka ili glasova, a ja sam zamišljala egzistencijalni užas koji je Emily Steiner zacijelo proživljavala, prije nego što je umrla bez obzira na to jel se dogodilo.

Nažalost, nitko je nije došao spasiti.

Wesley je provukao ruku kroz otvor, pronašao je kvaku s unutrašnje strane

– Prokletstvo rekao je gurajući vrata. Zasun mora da je za mrvicu dublje, kako bih ga mogao bolje uhvatiti. Borio se s takvom silinom. Vrata su iznenada popustila.

Vrata su se otvorila.

Wesley uleti unutra izbivši mi pri tom svjetiljku iz ruke. Otkotrljala se od udarca, a mene je zapahnuo hladan, smrdljivi zrak u potpunom mraku.

– Jesi li dobro? Slijepo sam se pomicala prema naprijed, metar po centimetar, ruku ispruženih pred sobom. Bentone?

– Isuse. Zvučao je drhtavo kad se podigao na noge. Jesi li dobro?

– Prokletstvo, ne mogu vjerovati. Glas mu se udaljavao od mene.

Staklo je škripalo kako je tapkao duž zida, a zatim se začuo u zveket nečega stoje zvučalo poput prazne kante boje kad ju je srušio nogom. Zaškiljila sam kad je sa stropa zasvijetlila gola žarulja, i prej očima mi se ukazao prizor prljavog Bentona Wesleya s kojeg je kapala krv.

– Daj da vidim. Nježno sam ga uhvatila za lijevo zapešće dok se on ogledavao oko sebe, prilično zbunjen. Bentone, moramo te od vesti u bolnicu, rekla sam pregledavši mnogostruke posjekotine na njegovu dlanu. U nekoliko ovih rezova ostalo ti je stakla i trebat će te šivati.

– Ti si liječnik. Maramica kojom je povezao ruku pocrvenjela je istog trenutka.

– Tebi treba bolnica, ponovila sam primijetivši krv koja se zlo slutno širila rasparanom tkaninom njegove lijeve nogavice.

– Mrzim bolnice. Iza njegova stoičkog trpljenja, bol mu je ti njala u očima poput groznice. Hajdemo razgledati uokolo, pa ćemo izaći iz ove rupe. Obećajem da u međuvremenu neću iskrvariti.

Pitala sam se gdje je dovraga Marino.

Činilo se da agent Državnog biroa istrage Max Ferguson godi nama nije kročio u svoj podrum. A nisam vidjela ni razlog zbog kojeg bi to učinio, osim ako nije gajio posebnu ljubav prema prašim, paučini, zahrđalim alatkama za povrtlarstvo i istrunulom sagu Voda je zamrljala betonski pod i zidove od troske, a osušeni udovi cvrčaka govorili su mi da su ovdje dolje živjele i umirale čitave njihove legije.

Lutajući iz kuta u kut nismo opazili ništa što bi nas navelo na pomisao da je Emily Steiner ikada bila ovdje.

– Vidio sam dovoljno, rekao je Wesley čiji je žarkocrveni trag na prašnjavom podu zatvorio puni krug.

– Bentone, moramo učiniti nešto s tvojim krvarenjem.

– Što predlažeš?

– Okreni se prema tamo načas. Pokazala sam mu da mi okrene leđa.

Nije pitao zašto, niti se pobunio, a ja sam na brzinu skinula cipele digla suknju. U samo nekoliko sekundi skinula sam najlonke. U redu. Daj ruku, rekla sam mu zatim.

Čvrsto sam je stisnula gurnuvši je između svog lakta i tijela, kao što bi učinio bilo koji liječnik u sličnoj situaciji. No dok sam omatala najlonke oko njegove ozlijeđene ruke, osjećala sam njegov pogled na sebi. Postala sam silno svjesna njegova daha na mojoj kosi a njegova ruka stala je dodirivati dojk, a vratom mi se stala penjati toplina tako opipljiva da sam se bojala da je i on osjeća. Zatečena i sasvim smetena, na brzinu sam završila improvizirano zamatanje njegovih rana i povukla se unazad.

– Ovo bi trebalo poslužiti dok ne stignemo negdje gdje ću moći napraviti nešto ozbiljnije. Izbjegavala sam njegov pogled.

– Hvala ti, Kay.

– Pretpostavljam da bih sada trebala pitati kamo idemo nakon ovoga, nastavila sam ravnodušnim tonom koji je skrivao moje uzbuđenje. Osim ako ne namjeravaš prenoćiti u helikopteru.

– Zadužio sam Petea da se pobrine za smještaj.

– Ti, dakle, zaista vodiš opasan život.

– Obično ne ovako opasan. Ugasio je svjetlo i izašao iz podruma i ne potrudivši se zaključati vrata za sobom.

Mjesec je bio zlatnik prerezan napola, nebo oko njega bilo je boje ponoći, a kroz grane udaljenih stabala provirivala su svjetla Fergusonovih susjeda. Pitala sam se zna li itko od njih da je Ferguson mrtav. Na ulici, na prednjem sjedištu patrolnog vozila policije Black Mountaina, pronašli smo Marina kako puši i razgledava kartu što mu je bila raširena na krilu. Svjetlo u kabini automobila bilo je upaljeno, a mladi policajac za volanom nije izgledao ništa opušteniji

– Koji se vrug tebi dogodio? rekao je Marino Wesleyu. Nisi valda razbio prozor šakom?

Više ili manje, odgovorio je Wesley. mo.. Tada mu je pogled odlutao s Wesleyeva zavoja od najlonki Oho vidi ti to. Promrmljao je. Da su to barem primjenjivali kad sam ja polago prvu pomoć.

Gdje su naše torbe? Nisam obraćala pažnju na njegove riječi. U prtljažniku su, gospođo, rekao je policajac.

– Policajac T.C. Baird će poslužiti ko dobar Samaritanac i odbaciti nas do motela Travel Eze, gdje se moja malenkost već se pobrinula za rezervacije, nastavio je Marino istim iritirajućim tonom. Sobe su najviše kategorije po cijeni od trideset devet dolara i devedesdevet centi po glavi. Iznudio sam popust jer smo murjaci.

– Ja nisam murjakinja. Strogo sam ga pogledala.

Marino izbaci opušak kroz prozor. Polako, doktorice. U dobre dane, mogla bi proć ko murjakinja.

– U dobre dane, mogao bi i ti, odgovorila sam mu.

– Mislim da su me upravo uvrijedili.

– Ne, mene su uvrijedili. Trebao bi biti pametniji od toga da me lažno predstavljaš kako bi dobio popust ili iz bilo kojeg drugog razloga, rekla sam, jer sam obavljala funkciju imenovanog vladina dužnosnika ograničenog vrlo jasnim pravilima. Marino je jako dobro znao da si ne mogu dozvoliti ni najmanju pogrešku koja bi dovela u pitanje moju vjerodostojnost, jer imam neprijatelje.

Mnogo njih.

Wesley je otvorio stražnja vrata automobila. Poslije tebe, re kao mije tiho.

Policajca Bairda je upitao: Znamo li išta novo o Moteu?

– Na intenzivnoj njezi je, gospodine.

– Kakvo mu je stanje?

– Ne zvuči baš dobro, gospodine. Barem ne u ovom trenutku.

Wesley je sjeo pokraj mene, lagano položivši zamotanu ruku na svoje bedro.

Rekao je: Pete, moramo razgovarati s gomilom ljudi ovdje.

– Aha. A vidiš, dok ste se vi u podrumu igrali doktora ja sam vec radio na tome.

Marino je podigao svoj blok i prelistao nekoliko stranica ispisanih nečitljivim bilješkama.

– Jesmo li spremni za polazak? upitao je Baird.

– Više nego spremni, odgovorio je Wesley, jer je i on počeo gu biti strpljenje s Marinom.

Unutrašnje se svjetlo ugasilo i krenuli smo. Neko smo vrijeme Marino, Wesley i ja razgovarali kao da mladog policajca nema u autu, prolazeći nepoznatim mračnim ulicama, dok je svjež planinski zrak ulazio u kabinu kroz jedva otvorene prozore.

Okvirno smo govorili o planu akcije za sutrašnje jutro. Ja ću asistirati doktoru Jaretteu kod obdukcije Maxa Fergusona, a Marino će porazgovarati s majkom Emily Steiner.

Wesley će se vratiti u Quantico uzorcima s iz zamrzivača, a rezultati svega toga odredit će naše daljnje korake.

Bilo je gotovo dva sata u noći kad smo ispred nas, na autocesti 70 primijetili motel Travel Eze čiji se žuti neonski znak ocrtavao na valovitom obzorju. Ne bih se bila više veselila niti da smo od četiri godišnja doba, sve dok nas na recepciji nisu izvijestili da je restoran zatvoren, da ne možemo ništa naručiti u sobu i da u motelu ne postoji bar.

Zapravo, recepcioner nas je svojim južnjačkim naglaskom savjetovao kako bi nam bilo bolje da se veselimo do ručku, nego da žalimo za večerom koju smo propustili.

– Vi mora da se šalite, rekao je Marino na čijem se licu nazirao dolazak prave oluje. Ako nešto ne pojedem želudac će mi se izvrnut.

– Jako mi je žao, gospodine. Recepcioner je bio golobradi momčić ružičastih obraza i kose gotovo jednako žute kao što je bio i motelski znak. Ali dobra vijest je da na svakom katu postoje aparati za grickalice i piće. Pokazao nam je prstom. A tu je i Mr. Zip koji je udaljen manje od kilometar i pol.

– Upravo smo ostali bez prijevoza. Marino je piljio u njega. I šta? Ja bi sad treb o hodat kilometar i pol do neke rupe šta se zove Mr. Zip ?

Recepcioneru je zamro osmijeh na licu, a u očima su mu se po javile sićušne svijeće straha kad je bacio pogled prema Wesleyu i meni kako bismo mu pružili podršku. No mi smo bili previše umorni da bismo predstavljali neku veliku pomoć.

Kad je Wesley položio svoju najlonkom zamotanu ruku na pult recepcije mladićev je izraz prešao u čisti užas.

– Gospodine! Trebate li liječnika? Glas mu je bio viši za oktavu, a zatim su mu riječi zastale u grlu. ostat će i ključ moje sobe, odgovorio je Wesley.

Recepcioner se okrenuo i nervozno skinuo tri ključa s njihovih čavala.

Pričemu su mu dva ispala iz ruke na sag. Napokon nam ih je dao i ključevi soba utisnuti u plastične medaljone bili su dovoljno veliki da se ih može pročitati s udaljenosti od dvadeset koraka. Jesu li ovdje ikad čuli za osiguranje? rekao je Marino kao da je mrzio dan samog njegova rođenja. Trebali bi napisat na komadić papira koji bi onda kradomice gurnuli skriomice da ne vidi svaki

dripac koji prođe gdje ovaj čuva svoju ženu i Rolex. Za slučaj da niste u toku s vijestima, tu skroz blizu vam dogodilo ubojstvo prije samo nekoliko tjedana.

Zapanjeno i bez riječi recepcioner je zatim promatrao Marina kako podiže svoj ključ kao da se radi o ključnom dokaznom materijalu koji dokazuje dječakovu krivnju.

– I nema ključa od mini bara? Šta bi značilo da u ovo doba mogu zaboravit i čašicu u sobi prije spavanja? Marino je još malo podigao glas. Ma, nema veze. Ne želim čut još jednu lošu vijest.

Krenuli smo popločenim putem do sredine malog motela, a iza prozirnih zavjesa što su prekrivale prozore poigravale su se sjenke i treperili plavi ekrani televizora.

Crvena i zelena vrata što su se izmjenjivala podsjećala su me na plastične kuće i hotele Monopoli, dok smo se stubama uspinjali na drugi kat na kojem smo pronašli svoje sobe. Moja je bila uredna i ugodna, s televizorom obješenim na zid, te čašama za vodu i posudom za led omotanim u sanitetski celofan.

Marino se povukao u svoje odaje ne poželjevši nam laku noći zatvorivši vrata tek zeru prejako.

– Šta, dovraga, njega ždere? upitao je Wesley ušavši za mnom u moju sobu.

Nisam željela razgovarati o Marinu, pa sam privukavši stolicu bliže bračnom krevetu rekla: Prije nego što učinim bilo što, moramo te oprati.

– Ne bez anestetika.

Wesley se zaputio napuniti posudu za led, a zatim je izvadio bocu od tri četvrt litre Dewara iz svoje torbe. Pripremio nam je piće, a ja sam za to vrijeme prostrla ručnik na krevet i poslagala na njega pincetu, paketiće Betadinea i najlonski kirurški konac tipa 5 0.

– Ovo će boljeti, zar ne? Pogledao me otpivši veliki gutljaj viskija.

Stavila sam naočale i odgovorila: Boljet će ko vrag. Dođi s mnom. Zaputila sam se u kupaonicu.

Sljedećih nekoliko minuta stajali smo jedno pokraj drugog nad umivaonikom dok sam mu ja ispirala povrede toplom sapucom. Učinila sam to što sam nježnije mogla i on se nije bunio, U malim mišićima njegove ruke osjećala sam kako se trza od boli.

Tada sam bacila pogled na njegovo lice u ogledalu ono je bilo znojno i blijedo. Na dlanu mu je zjapilo pet posjekotina.

– Imao si sreće što nisi povrijedio radijalnu arteriju, rekla sam.

– Mogu ti reći kako se sretnim osjećam.

Bacivši pogled na njegovo koljeno, dodala sam: Sjedni ovdje. Spustila sam poklopac zahodske školjke.

– Da skinem hlače?

– Ili ih skini, ili ćemo ih razrezati.

Sjeo je. Ionako su uništene.

Skalpelom sam rasjekla finu vunenu tkaninu njegove lijeve nogavice a on je sjedio gotovo nepomično držeći nogu sasvim ispruženom. Posjekotina na koljenu bila je duboka, pa sam obrijala i temeljito oprala kožu oko nje, prekrivši pod ručnicima koji su upijali krvavu vodu što je kapala posvuda. Kad sam odvela Wesleya natrag u sobu, on je odšepesao do boce s viskijem i ponovno si napunio čašu.

– Usput rečeno, rekla sam mu, hvala na ponudi, ali nikada ne pijem prije operacije.

– Valjda bih ti trebao biti zahvalan, odgovorio je.

– I trebao bi.

Sjeo je na krevet, a ja sam se smjestila na stolicu primaknuvši je bliže. Rasparala sam folije paketića Betadinea i stala mu njime pre mazivati rane.

– Isuse, rekao je ispod glasa. Štoje to, baterijska kiselina?

– To je lokalni antibakterijski jod.
– I ti to nosiš u svojoj liječničkoj torbi?

– Da.

– Nisam znao da tvoji pacijenti trebaju prvu pomoć. Na žalost, i ne trebaju. No nikad ne znam kad mi može zatrebati.

Posegla sam za pincetom. Ili kad može zatrebati nekom dru gom na mjestu zločina tebi, na primjer. Izvukla sam komadić stakla na ručnik.

– Znam da ti ovo može predstavljati dovoljnu bol, velikispecijalni agente Wesley, no ja sam svoju karijeru započela sa živim pacijentima.

– Kad su ti počeli umirati?

Istog trena, ukočio se kad sam izvukla sićušnu krhotinu.

– Budi miran, rekla sam. A što to muči Marina? U posljednje vrijeme ponaša se baš čudno.

Položila sam još dvije krhotine stakla na ručnik i zaustavila krvarenje gazom. Bilo bi dobro da otpiješ još jedan gutljaj.

– Zašto?

– Izvadila sam sve staklo.

– Znači da si završila pa ćemo proslaviti. Nikada ranije nisam čula takvo olakšanje u njegovu glasu.

– Ne baš. Nagnula sam se bliže njegovoj ruci, zadovoljna da mi ništa nije promaklo. Zatim sam otvorila paketić s kirurškim koncem

– Bezkonaca? pobunio se.

– Za ovih nekoliko šavova koliko tebi treba da se zatvore ove posjekotine, injekcija bi boljela jednako kao i šivanje, mirno sam objasnila, uhvativši iglu pincetom.

– Svejedno bih više volio Novocain.

– E, nemam ga. Možda bi bilo bolje da ne gledaš. Hoćeš da upalim televiziju?

Wesley je stoički okrenuo glavu na drugu stranu i procijedio kroz stisnute zube: Samo završi s tim.

Nije ispustio ni glasa dok sam radila, no kad bih dodirnula njegovu ruku ili nogu, osjetila sam kako se trese. Duboko je uzdahnuo i stao se opuštati kad sam mu premazala ozljede Neosporinom i omotala ih gazom.

– Ti si dobar pacijent. Ustajući, potapšala sam ga po ramenu.

– Moja žena ne misli tako.

Nisam se mogla sjetiti kada je posljednji put spomenuo Connie imenom. Ono malo puta što ju je uopće spominjao, bile su to samo prolazne aluzije kojima je o njoj govorio kao o nekoj sili koje je bio svjestan, kao stoje bio svjestan gravitacije.

– Hajdemo sjesti van i dovršiti piće, rekao je.

Balkon iza staklenih vrata u mojoj sobi bio je zajednički i prote zao se čitavom duljinom drugog kata. Onih nekoliko gostiju koji s eventualno bili budni u ovaj kasni sat bili su predaleko da čuju naš razgovor. Wesley je postavio dvije plastične stolice sasvim blizu jedno drugoj. Između nas nije bilo stola pa smo čaše i bocu s viskije odložili na pod.

– Hoćeš li još leda? upitao me.

Tada je ugasio svjetla u sobi, a ispod nas su se jedva vidljive sjene skladno pomicala što sam dulje gledala u njih. Na udaljenoj cesti svjetla automobila bila su sićušna i rasuta. Na ljestvici od jedan do deset, koliko bi užasnim proglasila ovaj dan?

tiho je progovorio u tami.

Oklijevala sam, jer sam u svojoj karijeri imala puno užasnih dana. Mislim da bih mu dala sedmicu.

– Pod pretpostavkom daje desetka najgori.

– Još nisam imala desetku.

– Kakav bi to bio dan?

– Nisam sigurna, rekla sam, praznovjerno strahujući da bi izgo varanje onog najgoreg nekako moglo dovesti do toga.

Utihnulo je, a ja sam se zapitala razmišlja li o čovjeku koji je bio moj ljubavnik i njegov najbolji prijatelj. Kad je Mark prije nekoliko godina poginuo u Londonu, vjerovala sam da ne postoji bol veća od one koju sam tada iskusila. Sada sam se bojala da nisam imala pravo.

Wesley je rekao: Nisi odgovorila na moje pitanje, Kay.

– Rekla sam ti da nisam sigurna.

– Ne na to pitanje. Govorim o Marinu. Pitao sam te što njega muči.

– Mislim da je jako nesretan, odgovorila sam.

– Oduvijek je nesretan.

– Rekla sam jako.

Čekao je.

– Marino ne voli promjene, dodala sam.

– Misliš na njegovo promaknuće?

– To i ovo što se događa sa mnom.

– A to je? Wesley nam je natočio još malo viskija u čaše, ovlaš me pri tom dotaknuvši rukom.

– Moj položaj u tvojoj jedinici je značajna promjena. On se nije još složio ni usprotivio, već je čekao da nastavim.

– Imam dojam da sam promijenila savezni ustroj, a da time nisam postala ništa jasnijom. A to mislim uznemirujuće za Marina. Dalje nije ponudio nikakvo svoje mišljenje. Kockice leda su zveckale, dok je ispijao viski. Oboje smo vrlo dobro znali što je dio Marinova problema, no to nije bilo nešto što smo Wesley i ja mogli promijeniti.

Bilo je to prije nešto što je Marino osjetio.

– Moje je mišljenje daje Marino jako isfrustriran svojim privatnim životom, rekao je Wesley. Usamljen je.

– Vjerujem daje ijedno i drugo istina, rekla sam.

– Znaš, on i Doris bili su zajedno nekih tridesetak godina, a onda je odjednom ponovno postao samac. Ne može se snaći, nema pojma kako se postaviti u toj situaciji.

– Niti se ikada zaista suočio s njenim odlaskom. To je negdje spremljeno. Čeka da plane kad se pojavi neki povod, kad se dogodi nešto što nema nikakve veze s tim.

– To me i brine. Brine me što bi to nešto moglo biti.

– Još uvijek mu nedostaje. Vjerujem da je još uvijek voli, rekla sam, a ovo doba noći i alkohol učinili su me tužnom zbog Marina. Nikada se nisam mogla dugo ljutiti na njega.

Wesley je promijenio položaj u stolici. Ja mislim da bi to bila desetka. Barem za mene.

– Da te Connie ostavi? Pogledala sam ga.

– Da izgubiš nekoga u koga si zaljubljen. Da izgubiš dijete s kojim si u svadi. Da nema završetka. Zagledao se ravno ispred sebe, a mjesečina je nježno osvjetljavala njegov oštar profil. Moguće da zavaravam samog sebe, ali meni se čini da bih mogao podnijeti gotovo sve, dokle god mogu donijeti neku odluku, neki završetak koji će me osloboditi prošlosti.

– Nemoguće je osloboditi se prošlosti.

– Slažem se da to nije u potpunosti moguće. I dalje je zurio pre da se kad je rekao: Kay, Marino za tebe gaji neke osjećaje s kojima ne može izaći na kraj.

Mislim daje to oduvijek bilo tako.

– Najbolje je da se pravimo da te osjećaje ne primjećujemo.

– To zvuči pomalo hladno.

– Nisam to tako mislila, rekla sam. Ne bih željela učiniti da se osjeća odbačenim.

– Što te navodi na pomisao da se već ne osjeća tako?

– Ne mislim da se ne osjeća tako. Uzdahnula sam. Zapravo prilično sam sigurna da se ovih dana osjeća podosta isfrustrirano

– Kad bolje razmisliš, ljubomoran je riječ koja čovjeku pada na pamet.

– Na tebe.

– Da li te ikada pokušao izvesti van? nastavio je Wesley.

– Da li si čuo što sam upravo izgovorila. – poveo me na policijski bal.

– Oho. To je prilično ozbiljno.

– Bentone, pokušajmo ne zbijati šale na njegov račun.

– Nisam se šalio, rekao je nježno. Jako mi je stalo do njegovih osjećaja, a znam da je i tebi.

Zastao je. U stvari, jako dobro razumijem te njegove osjećaje.

– I ja ih razumijem.

Wesley je odložio piće.

– Mislim da bih se trebala vratiti unutra i pokušati uhvatiti barem nekoliko sati sna, odlučila sam ne pomaknuvši se.

Ispružio je zdravu ruku i položio je na moje zapešće, a prsti su mu bili hladni od čaše koju je do maloprije držao u njima. Whit će me helikopterom odvesti odavde u cik zore.

Željela sam ga uhvatiti za ruku. Željela sam dodirnuti mu lice.

– Žao mi je što te ostavljam.

– Sve što mi treba je auto, rekla sam, a srce mi je tuklo sve jače.

– Gdje li se može unajmiti auto u ovom dijelu svijeta? Možda na aerodromu?

– Bit će da si zato agent FBI-a. Jer se možeš dosjetiti takvih stvari.

Prsti su mu skliznuli do moje ruke. Stao ju je polako milovati palcem. Oduvijek sam znala da će nas naš put jednom dovesti do ovoga. Kad me zamolio da dođem raditi u Quantico kao njegov sa vjetnik bila sam svjesna te opasnosti. Mogla sam reći ne.

Boli li te jako? upitala sam ga.

– Boljet će me ujutro, jer ću osjećati i mamurluk.

– Sada je jutro.

Naslonila sam se unazad i zatvorila oči kad mi je dodirnuo psa. Osjećala sam kako se njegovo lice približava mom. Najprije kao da usnama prelazi obrisima mog grla.

Dirao me što je to uvijek želio učiniti, a meni je u glavi nastupala tama koja se nastavila Protezati iz udaljenih dijelova mog razuma, dok mi se Prosulasvijetlost. Naši su poljupci bili ukradeni poput vatre. Tada sam pronašla neoprostivi grijeh kojem nikada prije nisam znala dati ime, no nisam marila za to.

Ostavili smo odjeću tamo gdje je pala i otišli u krevet. Pazili smo na njegove rane, no one nam nisu smetale. Vodili smo ljubav dok se zora nije stala.

Željela sam se hvatati za rubove horizonta. Kasnije sam sjela na trijem i promatrala sunce kako se prosipa planinama, bojeći lišće na drveću. Zamišljala sam njegov helikopter kako se podiže i zaokreće poput plesača u zraku.

Poglavlje 6

U SAMOM CENTRU GRADA, PREKO PUTA BENZINSKE POSTAJE,

Nalazio se prodajni salon Chevroleta gdje je policajac Baird ostavio Marina i mene u 7:45 ujutro.

Očito je lokalna policija bila obavijestila sve zaposlene u trgovini da su Federalci stigli i da su u tajnosti odsjeli u Travel Ezeu. Iako se nisam osjećala baš kao poznata osoba, nisam se sjećala baš ni kao netko anonimna kad smo se odvezli u novom srebrnom Capriceu, dok su nas, stojeći ispred izložbenog salona, promatrali baš svi koji su imali veze s trgovinom, počevši od onih kojima je samo palo na pamet da bi mogli raditi u njoj.

– Čuo sam kako te neki tip nazvo, rekao mi je Marino razmotavši mesnu pitu iz restorana Hardees.

– Nazivali su me i gorim imenima. Imaš li ti pojma koliko natrija i masti konzumiraš u ovom trenutku?

– Aha. Oko jedne trećine onoga šta namjeravam konzumirati. Imam ovdje tri pite i planiram pojest sve do jedne. A ako imaš pro blema sa svojim kratkoročnim pamćenjem, podsjetit ću te da sam jučer propustio večeru.

– Ne moraš biti bezobrazan. Kad mi fali hrane postajem bezobrazan.

Nisam mu željela otkriti da sam ja spavala manje od njega, no prepostavljala sam da on to ionako zna. Jutros me nije htio pogledati u oči, a ja sam osjetila da je ispod svoje razdražljivosti jako deprimiran.

– Ne spava mi se ni koliko je crnog pod noktom, nastavio je.

– Zvučna izolacija u onoj rupi je očajna.

Pustila sam sjenilo kao da će to nekako umanjiti moju nelagodu, a zatim sam uključila radio i mijenjala postaje sve dok nisam pronašla Bonnie Raitt. U Marinov unajmljeni auto ugrađivao se policijski radio i skaner, tako da su rekli da će biti gotov tek za nekoliko dana. Ja sam ga trebala odbaciti do kuće Denese Steiner, gdje ću ja kasnije doći po njega. Ja sam vozila, a on je jeo i davao mi upute.

– Uspori, rekao je gledajući kartu. Sad bi nam s lijeve stran treb o doć Laurel. U redu, sad ćeš na sljedećem skrenut desno.

Ponovno smo skrenuli i ravno ispred nas ugledali jezero boj? mahovine, ne veće od nogometnog igrališta. Prostor za kampiranje i teniski tereni oko njega bili su pusti, a činilo se da pomno održavane prostorije kluba trenutno nisu u uporabi. Uz obalu je raslo drveće što je poprimalo smeđu boju kako se jesen primicala kraju, a ja sam zamišljala djevojčicu s kovčegom za gitaru u ruci kako ide kući dok su sjene postajale sve duže. Zamišljala sam starca kako peca jednog jutra poput ovog i šok koji je doživio pronašavši je u grmlju.

– Voljela bih se kasnije vratiti ovamo i prošetati uokolo, rekla sam.

– Skreni ovdje, rekao je Marino. Njena kuća je na sljedećem uglu.

– Gdje je Emily pokopana?

– Oko tri kilometra tamo, na onu stranu. Pokazao je prstom prema istoku. Na crkvenom groblju.

– To je ona crkva u kojoj se održavao sastanak?

– Treća prezbiterijanska crkva. Ako gledaš na područje oko jezera ko na vashingtonski trgovački centar, onda ti je gajba Steine rovih na jednom kraju, a crkva na drugom, s time da ih dijeli oko tri kilometra.

Prepoznala sam kuću u rančerskom stilu s fotografija koje sam jučer ujutro vidjela u Quanticu. Činila se manjom, kao što je to slu čaj s mnogim građevinama kad ih čovjek napokon vidi uživo. Izdignuta na brežuljku udaljenom od ulice, bila je smještena na parceli gusto zasađenoj rododendronima, lovorom, vrijeskom i borovima.

Nogostup i trijem bili su nedavno pometeni, a na rubu prilaza stajale su nabrekle vreće suhog lišća. Denesa Steiner dovezla je zelenu limuzinu Infiniti koja je bila nova i skupa i to me prilično iznenadilo. Odlazeći, krajičkom oka nakratko sam uhvatila dio njene ruke kojom je Marinu pridržavala mrežasta zaštitna vrata.

Mrtvačnica u bolnici Asheville Memorial nije bila drugačija od drugih. Smještena na najnižem katu, bila je to malena, tmurna odaja popločenih podova S jednim stolom od nehrđajućeg čelika na koji je doktor Janrette približio umivaoniku. Kad sam stigla, iza devet radio je rez u obliku ipsilona na Fergusonovu tijelu. Na zraku, krv je stala odisati odvratnim slatkastim vonjem alkohola.

– Dobro jutro, doktorice Scarpetta, rekao je Janrette i činilo se da mu je drago što me vidi. Kirurška odijela i rukavice su u onom ormariću tamo.

Zahvalila sam mu iako sam pretpostavljala da mi neće trebati, ier ovaj mladi liječnik neće trebati mene. Očekivala sam da se tijekom ove obdukcije više ili manje neće pronaći ništa, a pogled izbliza na Fergusonov vrat pružio mi je prvu potvrdu te pretpostavke. Crvenkasti tragovi pritiska koje sam primijetila sinoć nestali su i znala sam da nećemo pronaći nikakve dublje povrede potkožnog tkiva i mišića.

Promatrajući Janrettea kako radi podsjetila sam se još jednom na to da patologija ne može biti zamjena za istragu. Točnije re čeno, da nismo bili upoznati s okolnostima, ne bismo imali pojma od čega je Ferguson umro. Znali bismo samo da nije ustrijeljen, izbo den ili pretučen, i da nije podlegao nikakvoj bolesti.

– Pretpostavljam da ste primijetili miris čarapa kojima je napunio grudnjak, rekao je Janrette ne prekidajući posao. Pitam se je ste li u kući pronašli nešto što bi odgovaralo tom mirisu, nekakav Parfem ili kolonjsku vodu?

Izvadio je skupinu organa. Ferguson je imao ponešto odebljalu jetru.

– Nismo odgovorila sam. A mogla bih dodati i to da se u stvarima mirisi obično javljaju kad je u pitanju više osoba. Janrette mi je uputio kratak pogled. Zašto? Čemu se truditi ako je čovjek sam?

– Tada je Ispraznio želučani sadržaj u tetrapak. Bila je smeđasta tekućina.

Ovo me podsjeća na nekakav orah, dodao je. Rekli ste da je doputovao, ne mnogo prije no što je pronađen?

Možda je pio alkoholeo i grickao kikiriki u avionu. Test Pokazuje razinu od 0.14.

sjećajući se čaše burbona u sobi te osobe, misljlj ste na opijanje, zar ne? pitanje je je li Ferguson imao razloga da to zna, rekla liam da je mogao pogledati u knjigu, knjigu o vezanju čvorova.

– On ju je imao kraj sebe. To nam je od višestruke važnosti.

– Mislim, da nije teško svezati čvor za vješanje? Da čovjek, recimo, slijedi uputstva.

– Mi smo našli pokraj njega časopise s golim ženama.

– Što je Ferguson tražio na tim fotografijama?

– Zašto bi nekoga uopće zanimao takav čvor? Zar ne bi čvor na neki drugi način poslužio za vješanje. To je postupak, koji je morbidan zloslutan s urednim, preciznim planom.

Doktor Janrette uključio je pilu. Šutjeli smo dok je odstranjivao dio lubanje. Nije ponovno progovorio sve dok nije pregledao i vrat.

– Znate, ja ovdje ne vidim ništa. Nikakvo krvarenje u vratnim mišićima, podjezična kost je

netaknuta, nema nikakvih prijeloma hrskavice grkljana Kralježnica nije prelomljena.

– Inače, to se ne događa osim kod sudbenih vješanja.

– Ne, osim ako je čovjek gojazan, s artritičnim promjenama.

Ferguson je nosio žensku odjeću u vrhu kutije je nedostajao parfem. Da li ste ju pronašli?

– Ako želite pogledati samo stavite rukavice. – nismo pronašli nikakvu bočicu s parfemom.

– Što je s načinom smrti?

– Ostavite to otvorenim, predložila sam.

– Doktorice Scarpetta, kako znamo da je bio živ u tom trenutku - ne možemo sa sigurnošću znati, rekla sam. Osim ako pronađemo neki drugi uzrok smrti.

Nakon uzetih uzoraka, Fergusonovi organi vraćeni su u njegovo tijelo u plastičnoj vrećici koja mu je položena u prsnu šupljinu, te sam pomogla Janretteu počistiti mrtvačnicu. Mlazom vode smo oprali stol i pod ispod njega dok je Janretteov pomoćnik odgurao Fergusonovo tijelo i gurnuo ga u hladnjak. Ispirali smo skalpele i ostale instrumente čavrljajući još malo o tome što se to događa u ovom dijelu svijeta koji je bio privukao tog mladog liječnika baš sat što je bio siguran znak važnosti.

Rekao mi je da je poželio osnovati obitelj negdje gdje ljudi vjeruju u Boga i svetost života. Želio je da mu djeca odrastaju u crkvi i na sportskim igralištima.

Želio je da ostanu neokaljana dro gom, nemoralom i nasiljem na televiziji.

– Stvar je u tome, doktorice Scarpetta, nastavio je, da zapravo više nema takvog mjesta na svijetu. Čak ni ovdje. Prošlog sam tjedna radio na jedanaestogodišnjoj djevojčici koja je bila seksualno zlostavljana i ubijena. A sada agent Državnog biroa istrage u ženskoj odjeći. Prošli mjesec imao sam curu iz Oteena koja je umrla od prekomjerne doze kokaina. Imala je samo sedamnaest godina. A tu su i pijani vozači.

Stalno mi pristižu i oni i ljudi u koje se zalijeću.

– Doktore Janrette?

– Zovite me Jim, rekao je doimajući se tužnim kad je stao sku pljati papire s radne plohe.

– Koje su dobi vaša djeca? upitala sam.

– Zapravo, moja žena i ja i dalje pokušavamo. Pročistio je grlo i skrenuo pogled, ali ne prije no što sam uočila bol u njegovim oci ma. A vi? Imate li vi djece?

– Ja sam razvedena, ali imam nećakinju koja mi je poput kćeri, rekla sam. Sada je na četvrtoj godini Virginijskog sveučilišta, a trenutno stažira u Quanticu.

– Zacijelo ste jako ponosni na nju.

– Jesam, odgovorila sam, a raspoloženje mi je ponovno zasjnilo sjećanje na prizore i glasove, na moje tajne strahove o Lucynom životu.

E sad, znam da biste željeli još malo porazgovarati sa mnom o Emily Steiner, još uvijek ovdje imam njen mozak, za slučaj, ako želite vidjeti.

– Zaista bih ga voljela vidjeti.

Neuobičajeno je da patolozi spremne mozak u desetpostotnu otopinu formaldehida zvanu formalin. Taj kemijski proces čuva i tkivo. Time je omogućeno daljnje proučavanje, pogotovo tkivo u kojim je došlo do povrede tog izuzetnog i najmanje poznatog ljudskog organa.

Postupak je bio žalosno praktičan, čak ponižavajući, ako ga se promatra s tog stanovišta. Janrette je prišao umivaoniku i iz ormara izvadio plastično vjedro označeno imenom Emily Steiner i brojem njena slučaja. Istog trenutka kad je Janrette izvadio mozak iz formalina i položio ga na plohu zaseciranje, znala sam da će mi već globalni pregled samo još glasnije reći kako je s ovim slučajem nešto vrlo pogrešno.

– Nema apsolutno nikakve vitalne reakcije, čudila sam se dok su me oči pekle od formalinskih isparavanja.

Janrette je provukao pipaljku kroz otvor kojim je ušao metak. Nema krvarenja ni oteklina. A metak nije probio moždani most. Nije prošao ni kroz bazalne ganglije ili bilo koji drugi vitalni dio. Podigla sam pogled. Ovo nije rana koja izaziva trenutnu smrt. S time se moram složiti.

– Trebali bismo, dakle, potražiti neki drugi uzrok smrti. Volio bih kad biste ga pronašli, doktorice Scarpetta. U tijeku su toksikološki testovi. No ako oni ne pokažu štogod značajno, ne mogu smisliti ništa drugo što bi objasnilo njenu smrt. Ništa osim prostrijelne rane u glavu.

– Voljela bih pogledati presjek tkiva njenih pluća, rekla sam. Dođite u moj ured.

Razmatrala sam mogućnost da se djevojčica možda utopila, no onda sam nekoliko trenutaka kasnije sjedila za Janretteovim mikroskopom okrećući pod njim stakalce s plućnim tkivom, pitanje koje vas je mučilo i dalje je bilo bez odgovora.

Ako se je utopila, objašnjavala sam mu ne prekidajući posao, vene bi trebale biti proširene. U njima bi trebao biti zamjetljiv proces s autolitičkim promjenama respirator tijela. Ponovno sam fokusirala mikroskop. Drugim riječima tekućine u međustaničnim tkivnim prostorima u organizmu, tankrijama, da su joj pluća bila u dodiru sa svježom vodom, trebala su se početi raspadati ranije od drugih tkiva. No to nije slučaj.

– A gušenje ili davljenje? upitao me.

– Podjezična kost je nedirnuta. Nema potkožnog krvarenja

– Tako je.

– A što je još važnije, istakla sam, ako vas netko pokuša ući u središte ili zadaviti, borit ćete se kao lav. A ipak kod nje nema povred nosa ili usnice, nikakvi povreda zadobivenih u obrani.

Pružio mi je debeli dosje. Ovo je sve, rekao je.

Dok je on diktirao slučaj Maxa Fergusona, ja sam pregledala svako izvješće, svaki zahtjev za laboratorijsko ispitivanje, kao i popis telefonskih poziva u vezi s ubojstvom Emily Steiner. Njena majka Denesa, nazivala je ured doktora Janrettea jedan do pet puta dnevno od dana kada je pronađeno tijelo. To mi se učinilo prilično neuobičajenim.

– Pokojnik je zaprimljen u crnoj plastičnoj vreći za tijela koju je zapečatila policija Black Mountaina. Broj pečata je 445337 i on je netaknut...

– Doktore Janrette? prekinula sam ga.

Maknuo je nogu s papučice stroja za diktiranje. Možete me zvati Jim, ponovio je.

– Čini mi se da vas je njena majka nazivala neobično često.

– Koji put me ne bi dobila pa bismo se međusobno tražili. Ali da. Skinuo je naočale i protrljao oči. Često je zvala.

– Zašto?

– Uglavnom je bila luda od boli, doktorice Scarpetta. Željela se uvjeriti da njena kći nije patila.

– I što ste joj rekli?

– Rekao sam joj da, s obzirom na onakvu prostrijelnu povre glave, vjerojatno nije.

Mislim, vjerojatno je bila u nesvijesti. Vjerojatno je bila u nesvijesti kad joj je radio one druge stvari.

Na trenutak je zastao. Oboje smo znali da je Emily Steiner patila. Osjetila je čisti užas. U jednom je trenutku zacijelo je shvatila da će umrijeti.

I to je to? upitala sam. Zvala je toliko puta da otkrije je li kći patila?

– Ovaj, ne. Imala je nekih pitanja i pružila mi je nekoliko informacija. Ništa osobito važno. Tužno se nasmiješio. Mislim, da je tražila nekog za razgovor. Ona je simpatična žena koja je izgubila

mного i ostala sama. Ne mogu vam reći koliko mi ju je žao i bila je spremna da ga čim prije uhvate to odvratno čudovište što je to učinilo, da li Gaulta o kojem sam čitao. Svijet neće biti siguran sve dok on u njemu živi.

– Svijet nikada neće biti siguran, doktore Janrette. Ali ne mogu reći koliko ga i mi želimo uloviti. Uloviti Gaulta. Uloviti bilo koga tko počini nešto slično ovome, rekla sam otvorivši debelu omotnicu sjajnih fotografija dimenzija 8 x 10.

Samo mi jedna nije bila poznata, pa sam je dugo vremena po mno proučavala dok je ravnodušan glas doktora Janrettea nastavio diktirati. Nisam znala u što gledam, jer nikada ranije nisam vidjela nešto poput toga, a moj emotivni odgovor bio je mješavina uzbude nja i straha. Fotografija je pokazivala lijevu butinu Emily Steiner na kojoj se nalazila nepravilna smeđasta mrljica, ne veća od zatvarača za boce.

– Poplućnica pokazuje raštrkane popucale kapilare duž među režanjskih pukotina...

– Što je ovo? ponovno sam prekinula diktiranje doktora Janrettea.

Odložio je mikrofonski kad sam prišla njegovoj strani pisaćeg stola i položila fotografiju pred njega. Pokazala sam mu prstom trag na Emilinoj koži osjećajući miris Old Spicea što me podsjetilo na mog bivšeg muža, Tonyja koji je istu kolonjsku vodu uvijek stavljao prevelikim količinama.

U svom se izvješću niste dotakli ovog traga na njenoj butini, dodala sam.

Ne znam što je to, rekao je, uopće se ne pokušavši obraniti, Gledao je samo umorno. Pretpostavio sam da se radi o nečemu što Je nastalo nakon smrti Ne poznajem nikakav trag koji izgleda ovako. Jeste li ga sačuvali?

– Ne.

Može se pretpostaviti da je tijelo ležalo na nečem što je ostavilo ovakav trag. Ovo bi moglo biti važno. Možda otisak Stolice na kojoj je sjedila, ili od naslona, ako se naslonila na rub stola.

– Da, vidim da bi moglo biti važno, odgovorio je, sve snuždeniji.

– Nije dugo pod zemljom. Govorila sam tiho, no osjećala sam s nelagodnom ,a on je zurio u mene.

– Više nikada neće biti u boljem stanju no što je sada, nastavila sam. Zaista mislim da bismo je trebali još jednom pregledati Ovlažio je usne ne trepnuvši pritom.

Doktore Janrette, rekla sam, hajdemo je izvaditi odmah

Doktor Janrette je stao okretati posjetnice u svom telefonskom imeniku, a zatim je posegnuo za telefonom. Promatrala sam ga kako okreće.

– Halo, doktor Janrette na telefonu, rekao je nekome s druge strane žice. Je li sudac Begley možda u uredu?

Uvaženi sudac Hal Begley rekao je da će nas primiti u svom uredu za pola sata. Ja sam vozila, dok mi je Janrette davao upute, pa sam parkirala na College Streetu mnogo prije zakazanog vremena.

Sudnica okruga Buncombe bila je tamna stara zgrada od opeke koja mi se činila kao da je donedavno bila najviša građevina u centru grada. Povrh njenih trinaest katova nalazio se zatvor, a ja sam se, po gledavši prozore s rešetkama što su se ocrtavali na vedrom plavom nebu, sjetila pretrpanog zatvora u Richmondu što se protezao na više kvadratnih kilometara, a jedino što se od njega moglo vidjeti bili su kolutovi bodljikave žice. Vjerovala sam da neće proći mnogo vremena prije no što i gradovi poput Ashevillea zatrebaju više ćelija, jer se nasilje širilo sve više i postajalo zastrašujuće uobičajena stvar Suci Begleyu strpljenje nije jača strana, upozorio me doktor Janrette dok smo se uspinjali mramornim stubama stare palače pravde. Mogu vam obećati da mu se neće dopasti vaš plan.

Znala sam da se ni doktoru Janretteu ne sviđa moj plan, Jer jedan forenzični patolog ne želi da

kolega iskopava ono na čemu je on sam već radio. I doktor Janrette i ja znali smo da sve ovo govori u prilog tome da on svoj posao nije obavio kako valja.

– Slušajte, rekla sam kad se on zaputio niz hodnik na trećem katu, ni meni se ne sviđa taj plan. Ja ne volim ekshumacije. Voljela bih da postoji neki drugi način.

– Ja valjda samo žalim što nemam više iskustva u slučaje kakve vi vidate svaki dan, dodao je on. Ne vidam ja ovakve slučajeve svaki dan, rekla sam s njegovim načinom poniznošću. I hvala bogu da je tako.

Što se mene tiče, lagao bih vam, doktorice Scarpetta, da mi nije bilo stvarno teško kad su me pozvali na mjesto zločina, Kad su pronašli tu curicu. Možda sam tome trebao posvetiti malo više vremena.

– Mislim da je okrug Buncombe imao izuzetne sreće kad ste ovamo došli, rekla sam iskreno kad smo otvorili vrata koja su vodila u odaje suca Begleya.

Voljela bih da imam više liječnika kao što ste vi u Virginiji. Ja bih vas zaposlila kod sebe.

Znao je da mislim ozbiljno pa se nasmiješio kad nas je tajnica ugledala, vidjela sam da je odavno prešla dob za mirovinu pogledala preko ruba svojih debelih naočala.

Umjesto kompjutera koristila se električnim pisaćim strojem, a s obzirom na broj čeličnih sivih ormarića što su se protezali duž zidova nagađala sam da je arhiviranje njena najjača strana. Slabašne sunčane zrake probijale su se kroz jedva otvorene žaluzine, a u svakoj od njih otkrivala se galaksija prašine. Osjetila sam miris Rose Milka kad je u svoje koščate ruke utrljala kapljicu hidratantne kreme.

– Sudac Begley vas očekuje, rekla je prije no što smo se pred stavili. Samo uđite.

Ona vrata ondje. Pokazala nam je zatvorena vrata nasuprot onima na koja smo upravo ušli. Moram vam reći, to liko da znate, suđenje je prekinuto za ručak, a sudac se mora vratiti točno ujedan.

– Hvala vam, rekla sam. Pokušat ćemo ne zadržati ga predugo.

– Nema veze to što ćete vi pokušati.

Nakon stoje doktor Janrette sramežljivo zakucuo na sučeva hrastova vrata s druge strane začuo se samo rastreseni uzvik: slobodno Uvaženog suca zatekli smo kako u košulji, bez sakoa, sjedi u staroj fotelji od crvene kože za svojim velikim radnim stolom.

Bio je to suhonjav čovjek s bradom koji se bližio šezdesetim godinama. On je bacio pogled na bilješke u svom rokovniku.

Donjela sam na prvi pogled, nekoliko zaključaka o njemu: Urednost njegova stola rekla mi da je prilično zazuzet i sposoban čovjek, a obična kravata i cipele odavali su nekoga kome je sasvim svejedno Kako ga dozivljavaju ljudi poput mene. - Što se spremate, oskvrnuti grob? upitao je sporim južnjačkim ritmom, gdje se skrivao brz um, pritom je okrenuo stranicu rokovnika.

– Razmotrivši izvješća doktora Janrettea, odgovorila Sa složili smo se da su nakon prvog pregleda tijela Emily Steiner neka pitanja ostala bez odgovora.

– Doktora Janrettea poznajem, no ne vjerujem da sam upozna i vas, rekao mi je sudac Begley položivši rokovnik na stol.

– Doktorica Kay Scarpetta, glavni sudski patolog Virginije.

– Rekli su mi da imate nekakve veze s FBI em.

– Da, gospodine. Ja sam savjetodavni forenzični patolog pri odjelu za podršku istrazi.

– Je li to Odjel za biheviorističke znanosti?

Da, to je jedno te isto. FBI im je promijenio naziv prije nekoliko godina.

– Govorite o ljudima koji izrađuju profile serijskih ubojica i os talih devijantnih zločinaca o kojima mi u ovim krajevima donedavno nismo morali brinuti.

Pomno me promatrao ispreplevši prste u krilu.

– Time se bavimo, da, rekla sam.

– Časni suce, rekao je doktor Janrette. Policija Black Mountina zatražila je pomoć FBI a. Strahuje se da je čovjek koji je ubio malu Steinerovu isti onaj koji je već ubio nekoliko ljudi u Virginiji.

– Svjestan sam toga, doktore Janrette, budući da ste bili tako ljubazni da mi nešto od svega ovoga objasnite kad ste me ranije na zvali telefonom. Međutim, jedino što je sada na dnevnom redu jest vaša želja da vam ja dam dozvolu za iskopavanje te djevojčice.

Prije no što vam dozvolim da učinite nešto tako uznemirujuće i neugodno, morat ćete mi za to dati strašno dobar razlog. I bilo bi mi drago kad biste vas dvoje sjeli i raskomtili se. Zato i imam stolice s one strane stola.

– Ima trag na koži, rekla sam spustivši se u stolicu.

– Kakav trag? Sa zanimanjem me promatrao kad je doktor Murette izvadio iz omotnice fotografiju i položio je na stol pred njega.

– Vidite ga na fotografiji, rekao je Janrette.

Sučev je pogled pao na sliku, a izraz njegova lica ostao je nedokučiv. Ni mi ne znamo što taj trag predstavlja, objasnila sam. No mogao bi nam reći gdje je tijelo ležalo. Moglo bi se raditi o nekoj vrsti predmeta.

Podigao je fotografiju i zaškiljio pomno je promatrajući ne biste mogli provesti ispitivanje fotografija? Meni se čini da od ovoga čovjek može napraviti gomilu znanstvenih postupaka.

– To se može, odgovorila sam. No problem je u tome što će, kad završimo s našim ispitivanjima, tijelo biti u tako lošem stanju da od njega više nećemo moći zaključiti ništa, u slučaju da ekshumacija i dalje bude potrebna. Što je interval dulji, to je teže razaznati povredu neki drugi značajan trag na tijelu od promjena što nastupaju raspadanjem.

– Časni suce, mnogo pojedinosti u ovom slučaju čine ga vrlo nejasnim rekao je doktor Janrette. Jednostavno nam je potrebna sva pomoć koju možemo dobiti.

– Koliko čujem, državni agent koji je radio na slučaju pronađen je jučer obješen.

Pročitao sam to u jutarnjim novinama.

– Da, gospodine, rekao je doktor Janrette.

– A i njegova je smrt obavijena neobičnim okolnostima?

– Tako je, odgovorila sam.

– Nadam se da se nećete vratiti ovamo za tjedan dana sa željom da iskopate i njega.

– Ne bih rekla da će se to dogoditi, rekla sam.

– Ta curica ima mamu. I što mislite, kako će se ona osjećati kad joj kažete što želite učiniti?

Ni ja, ni doktor Janrette nismo odgovorili. Koža je zaškripala kad se sudac pomaknuo u svojoj fotelji. Bacio je pogled na zidni sat.

– Vidite, ono što me najviše muči što se tiče toga što tražite, nastavio je, jest to što mislim na tu jednu ženu, na sve što je propatila. Uopće joj ne namjeravam priuštiti još boli.

– Ne bismo ni tražili da ne mislimo kako je to važno za istragu ubojstva njene kćeri, rekla sam. A znam da gospođa Steiner zasigurno želi pravdu, časni suce.

Idite po njenu mamu i dovedite je k meni, rekao je sudac, ustajući sa stolice.

– Oprostite? Doktor Janrette doimao se zbunjenim.

Kada mi dovedete njenu mamu, ponovio je sudac. Ja ću biti slobodan oko dva i trideset. Očekujem vas ovdje u to vrijeme.

– Ako ne bude željela doći? upitao je doktor Janrette dok smo oboje ustajali.

- Ne mogu reći da bih je imalo krivio.
- Ne morate imati njenu dozvolu, rekla sam s mirnoćom koju sam osjećala u svom glasu.
- Gospođo, ne moram, rekao je sudac otvorivši vrata.

Poglavlje 7

Doktor Janrette bio je tako ljubazan te mi dopustio po služiti se njegovim uredom, gdje sam sljedećih nekoliko sati provela telefonirajući, dok se on izgubio u bolničkim laboratorijima.

Najvažniji zadatak, začudo, pokazao se najlakšim. Marino je s lakoćom nagovorio Denesu Steiner da tog popodneva pođe s njim u odaje suca Begleya. Nešto je teže bilo smisliti kako ih ondje dopre miti, budući da Marino još uvijek nije imao automobil.

– U čemu je problem? upitala sam.

– Prokleti skaner kojeg su stavili unutra ne radi, rekao je raz draženo.

– Možeš li i bez toga?

– Oni izgleda misle da ne mogu.

Bacila sam pogled na sat. Možda bi najbolje bilo da dođem po tebe.

– Aha, al ja bi rade otiš o tamo sam. Ona ima pristojna kolica. Zapravo, neki kažu daje Infiniti bolji od Benza.

O tome bi se dalo pričati, budući da ja trenutno vozim Chevrolet.

Čini mi se da je njen svekar imo Benza šta je bio skoro ko pa bi trebala razmislit o tome da se prebaciš na Infinitija ili na bensa.

– Hoćeš li se dovući ovamo, rekla sam kratko.

– Hoću.

– Sjajno.

Marino je poklopio telefon ne pozdravivši se, a ja sam se, sjedeći za stolom doktora Janretea osjećala izmučeno i izdano. Prošla sam s Marinom kroz njegova najgora vremena s Doris. Pružala sam podršku kad se upustio u brzi, zastrašujući svijet ljubavnih izlaza. Za uzvrat, on je uvijek na brzinu osuđivao moj privatni život, a da nitko ništa nije pitao.

Nije imao dobro mišljenje o mom bivšem mužu, a prema mom bivšem ljubavniku, Marku, bio je uvijek vrlo kritičan. Rijetko imao nešto lijepo reći o Lucy o tome kako ja postupam s njom nisu mu se sviđali moji prijatelji. Najviše od svega osjećala sam hladnoću s kojom je promatrao moj odnos s Wesleyem.

Osjećala sam Marinov ljubomorni bijes.

Nije ga bilo u uredu suca Begleya kad smo se doktor Janrettei ja vratili u dva i trideset. Kako su minute prolazile u sučevim odajama, moj je gnjev bivao sve veći i veći.

– Recite mi gdje ste rođeni, doktorice Scarpetta, obratio mi se sudac s druge strane svog besprijekornog stola.

– U Miamiju, odgovorila sam.

– Uopće ne govorite kao južnjakinja. Ja bih vas smjestio negdje na sjever.

– Školovala sam se na sjeveru.

– Možda bi vas začudilo da čujete kako sam i ja školovan na sje veru, rekao je.

– Zašto ste se doselili ovamo? upitao je doktor Janrette.

– Vjerujem iz istih razloga iz kojih ste to učinili i vi.

– Ali vaša je obitelj odavde, rekla sam.

– Već tri generacije. Moj pradjed je rođen u brvnari ovdje u okolici. Bio je učitelj.

S majčine strane. S očeve smo uglavnom imali krijumčare alkohola sve do polovice ovog stoljeća. Od tada nadalje imamo propovjednike. Mislim da bi ovo mogli biti oni.

Marino je otvorio vrata i gurnuo kroz otvor najprije glavu, Gospođa Steiner išla je iza njega

iako nikada ne bih okrivila Marinovo kavalirstvo, ponašao se razmjerno pažljivo i galantno prema ženi prilično neobična izgleda čija je mrtva kći bila uzrokom našeg sastanka. Sudac je ustao, a ja sam iz navike slijedila njegov primjer.

Gospođa Steiner odmjerila nas je s nekom znatiželjnom tugom

– Ja sam doktorica Scarpetta. Pružila sam joj ruku i ustanovila da joj je dlan hladan i mek.

Strašno mi je žao zbog ovoga, gospođo Steiner.

– Ja sam doktor Janrette. Razgovarali smo telefonom.

– Molim vas, sjednite, obratio joj se vrlo ljubazno sudac. Marino je privukao dvije stolice blizu jednu drugoj, pokazavši njoj dok je sam zauzeo drugu.

Gospođa Steiner bila je u srednjim ili kasnim tridesetima, odjevena sasvim u crno.

Suknja joj je bila pripijena do koljena, a džemper koji je imala na sebi bio joj je otkopčan.

Bila je našminkana, a jedini nakit koji je nosila, bio je običan zlatni vjenčani prsten. Izgledala je ponešto poput usidjelice, no što sam je duže promatrala, sve sam više uočavala ono što njena puritanska odjeća nije mogla sakriti.

Bila je lijepa, glatke svijetle kože, punih usana i kovrčave kose boje meda. Imala je plemićki nos, visoke jagodice, a ispod slojeva njene užasne odjeće krilo se senzualno, lijepo građeno tijelo. Te nje ne osobine nisu promakle nijednom živom muškom stvoru u prosto rijii. Naročito Marino nije mogao skrenuti pogleda s nje.

– Gospođo Steiner, započeo je sudac, razlog zbog kojeg sam htio da danas dođete ovamo jest to što su mi ovi liječnici uputili za htjev za koji bih htio da ga i vi čujete.

Dozvolite mi da odmah kažem kako cijenim vaš dolazak. Sudeći po svim izvješćima, u ovim trenuci ma koji su vas stavili na nezamislivu kušnju pokazali ste samo hra brost i doličnost, a ja nemam nikakvu namjeru nepotrebno uveća vati vašu bol.

– Hvala, gospodine, rekla je tiho držeći svoje tanke, blijede ruke čvrsto sklopljenima u krilu.

– Naime, ovi liječnici su pronašli nekoliko stvari na fotografijama što su snimljene nakon što je mala Emily umrla. To što su otkrili je zagonetno, pa bi je željeli još jednom pregledati.

– Kako bi to mogli učiniti? upitala je nevino, mirnim i umilnim Glasom, u kojem se nije osjećao naglasak Sjeverne Karoline. Vidite, željeli bje ekshumirati, odgovorio je sudac.

Gospodja Steiner nije se doimala uznemirenom nego zbunjena, a mene je srce zaboljelo kad se stala boriti sa suzama.

– želim prije nego što odobrim njihov zahtjev, nastavio je Begley, vidjeti što vi mislite o tome.

– Htjeli biste Je iskopati? Pogledala je najprije doktora Janretea, a zatim mene.

– Da pregledamo. - govorila sam joj. Željeli bismo je odmah ponovno pogledati.

– Ne razumijem što biste mogli pronaći sada, što niste ranije. Glas joj je drhtao.

– Možda ništa od velike važnosti, rekla sam. No na fotografijama sam primijetila nekoliko sitnica koje bih voljela proučiti nešto pažljivije, gospođo Steiner.

Te zagonetne stvari pomoći će na uhvatiti onoga tko je ubio Emily.

– Hoćete li nam pomoći uhvatiti tog đavola koji vam je ubio djeete? upitao je sudac.

Plaćući, revno je klimnula glavom, a zatim je Marino gnjevno progovorio: Pomozite nam, i obećajem vam da ćemo ščepat prokletog gada.

– Žao mi je što morate proći kroz sve ovo, rekao je doktor Janrette koji će zauvijek biti uvjeren kako nije obavio svoj posao kako treba.

– Dakle, možemo nastaviti? Begley se nagnuo naprijed u stoli ci kao da se sprema jurnu ti nekamo, jer je i on, kao i svi ostali u sobi, osjećao užasan gubitak ove žene.

Osjećao je njen jad i ranjivost tako silno da sam bila sigurna kako će to zauvijek promijeniti

njegov stav prema prijestupnicima koji pričaju priče o teškim životima i izlaze pred njega s raznim drugim izgovorima.

Denesa Steiner klimnula je ponovno jer nije mogla govoriti. Zatim ju je Marino ispratio iz sobe, ostavljajući Janrettea i mene.

- Zora će stići brzo, a moramo izraditi planove, rekao je Begley.
- Morat ćemo uskladiti rad mnogih ljudi, složila sam se.
- Koje ju je pogrebno društvo pokopalo? upitao je Begley Jarettea.
- Wilburs.
- Iz Black Mountaina?
- Da, časni suce.
- Ime direktora? Sudac je pravio bilješke.
- Lucias Ray.
- A detektiv koji radi na slučaju?
- On je u bolnici.
- Da, točno. Sudac Begley podigao je pogled i uzdahnuo.

Nisam bila sigurna zašto sam se zaputila ravno onamo, ali sam rekla da ću to učiniti, a i bila sam ljuta na Marina. Od svega mene je nerazumno povrijedila njegova aluzija na moj Mercedes, Jer je Marino tvrdio da je lošiji od Infinitija.

Ne daje ta primjedba bila točna ili pogrešna, već je njena svrha imala svrhu nervirati me i uvrijediti. Ne bih bila zamolila Marina da pođe s mnom, ni da sam vjerovala u čudovišta Loch Nessa, u stvorenja iz Svemira, ni u zombeije.

Bila bih ga odbila baš da me preklinjao da mi se ulaguje, uprkos tome što sam se potajno bojala vodenih zmija. Zapra svih zmija: velikih i malih.

Kad sam stigla do jezera Tomahawk bilo je taman još toliko svjetla da prođem puteljkom za kojeg su mi rekli da ga je Emily prošla onog dana kad je ubijena.

Parkiravši auto u dijelu za kampi ranje pogledom sam zaokružila obalu jezera pitajući se zašto bi se bilo koja djevojčica zaputila ovim putem u doba kad već pada mrak. Prisjetila sam se kako sam se sama bojala područja oko kanala dok sam odrastala u Miamiu. Svaki balvan bio mi je aligator, a pustim obalama potucali su se samo zločesti i okrutni ljudi.

Izašavši iz auta pitala sam se zašto se Emily nije bojala. Pitala sam se ne postoji li kakvo drugo objašnjenje zastoje odabrala ovaj put.

Prema karti koju je Ferguson podijelio za vrijeme konzultacija u Quanticu, prvog listopada uvečer Emily je otišla iz crkve i sišla s ceste na mjestu na kojem sam stajala.

Prošla je pokraj drvenih stola va i skrenula desno na prašnjavu stazicu za koju se činilo da nikada nije raskršćena, već da je utabana nogama, budući da se, slijedeći obalu kroz šumu i raslinje, na nekim mjestima lijepo vidjela dok je na nekima bila gotovo neprimjetna.

Žustro sam prolazila kroz zapuštene busene visoke trave i grmlje, a sjene planinskog lanca bivale su sve dulje na vodi i podizao se vjetar noseći sa sobom obećanje da dolazi zima. Suho lišće je padalo i stvaralo sag, koji je šuštao pod nogama.

Bila sam blizu čistini što je na karti označena sićušnim obrisom tijela, koje je tu pronađeno. Sada je već bilo prilično kasno.

Posegnula sam u torbicu tražeći ručnu svjetiljku, kad sam se sijetila kako još uvijek leži negdje u Fergusonovu podrumu, gdje mi je pala.

Našla sam samo polupraznu kutiju šibica koja mi je ostala iz vremena kada sam pušila.

- Prokletstvo, uzviknula sam ispod glasa. Počeo me obuzimati neugodan osjećaj.

Izvadila sam iz torbice tridesetosmicu i gurnula je u džep labavo obavivši prstima držak dok sam zurila u sloj blata na površinu vode gdje je bilo pronađeno tijelo Emily Steiner. U usporedbi s fot grafijama kojih sam se prisjetila, sjenke su ukazivale na to da je granje uokolo nedavno posječeno, no noć i priroda nježno su prikrili sve druge dokaze nedavne ljudske djelatnosti. Sloj lišća bio jedubok. Razgrnula sam ga nogom kako bih potražila ono za što sam vjerovala daje lokalnoj policiji promaklo.

U svojoj sam karijeri obradila dovoljno nasilnih zločina da nau čim jednu vrlo važnu istinu. Mjesto zločina ima svoj vlastiti život Ono pamti nedjelo u zemlji, u kukcima što su ih tjelesne tekućine promijenile i u biljkama što su ih pogazila ljudska stopala. I mjesto gubi svoju privatnost, baš kao što to biva s bilo kojim drugim svjedo kom, jer nitko nije pošteđen, a znatiželjnici ne prestaju dolaziti samo zato što više nema pitanja na koja treba pronaći odgovore.

Uobičajeno je da ljudi nastave posjećivati mjesto zločina još dugo nakon što razlog za to nestane. Uzimaju s njega suvenire i sni maju fotografije. Ostavljaju pisma, poruke i cvijeće. Dolaze i odlaze u tajnosti, jer je nepristojno buljiti samo zato što si čovjek ne može pomoći. Čak i ostaviti ružu čini se kao skrnavljenje nečeg svetog.

Razgrnuvši lišće, ovdje nisam pronašla cvijeće. No pod nožnim prstima osjetila sam nekoliko malih, čvrstih predmeta radi kojih sam se spustila na koljena naprežući oči u nastojanju da nešto vidim. Nakon dosta čeprkanja, pronašla sam nešto što je izgledalo poput okruglih žvakaćih guma, još uvijek zamotanih u plastificirane papiriće. Tek kad sam ih prinijela sasvim blizu upaljenoj šibici ustanovila sam da se radi o tvrdim bombonima, odnosno fireballs, kako ih Emily bila nazvala u svom dnevniku. Ustala sam, teško dišući.

Kradomice sam se obazrela oko sebe osluškujući svaki šum mojih koraka što su krčkali kroz suho lišće činio mi se glasan dok sam hodala puteljkom kojeg sada uopće nisam mogla vidjeti. Zvijezda nije bilo, a jedini mi je vodič bio mjesečev polukrug, budući da sam šibice bila već odavno potrošila. Po karti sam znala, da nisam daleko od ulice Steinerovih, a bilo mi je bliže pokušati pronaći put do tamo, nego vraćati se natrag do auta.

Znojila sam se pod kaputom i umirala od straha da ću se spotaknuti, jer, osim što nisam imala svjetiljku, nisam uzela sa sobom ni telefon. Palo mi je na pamet kako zapravo ne bih željela da me tko od mojih kolega vidi, ako se ozlijedim možda ću morati lagati o tome kako mi se to dogodilo.

Hodala sam tako deset minuta dok me grmlje hvatalo za noge i čarape. Udarila sam nogom u korijen i zagazila u blato Kad me grana ubola u lice, jedva nešto pokraj oka, Tada sam se zaustavila na mjestu, zadihana i isfrustrirana do suza. S desne strane između mene i ulice, protezala se gusta šuma. S lijeve strane bila je voda.

– Sranje, rekla sam prilično glasno.

Slijediti obalu činilo se manje opasnim, pa sam nastavila u tom smjeru, ponešto spretnije nego ranije. Oči su mi se bolje privikle na miesečinu. Gazila sam sigurnije slijedeći intuiciju, osjećajući prema promjenama vlažnosti i temperature kad se približavam sušem tlu a kada blatu i udaljujem li se previše od puteljka. Kao da sam se odjednom pretvorila u neko noćno stvorenje kako bih održala svoju vrstu.

A onda su se, kad sam stigla do dijela jezera nasuprot onome gdje sam parkirala auto, preda mnom iznenada stvorila svjetla ulice. Suma je ovdje bila raskršćena i pretvorena u teniske terene i parkira lište, a ja sam, kao što je to i Emily učinila prije nekoliko tjedana, skrenula s puteljka i istog se trena ponovno našla na asfaltu.

Hodajući ulicom shvatila sam da drščem.

Sjećala sam se da je kuća Steinerovih druga slijeva, a približava jući joj se nisam bila sigurna

što ću reći Emilynoju majci. Nisam joj željela reći gdje sam bila i zašto, jer je još uzrujavanja bilo posljednje što je trebalo. No nisam poznavala nikog drugog u ovom kraju, a nisam se mogla ni zamisliti kako kucam na vrata nekog neznanca i molim ga da se poslužim telefonom.

Bez obzira na gostoljubivost žitelja Black Mountaina, zasigurno bi se upitali zašto izgledam kao da sam bila izgubljena u divljini. Mogla sam ih i prestrašiti, pogotovo da im moram objašnjavati što radim u životu. Moji su strahovi međutim, nestali zahvaljujući vitezu koji je iznenada izjahao iz mraka i gotovo me pregazio, a tada sam shvatila, da sam stigla do Steinerova prilaza u trenutku kad je Marino izlazio s tamnoplavim Chevroletom unazad. U snopu svjetlosti njegovih svjetala zamijetila sam izraz neodobravanja na njegovu licu kad je naglo nagazio na kočnicu. Moje iznenađenje se pretvorilo u gnjev.

– U vražju mater, skoro sam dobio infarkt. Mogo sam te gaziti .

Svezala sam se i zaključala vrata.

– Kojeg đavla radiš ovdje? Sranje!

– Drago mi je da si napokon dobio svoj auto i da skaner radi. Meni jako treba jedan jaki viski, mada nisam sigurna gdje se tako što može naći u ovim krajevima, rekla sam dok su mi zubi cvokotali. Kako se pali grijanje?

Marino je zapalio cigaretu, a i ja sam poželjela jednu. No postoje neke zakletve koje nikada neću prekršiti. Uključio je grijanje na maksimum.

– Isuse. Izgledaš ko da si se hrvala u blatu, rekao je, a ja se nisam mogla sjetiti kad sam ga posljednji put vidjela tako zbunjenog. Šta si, dođavola, radila? Mislim, si dobro?

– Auto mi je parkiran pokraj kluba.

– Kakvog kluba?

– Na jezeru.

– Jezeru? Šta? Bila si tamo po noći? Šta si izgubila pamet?

– Izgubila sam svjetiljku, a toga se nisam sjetila sve dok već nije bilo prekasno.

Izvadila sam tridesetomicu iz džepa i gurnula je natrag u torbu, no Marinu nije promakao taj moj pokret. Raspoloženje mu se pogoršalo.

– Znaš šta, ja ne znam u čemu je, jebi ga, tvoj problem. Misli da si pošandrcala, doktorice. Mislim da ti se sve nakupilo i da postaješ ćaknuta ko bena.

Možda prolaziš kroz onu fazu.

– Ako prolazim kroz onu fazu ili bilo što drugo što je osobno i što te se ne tiče, možeš biti siguran da o tome sigurno ne bih raspravljala s tobom. Ako ni zbog čega drugog, onda zbog ogromne muške tuposti ili zbog toga što pokazuješ onoliko razumjevanja koliko i stup javne rasvjete što može i ne mora biti uvijek vezano za muški rod, da budem poštena. Zato što ne bih voljela misliti, da su svi muškarci poput tebe. Jer da je tako, sasvim bih ih se odrekla.

– Možda bi trebala.

– Možda i hoću!

– Super! Onda možeš bit baš ko tvoja razmažena nećakinja. Hej. Nemoj mislit da nije očito na koju se stranu uvrгла.

– A to je samo još jedna stvar koja se tebe ne tiče, rekla sam bjesno. Ne mogu vjerovati da se spuštaš tako nisko da svodiš Lucy da je dehumaniziraš samo zato što njeni izbori nisu onakvi , stereotip, kakvi su tvoji.

– Ma nemoj? E, pa možda je problem u tome šta njeni izbori nisu takvi kakvi su moji. Ja se viđam sa ženama.

– Jesu takvi, a što ti Znaš o ženama, rekla sam postajući svjesna da je vruće u autu, kao u pećnici

i da nemam pojma kamo idemo. Isključila sam grijanje i zagledala se kroz prozor.

– Znam o ženama dovoljno da mi je jasno kako bi ti svakog dovela do ludila. I ne mogu vjerovat da si se šetkala vani oko jezera po noći I to sama. I reci mi, molim te, šta bi napravila da je i on bio tamo.

– Koji on?

– Jebi ga, ja sam gladan. Vidio sam restoran na Tunnel Roadu kad sam ranije prošo ovuda. Nadam se da su još otvoreni.

– Marino, tek je petnaest do sedam.

– Zašto si išla tamo? ponovno me upitao dok smo se oboje smirivali.

– Netko je ostavio bombone na mjestu gdje je tijelo pronađeno. Fireballs. Kad nije odgovorio dodala sam: Iste bombone koje je spomenula u svom dnevniku.

– Ne sjećam se toga.

– Onaj dečko u kojeg je bila zaljubljena. Mislim da se zove Wren. Napisala je da ga je vidjela na večeri u crkvi i da joj je dao fireball. Spremila ga je u svoju tajnu kutiju.

– To nisu pronašli.

– Što?

Tu njenu tajnu kutiju, šta god to bilo. Ni Denesa je nije mogla pronać. Znači, možda je Wren ostavio fireballs na jezeru. Noćas moramo razgovarati s njim, rekla sam. Čini se da ti i gospođa Steiner razvijate fin odnos.

– Ništa ovakvo ne bi se smjelo dogoditi nekome ko štaje ona.

– Blizu smo nečeg, šta se zove Zapadnjačka pečenjara. Ne hvala.

A Bonanza? Da li bi ti to odgovalalo, pritom je upalio pokazivač smjera.

– Ne dolazi u obzir.

Marino je promatrao žarko osvijetljene restorane što su bili nanizani duž Tunel Rooda i pušio drugu cigaretu. Doktorice bez uvrede, al malo si umišljena.

Marino, nemoj se truditi s onim uvodnim bez uvrede . Sve time postižeš jest da mi najaviš kako ćeš me uvrijediti.

– Znam da tu negdje postoji Peddler. Vidio sam u žutim strancama.

– Zašto si tražio restorane u imeniku? bila sam zbunjena jer j otkada ga znam tražio restorane jednako kao što je kupovao hranu Kružio bi uokolo bez ikakvog popisa i uzeo nešto jeftino i zasitno što je lako pripremiti.

– Htio sam vidjet šta ima u okolici za slučaj da poželim nešto lijepo. A da nazovemo, tako da znam kako doć do tamo?

Posegnula sam za telefonom i pomislila na Denesu Steiner, jer nisam ja bila ta koju se Marino nadao večeras izvesti u Peddler restoran.

– Marino, rekla sam mu tiho. Molim te, budi oprezan.

– Nemoj sad opet početi o crvenom mesu.

– To nije ono što me najviše brine, rekla sam.

Poglavlje 8

Groblje iza Treće Prezbiterijanske crkve bilo je blago valovito polje ispunjeno ulaštenim granitnim nadgrobni pločama, što se protezalo iza ograde od stupica povezanih lancem, skriveno mnoštvom stabala.

Kad sam došla onamo u šest i petnaest ujutro, zora se poma ljala na obzorju i dah se poznao na hladnom zraku. Zemljani pauko vi bili su već podigli svoje tende kako bi započeli svoj dnevni posao, a ja sam s ih poštovanjem zaobišla dok sam s Marinom koračala kroz mokru travu prema grobu Emily Steiner.

Bila je pokopana u kutu nedaleko od šume gdje se trava ljupko miješala s različkom, djetelinom i divljom mrkvom. Njen spomenik bio je mali mramorni anđeo, a pronašli smo ga jednostavno slijedeći zvuk lopata kojima su kopali zemlju. Kamion s dizalicom stajao je pokraj groba s upaljenim motorom, a njegovi farovi osvjetljavali su dvojicu žilavih ljudi u radnim kutama kako rade. Lopate su svjetlucale okružene blijedom, bezbojnom travom, a ja sam u nosnicama osjetila miris vlažne zemlje koja je s čeličnih alatki padala na humak Emilinog groba. Marino je upalio svoju ručnu svjetiljku i osvijetlio spomenik.

Anđel je povijenih krila i glave pognute u molitvi, u nekom tužnom miru čekao da ga osvijetle prve zrake sunca. Epitaf uklesan u spomenik glasio je: *Na svijetu nema druge, nego što je bila ona među njima.* - nagađaš šta to znači?

rekao mi je Marino na uho.

– Možda možemo upitati ovog čovjeka, odgovorila sam posmatrajući kako nam se približava iznenađujuće visok čovjek guste sjede kose.

Dugačak, taman ogrtač lepršao mu je oko gležnjeva, ostavljajući na one koji su ga promatrali iz daljine jezovit dojam da se čov kreće nekoliko centimetara iznad zemlje.

Kad je stigao do nas vidjela sam da oko vrata ima omotan šal Black Watcha [11](#), na ogromnim rukama crne kožne rukavice i gumene čizme.

Bio je visok gotovo dva metra, s torzom nalik na bačvu.

– Ja sam Lucias Ray, rekao je revno nam stisnuvši ruke kad smo mu se predstavili.

– Pitali smo se što znači epitaf, rekla sam.

– Koliko je samo gospođa Steiner voljela tu curicu. Stvarno je to žalosno, rekao je direktor pogrebnog društva jako otežući riječi što je više nalikovalo naglasku Georgije nego Sjeverne Karoline. Imamo cijelu knjigu stihova koje možete pregledati kad odlučujete što ćete uklesati.

– Znači, Emilyna je majka to prepisala iz vaše knjige? upitala sam.

– Pa, da vam iskreno kažem, ne. Čini mi se da je rekla da je to Emily Dickinson.

Ljudi koji su otkopavali grob odložili su lopate. Sada je već bilo dovoljno svjetla da im razaznam lica, mokra od znoja i izbrazdana poput oranica. Težak lanac je zazvečao kad su ga stali odmotavatis kolotura dizalice. Zatim se jedan od njih spustio u grob. Zakvačio je lanac na kuke s obje strane betonske grobnice dok nam je Ray stao govoriti o tome kako se na pogrebu Emily Steiner pojavilo više ljudi, no što je on u ovim krajevima ikada vidio.

– Stajali su ispred crkve, na travnjaku, a trebalo je gotovo dva sata da svi obidu lijes i odaju počast.

– Imali ste otvoren lijes? iznenadio se Marino.

– Ne, gospodine. Ray je promatrao svoje ljude.

Steiner ga je željela otvoriti, ali ja nisam htio ni čuti za to. Rekao sam joj da je sada potresena,

ali da će mi kasnije zahvaliti sto joj nisam dozvolio. Mislim, njena curica nikako nije bila u dovoljnoj mjeri pripremljena za takvo gledanje.

Znao sam da bi gomila ljudi došla samo da bi vidjela. Naravno, i ovako se pojavilo puno znatiželjnika, s obzirom da je čitava stvar bila toliko na vijestima.

Dizalica je glasno škripala, a dizelski motor kamiona tutnjao je, podižući grobnicu iz zemlje. Zemlja je u grumenovima padala na tlo, a betonski blok s lijesom sa svakim okretom kolotura, ljuljajući više i više podizao u zrak, a jedan je od ljudi stajao pokraj nopus člana tehničkog osoblja na zemlji kako bi rukama usmjerio u dobrom pravcu.

Gotovo istog trena kad je grobnica podignuta iz groba i položena na travu, na nas su navalile televizijske ekipe s kamerama na ramenima, reporteri i fotografi.

Sjatali su se oko rupe što je poput otvorene rane zjapila u zemlji i oko grobnice koja je bila tako umrljana crvenom ilovačom dajda izgledala gotovo krvava.

– Zašto ekshumirate Emily Steiner? viknuo je jedan od njih. Je li istina da policija ima osumnjičenog? zaurlao je drugi. Doktorice Scarpetta? Zašto je pozvan FBI?

11 Poznati puk škotske pješadije u britanskoj vojsci, nazvan tako (Crna straža) zbog tamnoj kariranoj tkanini.

– Doktorice Scarpetta? Neka žena mi je gurnula mikrofon sa svim blizu lica.

Izgleda da vi sad preispitujete posao koji je obavio sudski patolog okruga Buncombe.

– Zašto skrnavite grob ove djevojčice?

Nadglasavajući svu tu galamu, Marino je iznenada riknuo kao ranjena zvijer: Gonite se odavde u vragu mater, ovog trena! Ometate istragu! Čujete me, prokleti bili? Zatoptao je nogama. Odlazite ovog časa!

Novinari su se ukočili zapanjenih izraza lica. Buljili su u njega otvorenih usta. On je i dalje psovao, grimiznog lica, dok su mu na vratu nadimale vene.

Oni koji ovdje nešto skrnave ste vi, šupčine jedne! I ako ne htjednete otići ovog trena, početi ću razbijati kamere i sve drugo šta uspijem dohvatiti, uključujući i vaše proklete ružne face!

Pokušala sam ga smiriti uhvativši ga za ruku. Bio je tako napet da su mu se mišići pretvorili u željezo.

Sjebo sam s vama čitavu svoju karijeru i sad mi je dosta! Čujete me prokleti jebeni kurvini sinovi, krvožedni paraziti!

– Marino! Povukla sam ga za zapešće dok mi je svaki živac u tijelu podrhtavao od straha. Nikada ga do sada nisam vidjela takvog, gnjevnog Dragi Bože, pomislila sam.

Ne daj da nekoga ubije.

Stala sam pred njega kako bih ga natjerala da me pogleda njegov je pogled divljački poigravao iznad moje glave. Marino poslušaj me! Odlaze. Molim te, smiri se. Marino, polako. Gledaj, odlaze svi do jednoga. Vidiš? Svakako si im pokazao što si htio. Skoro trče odavde.

Novinari su otišli jednako naglo kao što su i došli, poput fan tomske skupine pljačkaša što su se pojavili iz magle i nestali u njoj Marino je zurio niz pusto prostranstvo blago brežuljkaste livade sa savršenim redovima sivih nadgrobniha kamenova i buketima plastičnog cvijeća. Budnički zvuk udaranja čelika o čelik neprestano se ponavljao. Čekićem i dljetom ljudi što su otkopavali grob razbili su pečat od katrana kamenog ugljena na grobnici, a zatim su spustili poklopac na zemlju u trenutku kad se Marino žurno uputio u šumu. Mi ostali pretvarali smo se da ne primjećujemo odvratan roktanje i stenjanje i druge karakteristične zvukove što su dolazili iz grmlja šumskog lovora gdje je povraćao.

– Imate li još uvijek boce svih tekućina koje ste koristili za balzamiranje? upitala sam Luciasa

Raya kojeg su, činilo se, prodor medija i Marinov ispad više čudili no što su ga smetali.

– Možda mi je ostalo nekih pola boce onoga čime sam je obradio, rekao je.

– Trebat će mi kemijska kontrola za toksikologiju, objasnila sam

– Radi se samo o formaldehidu i metanolu s nekoliko kapi lanolinskog ulja uobičajeno poput kokoške juhe. Sad, jest da sam koristio blažu koncentraciju zbog toga što je tijelo maleno. Vaš suradnik detektiv uopće ne izgleda dobro, dodao je kad je Marino izašao iz šume. Zna, ima dosta gripe uokolo.

– Sumnjam da ima gripu, rekla sam. Kako su novinari saznali da smo ovdje?

– E, sad, to je dobro pitanje. Ali znate kakvi su ljudi. Zašta kako bi pljunuo. Uvijek se netko izlaje.

Lijes Emily Steiner bio je bijel poput cvjetova divlje mrkve, koji su rasli oko njena groba, a radnicima nije trebala dizalica da ga dignu iz grobne komore i nježno polože na travu. Lijes je bio prevelik naspram tijela što je ležalo u njemu. Lucias Ray izvadio je radioprijamnik iz džepa svog kaputa i rekao u njega: Sada možete doći po njega. -

primljeno, začuo se glas s druge strane.

– Za boga miloga, neće valjda doći još novinara?

– Ne, svi su otišli.

Ulaštena crna mrtvačka kola proklizila su kroz ulaz u groblje i stala se malo šumom, malo travnjakom, vješto izbjegavajući grobove i drveće približavati mjestu.

Kroz otvorena stražnja vrata izašao je debeo čovjek u mantilu i s okruglim plosnatim šeširom, a radnici su ugurali lijes unutra dok ih je Marino promatrao iz daljine, brišući lice maramicom.

– Nas dvoje moramo porazgovarati. Primakla sam se i tiho mu se obratila dok su mrtvačka kola odlazila.

– Sad ne moram ama baš ništa. Bio je blijed.

– Ja se moram naći s doktorom Janretteom u mrtvačnici. Ideš i ti?

– Ne, rekao je. Ja se vraćam u Travel Eze. Pit ću pivo sve dok se ponovno ne isprovraćam, a onda ću se prebacit na burbon. A onda ću nazvat Wesleya i pitat ga kad se, jebi ga, možemo pokupit iz ove zabiti od grada, jer kažem ti, nemam ovdje više nijednu pristojnu ko šulju, a upravo sam uništio i ovu na sebi. Nemam čak ni kravatu.

– Marino, idi lezi.

– Živim na torbi ove veličine, nastavio je, držeći ruke ne pretjerano udaljene jednu od druge.

– Uzmi Advil, popij vode što više možeš i pojed i kakav prepečenac. Doći ću te pogledati kad budemo gotovi u bolnici. Ako Benton nazove, reci mu da ću imati sa sobom svoj bežični telefon, ili me može nazvati na dojavljivač.

– Ima sve te brojeve?

– Da, rekla sam.

Preko maramice me je gledao, kojom je ponovno brisao lice. U očima sam mu vidjela bol prije no što se ona opet sakrila iza običnog lica svakodnevnice.

Poglavlje 9

Doktor Janrette ispisivao je nekakve papire u mrtvačnici kad sam ja stigla, gotovo u isto vrijeme kad i mrtvačka kola, malo prije deset. Nervozno mi se smiješio dok sam skidala jaknu kostima i vezivala najlonsku pregaču preko odjeće.

– Nagadate li kako su novinari saznali za ekshumaciju? upitala sam, rastvarajući kirurški ogrtač.

Izgledao je preneražen. Što se dogodilo?

– Desetak novinara pojavilo se na groblju.

– Sramota.

– Moramo se pobrinuti za to da ništa više ne procuri, rekla sam vezujući ogrtač na leđima i nastojeći ne pokazati nestrpljenje. Ono što se ovdje dogodi mora tu i ostati, doktore Janrette.

Nije ništa rekao.

– Znam da sam ja ovdje samo posjetilac i razumjela bih vas da mrzite moju prisutnost. Zato nemojte misliti da ne shvaćam situaciju ili da ne priznajem vaše ovlasti. No budite sigurni daje onaj tko je ubio ovu curicu upoznat s vijestima. Kad god nešto procuri, i on sazna za to.

Doktor Janrette, dobre naravi kakav je bio, nije se doimao ni uvrijeđenim dok me pažljivo slušao. Samo se pokušavam priviknuti, da još neko s mnom radi.

– Neznam tko je sve mogao znati za to, rekao je. Problem je u tome što se dogodilo, kad se vijest proširila, za nju mogao znati priličan broj ljudi. Pobrinimo se za to da se ništa što nas dvoje otkrijemo ovdje ne čuje uokolo; rekla sam začuvši kako tijelo koje smo čekali stiže. Kada je ušao Lucias Ray, a iza njega čovjek u plosnatom šeširu a s sobom je vukao crkvena kolica na kojima je ležao bijeli lijes. Prošli su s teretom kroz vrata i parkirali ga u blizini stola za obdukciju. Tada je izvukao malu metalnu ručicu iz džepa kaputa i uglavio je u malu rupu na vrhu lijesa. Stao je okretati polugicu kao da kurbila model nekog automobila.

– To bi trebalo biti dovoljno, rekao je vrativši ručicu natrag u džep. Nadam se da nemate ništa protiv toga da malo ostanem i provjerim svoje djelo. Rijetko dobijem takvu priliku, budući da nema mo običaj iskapati ljude nakon što ih jednom zakopamo.

Krenuo je podignuti poklopac i da doktor Janrette nije položio ruke na njega, u tome bi i uspio.

– U normalnoj situaciji to ne bi predstavljalo problem, Lucia se, rekao je doktor Janrette. Ali sada bi stvarno bilo najbolje da ovdje ne bude nikog drugog.

– Mislim da smo sad malo pretjerano osjetljivi. Rayu se osmijeh zaledio na licu.

Nije da već nisam vidio ovo dijete. Ja je znam iznutra i izvana bolje od njene vlastite mame.

– Lucias, sada moraš krenuti kako bismo doktorica Scarpetta i ja mogli započeti s poslom, rekao je doktor Janrette istim žalosno ljubaznim tonom. Zvat ću te kad završimo.

– Doktorice Scarpetta, Ray se zapiljio u mene, moram primi jetiti da su ljudi nešto manje ljubazni otkada su Federalci stigli u grad.

– Ovo je istraga ubojstva, gospodine Ray, rekla sam. Možda bi bilo najbolje ne uzimati stvari osobno, budući da ništa nije rečeno s tom namjerom.

– Dođi, Billy Joe, rekao je direktor pogrebnog društva čovjeku s plosnatim šeširom. Hajdemo nešto pojesti.

Zatim su izašli. Doktor Janrette je zaključao vrata.

– Žao mi je, rekao je navlačeći rukavice. Lucias nekad zna bi bahat, no zapravo je dobar čovjek.

Očekivala sam da ćemo otkriti kako Emily nije bila propisno balzamirana ili da je bila pokopana na način koji nije opravdavao sumu koju je njena majka platila.

No kad smo doktor Janrette i ja podigli poklopac lijesa, nisam vidjela ništa što bi mi na prvi pogled izgledalo neobično. Bijela satenska podstava bila je preklopljena preko njena tijela, a površ svega pronašla sam paket umotan u papir s ružičastom vrpcom. Počela sam fotografirati.

– Je li Ray rekao išta o ovome? pružila sam paket Janretteu

– Ne. Doimao se zbunjenim dok gaje prevrtao u rukama

Kad sam rastvorila podstavu zapahnuo me snažan miris tekućeg balzamiranja.

Ispod prekrivke, Emily Steiner bila je dobro očuvana, Nevina izgleda obučena u svijetloplavu baršunastu haljinu dugih rukava i visokog ovratnika, s vrpčama od istog materijala upletenima u kosu. Bjelkasta plijesan tipična za ekshumirana tijela prekrivala joj je lice poput maske, a počela joj se hvatati i na ruke koje su joj bile položene na struk, sklopljene oko bijelog Novog zavjeta. Na sebi je imala bijele dokoljenke i crne lakirane cipele. Ništa od odjeće nije izgledalo novo.

Snimila sam još nekoliko fotografija; zatim smo je Janrette i ja podigli iz lijesa i položili na stol od nehrđajućeg čelika gdje smo je stali razodijevati.

Ispod njene ljupke dječje odjeće krila se strašna tajna njene smrti, jer ljudi koji umru mirnom smrću ne zadobivaju rane koje je ona imala.

Bilo koji forenzični patolog priznat će da su posljedice obdukcije odvratne. Ne postoji ništa na svijetu koje baš sasvim poput reza u obliku ipsilona koji je prisutan u svakom kirurškom postupku koji se obavlja nakon smrti. Skalpel kreće od obje ključne kosti do prsne kosti, a zatim prolazi duž torza i nakon malog zavijutka oko pupka, završava kod pubisa. Ni rez koji ide od uha do uha na stražnjem dijelu glave, prije nego što se pilom otvori lubanja, nije baš privlačan.

Naravno, ozljede nanosene mrtvom čovjeku ne zacjeljuju. Može ih se tek prikriti visokim čipkastim ovratnicima i strateški očešljati nožem. S teškom šminkom što su joj je nanijeli u pogrebnom društvu i širokim šavom što se protezao čitavom duljinom njena tijela, Emily Steiner izgledala je poput otužne krpene lutke kojoj je oteta njena nabrana odjeća i koju je njen bezdušni vlasnik ostavio.

Odjeću i sve dodatke stavili smo u metalni umivaonik, dok smo se doktor Janrette i ja trudili oribati plijesan, šminku i umetke boje kože koji su umetnuti u rupu od metka na njenu potiljku, te na predjele bez kože i dijela prsa i ramena gdje joj je ubojica bio izrezao komade kože. Izvadili smo kirurški konac iz šavova. Oči su nam suzile, a počeli smo i šmrcati. Kad su se iz prsne šupljine stali dizati isparenja balzama. To su bile pare oštrog mirisa. Organi su bili uvaljani u prah. mi smo ih na brzinu izvadili i isprali. Pregledala sam ih, no nisam pronašla ništa što moj kolega već nije zapisao.

Zatim sam gurnula dugačko tanko dlijeto među kutnjake kako bih u usta.

– Ne da se, rekla sam isfrustrirano. Morat ćemo prerezati žvakače mišiće. Voljela bih vidjeti jezik u anatomskom položaju. No kako da dopremo do njega kroz stražnji dio ždrijela. Ali Možda nećemo uspjeti.

Doktor Janrette umetnuo je novu oštricu u svoj skalpel Što tražimo? Želim se uvjeriti da si nije zagrizla jezik.

Nekoliko minuta kasnije ustanovila sam da jest.

– Ima tragove zagrizla ovdje, na rubu, pokazala sam mu. Možete li ih izmjeriti?

– Površina im je 0,3 centimetra s 0,6 centimetara.

– A podljevi su duboki oko pola centimetra. Moguće je da se ugrizla više puta. Što vi mislite?

– Meni se čini kao da i jest.

– Znači znamo da je neposredno prije smrti bila u nekakvom grču.

– To bi moglo biti posljedica povrede na glavi, rekao je uzimajući kameru u ruke.

– Moglo bi, ali zašto onda mozak ne pokazuje da je bila živa do voljno dugo da padne u grč?

– Izgleda da imamo isto pitanje bez odgovora.

– Da, rekla sam. Sve je to još uvijek jako zbunjujuće.

Kad smo okrenuli tijelo zadubila sam se u proučavanje neobičnog traga koji je bio uzrokom čitave ove sablasne vježbe, kad je sti gao forenzični fotograf i postavio opremu. Veći dio poslijepodneva snimali smo fotografije koristeći čitave kolutove infracrvenog, ultra ljubičastog, visokokontrastnog, crno bijelog filma, kao i onog u boji. Takodjer, s mnogo posebnih filtara i leća.

Zatim sam iz svoje liječničke torbe izvadila šest crnih kolutova izrađenih od akrilonitrilne butadienske stirenske plastike ili; jednostavnije rečeno, od materijala od kojeg su obično izrađene vodovodne i kanalizacijske cijevi. Svakih godinu ili dvije zamolila bih forenzičnog zubara kojeg sam poznavala da mi tračnom pilom iz kolutove duljine jednog centimetra, te da mi ih fino izbrusi. Nasreću, nisam baš često morala iz torbe izvlačiti takve mudrolije, budući da je to rijetko bilo potrebno odstraniti ljudski ugriz ili neki drugi otisak tijela ubijene osobe.

Odlučivši se za kolut promjera sedam i pol centimetara, s šilom sam zaokružila i s obje strane urezala oznake lokacije i broj slučaja Emily.

Koža je poput slikarskog platna nategnuta, pa sam, da bih imala točnu anatomsku konfiguraciju traga na lijevoj butini morala pribaviti stabilan kalup.

– Imate li Super Gluea? upitala sam doktora Janrettea.

– Naravno. Donio mi je tubicu.

– Ako vam nije teško, slikajte svaki korak, dala sam upute fotografu sitnom Japancu koji nije mogao stajati najjednom mjestu.

Namjestivši kolut oko traga, ljepilom sam ga pričvrstila za kožu i dodatno osigurala kirurškim koncem. Zatim sam izrezala tkivo sli jedeci vanjski rub koluta i sve zajedno položila u formalin. Čitavo vrijeme pokušavala sam shvatiti što taj trag znači. Radilo se o nepravilnom krugu djelomično ispunjenom čudnim smeđastim pjegama za koje sam vjerovala da su otisak nekakvog uzorka. No, ma koliko fotografija pogledala iz ma koliko različitih kutova, nisam mogla ustanoviti kakav je to uzorak.

Nismo se sjetili paketa umotanog u tanki bijeli papir sve dok fotograf nije otišao.

Doktor Janrette i ja već smo bili obavijestili po grebno društvo da smo spremni za njihov povratak.

– Sto ćemo s ovim? upitao je doktor Janrette.

– Moramo ga otvoriti.

Raširio je suhe ručnike na kolica i postavio poklon na njih. Oprezno razrezavši papir skalpelom otkrio je staru kutiju ženskih cipela ravnih peta, broj 39. Prorezao je mnoge slojeve ljepljive vrpce skinuo poklopac.

O, bože, rekao je ispod glasa zaprepašteno zureći u ono što je netko smjestio u grob djevojčice. U kutiji je, zamotano u dvije zatvorene vrećice za zamrzavanje, mrtvo mače koje nije moglo biti starije od nekoliko mjeseci. Bilo je poput šperploče kad sam ga podigla, pod prstima sam osjetila njegova nježna rebra.

Radilo se o ženki, crnoj s bijelim šapicama. Nisam vidjela što ju je ubilo sve dok je nisam odnijela u prostoriju za rendgen, a nešto trenutaka kasnije vješala sam snimke na osvijetljenu kutiju.

Vratna kralježnica joj je bila slomljena, rekla sam dok mi se kosa ježila.

Doktor Janrette se namrštiio približivši se kutiji na zidu. Vidi se da je kralježnica ovdje izbačena iz normalnog položaja. Kucnu se po snimci. Čudno. Izbačena je postrance? Sumnjam da bi se to moglo dogoditi da ju je udario auto.

– Nije ju udario auto, rekla sam mu. Netko joj je zakrenuo vratom za devedeset stupnjeva u smjeru kazaljke na satu.

Kad sam se nešto prije sedam sati uvečer vratila u Travel, zatekla sam Marina kako jede cheeseburger u svojoj sobi. Njegov pištolj, novčanik i ključevi od auta ležali su najednom krevetu, dok se on smjestio na drugi, a svuda po sobi bile su razbacane cipele i čara pe, kao da je jednostavno iskoračio iz njih. Vidjela sam da se vjerojatno vratio ovamo malo prije mene. Slijedio me pogledom kad sam se približila televizoru i isključila ga.

– Dođi, rekla sam. Moramo izaći.

– Božja istina, prema riječima Luciasa Raya, bilo je da je Denesa Steiner položila paket u lijes Emily Steiner. On sam jednostavno je pretpostavio da se ispod omota krije njena omiljena igračka ili lutka.

– Kad je to napravila? upitao je Marino dok smo žustro koračali parkiralištem motela.

– Neposredno prije sprovoda, odgovorila sam. Imaš li sa sobom ključeve od auta?

– Aha.

– Hajde onda ti vozi.

Imala sam užasnu glavobolju koju sam pripisivala fornialmskim parama i nedostatku sna i hrane.

– Jesi li se čuo s Bentonom? upitala sam što sam nemarnije mogla.

– Na stolu bi te trebala čekati gomila poruka.

– Došla sam ravno u tvoju sobu. A kako ti znaš da me čeka toliko poruka?

– Recepcioner ih je pokušao dat meni. Mislio je da od nas ja više sličim doktoru.

– To je zato što izgledaš kao muškarac. Masirala sam si sljepočnice.

– Vrlo lijepo od tebe šta si primijetila.

– Marino, voljela bih da se ne izražavaš kao takav rasist, zato što mislim, da to nisi.

Kako ti se sviđaju moja kolica? - auto je bio smeđi Chevrolet Caprice, kompletno opremljen rotirajućim svjetlima, radijem, telefonom i skanerom. Došao opremljen čak s montiranom videokamerom i Winchesterovom puškom od nehrđajućeg čelika, kalibra dvanaest mm. Bila je Repetirka, a imala je sedam metaka i bila je istog modela kao one što koristi FBI.

– Bože moj, rekla sam s nevjericom kad sam ušla u auto. Otkada to u Black Mountainu, Sjeverna Karolina, trebaju puške za specijalne postrojbe?

– Od sada. Zaverglao je motor.

– Ti si tražio sve ovo?

– A a.

– Hoćeš li mi, molim te, objasniti kako je policija koja broji de set ljudi bolje opremljena od DEA-e?

– Zato šta možda ljudi u ovim krajevima stvarno razumiju šta znači policija zajednice. Ta zajednica trenutno ima jedan veliki problem, i ono šta se događa jest da trgovci i zabrinuti građani doniraju sve i svašta kako bi pomogli. Aute, telefone, ovu pušku, na primjer. Jedan murjak mi je rekao da je jutros nazvala neka starica koju je zanimalo bi li federalni agenti koji su došli u grad kao pomoć htjeli doći k njoj na nedjeljni ručak.

Pa, to je baš lijepo, rekla sam, začuđena. Osim toga, gradsko vijeće razmišlja o proširivanju policije, a ja mislim da to pomaže objasniti neke stvari.

– Koje stvari?

– Black Mountainu će trebati novi šef policije. Ono što se dogodilo starom, neće ga više učiniti sposobnim za ponovno obavljanje službe.

Od svega šta su imali, Mote je bio najsličniji šefu.

– Još uvijek mi nije jasno kamo vodi ta priča. možda me vodi ravno ovamo, u ovaj grad, doktorice. Što oni traže novog šefa policije, a s mnom se opходе ko da sam već novi.

– Ne trebaš bit atomski fizičar da to skužiš.

– Marino, što se, za ime božje, događa s tobom? upitala sam vrlo smireno.

Zapalio je cigaretu. Šta? Prvo misliš da ne izgledam ko ... A sad ti ne izgledam ni k o šef policije? Tebi ja valjda izgled ko ništa drugo nego neki seljo iz neke vukojebine koji još uvijek priča ko da stalno jede špagete s mafijašima tamo u Jerseyju i izvodi van samo ženske u uskim majicama šta tapiraju kosu.

Bijesno je ispuhnuo dim. Hej, to šta ja volim kuglati ne znač odmah da sam neki istetovirani primitivac. A to šta nisam iš o u škole iz Lige bršljana ko šta si ti išla, ne znači da sam glupo govno.

– Jesi li završio?

– I još nešto, nastavio je grmjeti. Ovdje uokolo ima puno jako dobrih mjesta za pecanje. Imaju Tree i jezero James, a osim Montreata i Biltmorea nekretnine su prilično jeftine. Možda mi je samo već dosta toga da dripci ubijaju dripce, možda mi je dosta se rijskih ubojica čije održavanje na životu u zatvorima košta više nego šta sam ja plaćen da ih zatvorim. Ako ti šupci uopće ostanu u zatvo ru, a to je najveće sranje u cijeloj priči.

Sad smo već pet minuta bili parkirani na prilazu kuće Steinerovih. Bila sam zagledana u osvjetljenu kuću pitajući se zna li ona da smo tu i zašto smo tu.

– Jesi li sada završio? upitala sam ga.

– Ne, nisam završio. Samo mi je dojadilo pričat .

– Kao prvo, ja nisam išla u škole iz Lige bršljana¹²...

– Dobro, kako onda ti nazivaš Johns Hopkins i Georgetown?

– Prokletstvo, Marino, zašuti.

Zabuljio se kroz vjetrobran i zapalio novu cigaretu.

– Ja sam bila siromašna Talijanka koja je odrasla u siromašnom talijanskom kvartu baš kao i ti, rekla sam. Razlika je u tome što sam ja bila u Miamiu, a ti u New Jerseyju. Nikada se nisam pretvarala da sam bolja od tebe, niti sam te ikada nazvala glupim. Zapravo, si sve samo ne glup, premda u govoru mrcvariš engleski jezik i premda nikada nisi bio u kazalištu.

Moj popis žalbi na tebe svodi se na samo jednu stvar. Tvrdoglav si, a kad si u najgorem izdanju onda si zadržat i netolerantan, a ophodiš se prema drugim ljudima onako kako sumnjaš da bi se oni ponašali prema tebi.

Marino je snažno potegnuo kvaku na vratima. Ne samo da sad nemam vremena za tvoje predavanje, nego me ono uopće ne zanima. Bacio je cigaretu na tlo i zgazio je.

U tišini smo koračali do ulaznih vrata Denese Steiner, a kad ih otvorila imala sam dojam da osjeća kako smo se Marino i ja posvađali. On me nije htio pogledati, potpuno me ignorirajući dok nas gospođa Steiner vodila u dnevni boravak koji mi je bio uznemirjuće poznat budući da sam ga već ranije vidjela na fotografijama. Bio je uređen u country stilu, s obiljem čipkanih ukrasa, oblikih jastuka i makramea. Iza staklenih vrata žarila se vatra u plinskom kaminu, a brojni satovi bili su savršeno usklađeni.

Gospođa Steiner gledala je neki stari film Boba Hopea na kabelskoj televiziji.

Doimala se vrlo umornom kad je isključila televiziju i sjela u stolac za ljučenje.

Danas mi baš nije bio dobar dan, rekla je.

– Sad, Denesa, znaš da nije mog o bit dobar. Marino je sjedio u fotelji s visokim naslonom, posvetivši našoj domaćici svu svoju pažnju. Jeste li mi došli reći što ste otkrili? upitala je, a ja sam shvatila da govori o ekshumaciji.

– Još uvijek moramo provesti mnogo testova, rekla sam joj. Znači niste otkrili ništa čime biste mogli uhvatiti tog čovjeka. U glasu joj se nazirao tihi očaj. Liječnici uvijek govore o testovima kad ne

znaju ništa. To sam naučila iz svega kroz što sam prošla.

Za ove stvari treba vremena, gospođo Steiner.

– Slušaj, rekao joj je Marino. Stvarno mi je žao šta te smetamo, Denesa, al moramo ti postaviti još nekih pitanja. Doktorica bi ti postavila neka od njih.

Pogledala me zaljuljavši se u stolici.

– Da Gospođo Steiner, u Emilynu je lijesu bio paket umotan koji mi je direktor pogrebnog društva rekao da ste vi željeli da bude pokopan s njom, rekla sam. -

govorite o Socksu, rekla je hladnokrvno.

Govorite o mačkici lualici koja se počela motati ovuda. To je valjda tako! mjesec dana, tako nekako. A Emily je naravno bila samilosna duša da ju je počela hraniti i to je bilo to. Stvarno je to mače. Nasmiješila se, a oči su joj se ispunile suzama.

– Nazvala ju je Socks¹³ jer je bila sasvim crna, osim šapica. Ispružila je ruke podignuvši dlanove. Izgledala je kao da ima čarapice.

12 19 Ivy League skupina starih i cijenjenih fakulteta u istočnom dijelu Sjedinjenih Država; Columbia, Cornell, Harvard, Princeton, Yale, Pennsylvania, Dartmouth College.

13 Socks na engleskom znači čarape.

– Kako je Socks uginula? upitala sam oprezno.

– To stvarno ne znam. Izvukla je iz džepa papirnate maramice i obrisala oči.

Jednog jutra sam je pronašla ispred kuće. Bilo je to odmah nakon što je Emily...

Pretpostavila sam da je jedna životinjska uginula od tuge. Prekrila je usta maramicom i zajecala.

– Donijet ću ti nešto za popiti. Marino je ustao i izašao iz sobe.

Njegova očita prisnost s kućom i njenom vlasnicom učinila se izuzetno neobičnom, pa je moja nelagoda bivala sve većom.

– Gospođo Steiner, rekla sam nježno, nagnuvši se prema na prijed. Emilyno mače nije uginulo zato što mu je prepuklo srce. Uginulo je od prepuklog vrata.

Spustila je ruke i duboko, drhtavo udahnula. Oči su joj bile crvene i raširene kad se zagledala u mene. Kako to mislite?

– Mačka je uginula nasilnom smrću.

– Dobro, možda ju je udario auto. Baš šteta. Rekla sam Emily da me strah toga.

– Nije ju udario auto.

– Mislite li da ju je dohvatio koji od pasa iz susjedstva?

– Ne, rekla sam kad se Marino vratio s nečim što je izgledalo poput čaše bijelog vina. To je mače ubio čovjek. Namjerno.

– Kako to možete znati? Izgledala je nasmrt prestrašena, a ruke su joj drhtale kad je uzela vino i položila ga na stol pokraj svoj stolice.

– Postoje fizički nalazi koji dokazuju da je netko mačkici zavrnuo vratom, nastavila sam vrlo smireno. znam da vam je užasno slušati ovakve stvari, gospođo Steiner, ali morate znati istinu ako nam želite pomoći u potrazi za odgovornom osobom. ,

– Je li znaš možda ko bi mogao napraviti tako nešto mačkici one male curice?

Marino je sjeo i ponovno se nagnuo premanaprijed, naslonivši podlaktice na koljena, kao da ju je želio uvjeriti da se može osloniti na njega i da se uz njega može osjećati sigurnom.

Gospodja Steiner se u tišini borila da ponovno uspostavi kontrolu nad sobom.

Posegnavši za vinom, otpila je nekoliko gutljaja. Samo znam, da sam primala nekakve pozive. znate, nokti su mi plavi, ispružila je ruke. U očajnom sam stanju. Ne mogu se smiriti. Ne mogu spavati. Ne znam što da činim. - ponovno se prepustila suzama.

– Denesa, sve je u redu, rekao je Marino blago. Smiri se. Mi nećemo nikud otić .

Sad mi reci o tim telefonskim pozivima. Obrisala je oči i nastavila. Uglavnom su zvali muškarci. Možda jedna žena koja je rekla da se ovo ne bi dogodilo da sam pazila na djevojčicu, kao svaka dobra majka... Ali jedan je zvučao dosta mlado, kao dječak što izvodi psine. Rekao je nešto. Znete već.

Kao da je vi dio Emily kako se vozi na biciklu. Ali to je bilo nakon... Znači da to nije moglo biti. Ali ovaj drugi, taj je bio stariji. Rekao je da nije još gotov. Otpila je još vina.

– Da nije još gotov? upitala sam. Je li rekao još nešto?

– Ne sjećam se. Zatvorila je oči.

– Kad je to bilo? upitao je Marino.

– Odmah nakon što je pronađena. Pokraj jezera. Ponovno je posegnula za vinom i pritom prevrnula čašu.

– Ja ću. Marino je naglo ustao. Moram zapalit cigaretu.

– Znete li što je mislio kad je to rekao? upitala sam je.

– Znala sam da misli na ono što se dogodilo. Na onoga tko joj je to učinio. Imala sam osjećaj da hoće reći da to nije kraj lošim stvari ma a mislim da sam dan kasnije pronašla Socks.

– Kapetane, možda bi mi mogao napraviti malo tosta s maslacem od kikirikija ili sa sirom. Osjećam da mi je pao šećer u krvi, rekla je gospođa Steiner, naizgled nesvjesna oborene čaše i lokve vina na stolu i pokraj njene stolice.

Marino je ponovno izašao iz sobe.

Kada je muškarac provalio u kuću i oteo vam kćer, pitala sam, - Je li vam išta rekao? - da rekao je, da će me ubiti ako ne postupim točno onako kako on zatraži.

– Čuli ste mu glas.

– Je li zvučao poput glasa s telefona o kojem ste nam upravo pričali? Ne znam.

Možda. Ali teško je reći.

– Gospođo Steiner...?

– Možete me zvati Denesa. Pogled joj je bio napet.

– Čega se još sjećate u vezi s njim, s tim čovjekom koji vam je ušao u kuću i sputao vas ljepljivom vrpcom?

– Pitate se je li to mogao biti onaj čovjek koji je u Virginiji ubio onog dječaka.

Nisam ništa rekla.

– Sjećam se da sam vidjela slike tog dječaka i njegove obitelji u časopisu People.

Sjećam se da sam pomislila kako je to užasno, da nisam mogla zamisliti kako se osjeća njegova majka. Dovoljno mije bilo stoje Mary Jo umrla. Mislila sam da to nikada neću preboljeti.

– Je li MaryJo dijete koje vam je umrlo?

Kroz njenu duboku bol probio je tračak zanimanja, kao daje zadivljena ili iznenađena što znam tu pojedinost. Umrla je u mom krevetu. Probudila sam se, a ona je ležala pored Chucka, mrtva.

– Chuck je bio vaš muž?

– Isprva sam se bojala da se on tijekom noći slučajno okrenuo na nju i ugušio je.

No rekli su da nije bilo tako. Rekli su daje u pita nju SIDS¹⁴.

– Koliko je Mary Jo bila stara? upitala sam.

– Bila je tek navršila godinu dana. Treptanjem je nastojala za držati suze.

– Je li Emily već bila rođena?

– Ona je došla godinu dana kasnije, a ja sam točno znala da će se i njoj dogoditi ista stvar. Bila je tako količna¹⁵. Tako krhka. Svi su se bojali a možda pati od apneje, tako da sam je neprestano

morala provjeravati dok spava. Da se uvjerim kako diše.

Onda sam danju hodala uokolo poput zomba jer se noću nikada nisam uspijevala naspavati. Ustani, lezi čitavu noć. I tako iz noći u noć bdjeti s tim užasnim strahom.

Na trenutak je sklopila oči i zaljuljala se prstima čvrsto stežući hvate, čela naboranog od tuge.

Palo mi je na Pamet da Marino nije htio čuti kako ispitujem gospodju Steiner, zbog svog gnjeva, pa je stoga toliko izbivao iz sobe. Osijećaji su ga istjerali u kut. Bojala sam se da u ovom slučaju više neće biti dovoljno učinkovit.

Gospoda Steiner je otvorila oči i upravela ih prema mojima. Ubio je mnogo ljudi, a sada je ovdje, rekla je.

– Tko? Smelo me ono o čemu sam razmišljala.

– Temple Gault.

14 SIDS sindrom iznenadne dječje smrti iznenadna i neočekivana smrt naizgled zdravog djeteta se obično javlja između dobi od tri tjedna i pet mjeseci i koja se ne može objasniti posmrtni pregledom 15 Podložna bolovima u trbuhu.

– Ne možemo sa sigurnošću tvrditi daje ovdje, rekla sam.

– Jaznam daje.

– Kako znate?

– Po onome što je učinjeno Emily. To je isto. Suza joj je kliz nula niz obraz. Zna, pretpostavljam da bih se trebala bojati da će sada srediti mene.

No, ne marim za to. Što mi je ostalo od života?

– Jako mi je žao, rekla sam što sam nježnije mogla. Možete li mi reći još štogod o toj nedjelji? O nedjelji, prvog listopada?

– Ujutro smo otišle u crkvu kao što smo to uvijek činile. I na vjeronauk. Ručale smo, a zatim je Emily otišla u svoju sobu. Neko je vrijeme vježbala gitaru.

Nisam je baš mnogo vidjela, uistinu. U oči ma joj se pojavio dalek pogled sjećanja.

– Sjećate li se da je ranije krenula na sastanak mladeži u crkvi? Ušla je u kuhinju.

Ja sam pekla kolač s bananom. Rekla je da mora krenuti ranije kako bi vježbala gitaru, pa sam joj dala nešto sitnoga za milodar kao i uvijek.

– A kad se vratila kući?

– Bila je nesretna. I željela je pustiti Socku u kuću, a ja nisam dozvolila.

– Zašto mislite da je bila nesretna? Zna, kakva su djeca kad zapadnu u neko od svojih raspoloženja, a zatim je neko vrijeme provela u sobi, a onda je legla.

Prisjetila sam se, da postavim pitanje o njenim navikama kod jela, prisjećajući se da je Ferguson namjeravao postaviti to pitanje kad se vrati natrag, ali Pretpostavljala sam da nije imao prilike.

– Bila Je izbirljiva. Probirljiva, rekla je.

– Da li je pojela večeru u nedjelju navečer, nakon sastanka u crkvi?

– Djelomično smo se posvađale i oko toga. Samo je prebirala po tanjuru. Durila se.

Glas joj je zastao u grlu. Uvijek smo se svađale oko toga... Uvijek mi je bilo teško natjerati je da jede.

– Je li imala problema s proljevima ili mučninama?

Usredotočila je pogled na mene. Često joj je bilo zlo.

– Zlo može značiti mnogo različitih stvari, gospodo Steiner Rekla sam strpljivo. Je li često imala proljeve ili mučnine?

– Da. To sam već rekla Maxu Fergusonu. Suze su joj ponovno slobodno curile niz obraze. I ne razumijem zašto moram stalno iznova odgovarati na ista pitanja.

To samo vraća stvari. Otvara rane

– Žao mi je, rekla sam s blagošću koja je skrivala moje iznenađenje. Kad je to rekla Fergusonu? Zar ju je nazvao nakon što je otišao iz Quantica? Ako jest, ondaje ona bila jedna od posljednjih osoba koje su razgovarale s njim prije smrti.

– Ovo joj se nije dogodilo zato što je bila boležljiva, rekla je gospođa Steiner plačući sve jače. Čini mi se da bi ljudi trebali po stavljati pitanja koja će pomoći da se uhvati on.

– Gospođu Steiner znam da vam je ovo teško ali gdje ste živjeli kad je umrla Mary Jo?

– O, bože, molim te, pomози mi.

Zarila je lice u dlanove. Promatrala sam kako se pokušava primiriti, dok su joj ramena podrhtavala od jecanja. Tupo sam sjedila dok se nije smirila, malo pomalo, prvo noge, zatim ruke i dlanovi. Pola ko je podigla pogled prema meni. Iako su bile zamagljene od plača kroz njene je oči prodiralo neko hladno svjetlo koje me, začudo.

podsjetilo na jezero noću, na vodu tako crnu da se doimala kao ne što sasvim drugo. I osjećala sam nemir nalik onome iz svojih snova.

Progovorila je ispod glasa: Ono što mene zanima, doktorice Scarpetta, jest poznajete li vi tog čovjeka?

– Kojeg čovjeka? upitala sam, a zatim je u sobu ponovno ušao Marino sa sendvičem s maslacem od kikirikija i marmeladom i s kuhinjskom krpom i bocom Chablisa. ..

– Čovjeka koji je ubio onog dječaka. Jeste li ikada razgovarali s Templeom Gaultom? upitala je, kad joj je Marino podigao čašu i ponovno je napunio, a zatim je položio sendvič pokraj nje. ..

– Čekaj, daj da ti pomognem. Uzela sam od njega kuhinjsku krpu i obrisala proliveno vino.

– Recite mi kako izgleda. Ponovno je zatvorila oči.

U mislima sam vidjela Gaultovu sliku, njegove prodorne oči i plavu kosu. Imao je oštre crte lica, bio je sitan i brz. Ali oči.. Ali ne mogu se zaboraviti njegove oči. Znala sam da je u stanju prerezati vrat, a da ni ne trepne.

Znala sam da ih je sve ubio s tim istim praznim plavim pogledom u očima.

– Oprostite, rekla sam kad sam shvatila da mi se gospođa Steiner i dalje obraća.

– Zašto ste mu dozvolili da umakne? ponovila je svoje pitanje. zvučalo poput optužbe, a zatim je ponovno počela plakati.

Marino joj je rekao neka se sada odmori jer mi sada odlazimo. Kad smo ušli u njegov auto bio je u užasnom raspoloženju.

– Gault je ubio njenu mačku, rekao je.

– To ne možemo reći sa sigurnošću.

– Sad mi te se uopće ne da slušat kad zvučiš ko odvjetnik.

– Ja i jesam odvjetnik.

– Joj, da. Oprosti šta sam zaboravio da imaš i tu diplomu. Neka ko stalno zaboravljam da ih imaš na bacanje.

– Znaš li je li Ferguson nazvao gospođu Steiner nakon što je otišao iz Quantica?

– E, jebi ga, ne znam.

– Na konzultacijama je spomenuo da joj namjerava postaviti ne koliko medicinskih pitanja. S obzirom na ono što mi je gospođa Steiner rekla, čini se da je to i učinio, što znači da je razgovarao s njom malo prije smrti.

– Pa dobro, možda ju je nazvao čim je došao kući s aerodroma. Onda se popeo ravno na kat i stavio si omču oko vrata?

– Ne, doktorice. Onda se popeo ravno na kat da se izdrka. Možda gaje razgovor s njom napalio.

I to je bilo moguće.

– Marino, kako se preziva onaj dečko koji se sviđao Emily? Znam da se zove

– Wren. Zašto?

– Hoću ga posjetiti.

– Ne znaš puno o klincima, sada je skoro devet sati, završila je škola.

– Marino, rekla sam hladnokrvno, odgovori mi na pitanje. Auto nam je tu, a on ne živi daleko od gajbe Steinerovih. Zaustavio je uz rub ceste i upalio svjetlo u kabini.

Preziva se Maxwell.

– Hoću otići k njemu.

Marino je prelistavao svoj notes, a zatim mi je uputio pogled. U njegovim umornim očima nisam vidjela samo umor, nego i bol.

Marino je trpio golemu bol.

Maxwellovi su živjeli u modernoj drvenoj kućici koja je vjerojatno bila montažna, podignutoj na šumovitoj parceli s pogledom na jezero.

Skrenuli smo na njihov kolni prilaz osvijetljen reflektorima boje peluda. Bilo je dovoljno svježe da se listovi rododendrona počnu svijati u spirale, a naš se dah pretvarao u dim dok smo, pozvonivši, čekali na trijemu da netko otvori vrata. Kad su se otvorila, našli smo se licem u lice s mladim, vitkim čovjekom uskog lica s naočalama crnog okvira. Bio je odjeven u crni vuneni kućni ogrtač, a na nogama je imao papuče. Pitala sam se ostaje li u ovom gradu itko budan poslije deset sati.

– Ja sam kapetan Marino, a ovo je doktorica Scarpetta, rekao je Marino ozbiljnim policijskim tonom koji će svakog građanina ispuniti zebnjom. Radimo s lokalnim vlastima na slučaju Emily Steiner.

– Vi ste oni što su došli izvana, rekao je čovjek.

– Jeste li vi gospodin Maxwell? upitao je Marino.

– Lee Maxwell. Molim vas, udite. Pretpostavljam da želite razgovarati o Wrenu.

Ušli smo u kuću u trenutku kad se u prizemlje spustila debela žena u ružičastoj trenirci. Pogledala nas je kao da točno zna zašto smo ovdje.

– U sobi je. Čitala sam mu, rekla je.

– Bih li mogla razgovarati s njim? rekla sam trudeći se da mi glas ne zvuči prijeteće, jer sam vidjela da su Maxwellovi uzrujani.

– Pozvat ću ga, rekao je njegov otac.

– Radije bih ja pošla gore, ako je to u redu, rekla sam. .

Gospođa Maxwell odsutno se poigravala s koncem iz šava koji se odšio na manšeti gornjeg dijela njene trenirke. Nosila je srebrne naušnice u obliku križića što su išle uz ogrlicu koju je nosila oko vrata.

– Dok je doktorica gore, progovorio je Marino, možda mogo porazgovarat s vas dvoje.

– Onaj policajac koji je umro već je razgovarao s Wrenom, rekao je gospodin Maksfel.

Marino je govorio glasom koji im je jasno dao do znanja, svejedno tko je već razgovarao s njihovim sinom. Obećavam, da vam nećemo oduzet previše vremena, dodao je. Pa u redu, obratila mi se gospođa Maxwell.

Slijedila sam je dok je ona polako i teško napredovala stubama . bile su prekrivene sagom prema drugom katu na kojem je bilo malo soba, koji je bio tako dobro osvijetljen da su me zaboljele oči. Činilo se da ne postoji niti jedan kutić Maxwellova imanjanja, bilo u kući ili izvan nje, koji nije bio ispunjen svjetlošću. Ušli smo u Wrenovu sobu, gdje smo ga zatekli kako u pidžami stoji nasred prostorije. Gledao nas je kao da smo ga ulovile da radi nešto što nismo smjele vidjeti.

– Zašto nisi u krevetu, sine? gospođa Maxwell zvučala je prije umorno no strogo.

– Bio sam žedan.

– Da ti donesem još jednu čašu vode?

– Ne, dobro je.

Bilo mi je jasno zašto se Wren dopao Emily. Rastao je brže no što su mišići njegova tijela to mogli slijediti, a suncem opaljena plava kosa neprestano mu je padala u tamnoplave oči. Vitak i kosat, lijepih usta i savršenog tena, imao je nokte izgrizene do korijena. Nosio je nekoliko narukvica ispletenih od sirove kože koje su se mogle skinuti samo ako ih čovjek prereže, a one su mi nekako govorile da je jako popularan u školi, pogotovo među djevojčicama s kojima se - pretpostavljala sam, ophodio prilično grubo.

– Wren, ovo je doktorica, pogledala me, oprostite, ali morat ćete mi ponoviti vaše prezime.

– Ja Sam doktorica Scarpetta. Nasmiješila sam se Wrenu na čijem se licu pojavio izraz zbunjenosti.

– Nisam bolestan, rekao je na brzinu.

– Nije to takva doktorica, rekla je gospođa Maxwell svom sinu. Kakva ste vi onda doktorica? Sada je njegova znatiželja nadrasla sramežljivost, ona ti je nešto slično kao i Lucias Ray.

– On nije doktor. Namrštio se Wren na majku. On je grobar.

– Samo ti, sine, sad lijepo leži u krevet, da se ne prehladiš, a vi doktorice Scarletti, možete si privući onu stolicu, a ja ću biti dolje

– Zove se Scarpetta, okomio se dječak na svoju majku koja je već bila izašla.

Popeo se u krevet i pokrio se vunenom dekom boje gume za žvakanje. Primijetila sam motive iz baseballa na zavjesama koje su visile preko prozora i obrise trofeja iza njih. Na zidovima od borovine visjeli su poster i nekolicine sportskih zvijezda od kojih nisam prepoznala nikoga osim Michaela Jordana u tipičnoj pozi: u zraku Nike tenisicama, poput kakvog veličanstvenog boga. Privukla sam stolicu bliže krevetu osjetivši se iznenada jako starom.

– Kojim se sportom baviš? upitala sam ga.

– Igram za Yellow Jakcets, odgovorio je vedro, budući da je pronašao nekoga tko će mu pomoći da ostane budan i nakon vreme na za spavanje.

– Yellow Jackets?

– To je moja ekipa iz Male lige. Zna, pobjeđujemo sve u oko lici. Čudi me da niste čuli za nas.

– Sigurna sam da bih čula za tvoju ekipu da živim ovdje, Wren. No, nije tako.

Odmjerio me kao da sam neko egzotično stvorenje iza stakla u zoološkom vrtu.

Igram i košarku. Znam driblati između nogu. Kladim se da vi to ne znate.

– Sasvim si u pravu. Ne znam. Htjela bih da mi pričaš o svom prijateljstvu s Emily Steiner.

Spustio je pogled na ruke koje su se nervozno poigravale s ru bom deke.

– Jesi lije dugo poznavao? nastavila sam.

– Viđao sam je. U istoj smo grupi mladeži u crkvi. Osim toga, oboje smo u šestom razredu, samo imamo različite razrednice. Moja je gospođa Winters.

– Jesi li upoznao Emily odmah nakon što se njena obitelj doselila ovamo?

– Mislim da su oni iz Kalifornije. Mama kaže da tamo ima potresa zato što ljudi ne vjeruju u Isusa.

– Izgleda da si se jako sviđao Emily, rekla sam. Zapravo bih rekla da je bila baš zaljubljena u tebe. Jesi li to znao?

Klimnuo je glavom, ponovno oborivši pogled.

– Wren, možeš li mi ispričati o vašem zadnjem susretu?

– To ie bilo u crkvi. Došla je s gitarom jer je na nju bio red.

– Za što?

– Za sviranje. Obično Owen ili Phil sviraju glasovir, ali ponekad je Emily je svirala gitaru. Nije joj baš išlo.

– Jesi li se trebao naći s njom tog popodneva u crkvi?

Boja mu se popela u obraze i zagrizao je donju usnicu kako mu ne bi podrhtavala.

– U redu je, Wren. Nisi učinio ništa loše.

– Pitao sam je da se tamo nađemo ranije, rekao je tiho.

– Kako je reagirala?

– Rekla je da hoće, ali da ne smijem nikome reći.

– Jesi li želio da se nađete ranije? nastavila sam ispipavati.

– Htio sam vidjeti želi li ona.

– Zašto?

Lice mu je sada bilo jako crveno i jako se trudio zadržati suze. Ne znam, jedva je izustio.

– Wren, reci mi što se dogodilo.

– Otišao sam biciklom u crkvu samo da vidim je li ona tamo.

– U koliko sati je to bilo?

– Ne znam. Ali barem sat vremena prije nego što je trebao početi sastanak, rekao je. I vidio sam je kroz prozor. Bila je unutra; sjedila je na podu i vježbala gitaru.

– I onda?

– Otišao sam i vratio se u pet s Paulom i Willom. Oni žive tamo preko. Pokazao mi je prstom.

– Jesi li rekao što god Emily? upitala sam.

Suze su mu stale teći niz obraze, a on ih je nestrpljivo obrisao. - nisam joj ništa rekao. Ona je neprestano zurila u mene, ali ja sam se pravio da se ne sijećam. Bila je uzrujana. Jack ju je upitao sto je posrijedi.

– Tko je Jack?

– Voditelj grupe. On je na fakultetu Montreat Anderson.

– Rekla je, da se osjeća kao da će dobiti gripu. Zatim je otišla prije kraja sastanka?

– Onda kad sam podigao košaru s glasovira. Zato što je na mene bio red da skupim milodar.

– To je, znači, bilo na samom kraju sastanka?

– Tada je istrčala. Krenula je prečicom. Grizao je donju usn i stiskao deku tako snažno da su mu se na rukama lijepo razaznav sve male kosti.

– Kako znaš daje krenula prečicom? upitala sam.

Podigao je pogled i glasno šmrčnuo. Pružila sam mu nekoliko papirnatih maramica, a on je obrisao nos.

– Wren, bila sam uporna, jesi li baš vidio da je Emily krenula prečicom?

– Ne, gospodo, rekao je krotko.

– Je li itko vidio da je krenula prečicom?

Slegnuo je ramenima.

– Zašto onda misliš daje to učinila?

– Svi kažu daje, odgovorio je jednostavno.

– Baš kao što svi kažu i gdje je pronađeno njeno tijelo? Bila sam nježna. Kad nije odgovorio, dodala sam nešto oštrije: A ti toč no znaš gdje je to, zar ne, Wren?

– Da, gospođo, gotovo je prošaptao.

– Pričaj mi o tom mjestu.

Još uvijek zureći u svoje ruke, odgovorio je: To je samo ono mjesto gdje puno crnaca odlazi na pecanje. Sve je puno mulja i korova i ogromnih žaba rikača i zmija koje vise s drveća, i tamo je bila. Našao ju je neki crnac, a sve stoje ona imala na sebi bile su čarape, i to ga je tako uplašilo da je postao bijel poput vas. Nakon toga je tata stavio sva ova svjetla.

– Svjetla?

– Stavio je sva ova svjetla na drveće i svuda okolo. Zbog njih mi je teže zaspati, a onda se mama ljuti.

– Je li ti otac ispričao o tom mjestu na jezeru?

Wren je odmahnuo glavom.

– Tko onda?

– Creed.

– Creed?

– On je jedan od domara u školi. Izrađuje čačkalice, a mi kupujemo po deset komada za dolar. Natopi ih pepermintom i cimetom. Meni se više sviđa cimet jer su onda stvarno fine.

Ponekad, kad ostanem bez novca za užinu, mijenjam čačkalice. - to ne smijete nikome reći. Doimao se uplašeno.

– Kako Creed izgleda? upitala sam dok mi se u primozgu javjalo tiho alarmno zvonce.

– Ne znam, rekao je Wren. Meksikanac je jer uvijek nosi čarape i čizme. Mislim da je dosta star. Uzdahnuo je. Znaš li kako se preziva?

Wren je odmahnuo glavom.

– Je li oduvijek radio u tvojoj školi?

Ponovno je odmahnuo glavom. Zamijenio je Alberta. Albert se razbolio od pušenja, pa su mu morali izrezati plućno krilo.

– Wren, upitala sam, jesu li se Creed i Emily međusobno po znawali?

Govorio je sve brže i brže. Znali smo je ljutiti govoreći da joj je Creed dečko jer joj je jednom dao neko cvijeće koje je nabrao. A po nekad bi joj dao i bombon, jer ona nije voljela čačkalice. Znaš, mnoge bi djevojčice radije uzele bombon nego čačkalicu.

– Da, odgovorila sam s mračnim osmijehom na licu, vjerojatno je tako.

Posljednje što sam upitala Wrena bilo je je li posjetio mjesto na kojem je pronađeno Emilyno tijelo. Tvrдио je da nije.

– Vjerujem mu, rekla sam Marinu dok smo se udaljavali od Maxwellove dobro osvijetljene kuće.

– Ja ne. Ja mislim da laže ko pas kako bi izbjego da ga stari izdati. Smanjio je grijanje. Ova se kolica griju bolje od bilo kojih drugih koje sam ikad imo. Jedino šta fali su grijači u sjedištima koje ti imaš u svom Benzu.

Način na koji mi je opisao mjesto na jezeru, nastavila sam, govori mi da nikada nije bio tamo. Sumnjam da je on tamo ostavio

– Ko onda je?

Što znaš o podvorniku po imenu Creed? - ja mislim da bi ga trebao potražiti.

– Mislim da Emily nije krenula prečicom oko jezera na prema kući iz crkve.

– Sranje, požalio se. Mrzim kad si ovakva. Taman se komadići počnu slagat u nekakvu sliku, a ti ih onda protreseš ko proklet galicu u kutiji.

– Marino, ja sam prošla tim puteljkom oko jezera. Nema da bi jedanaestogodišnja djevojčica ili bilo tko drugi, što se tiče prošao onuda dok pada mrak. A u šest popodne, kad se Emily zaputila kući, bilo je već sasvim mračno. Onda je lagala majci, rekao je Marino.

- Tako se čini. Ali zašto?
- Možda zato šta je Emily nešto smjerala.
- Kao na primjer?

– Ne znam. Imaš šta viskija u sobi? Mislim, nema smisla pitat te je li imaš burbona. U pravu si, rekla sam. Nemam burbona.

Kad sam se vratila u TraveEze čekalo me pet poruka. Tri su bile od Bentona Wesleya. FBI šalje helikopter po mene u zoru.

Kad sam dobila Wesleya on je samo zagonetno rekao: Između ostalog, imamo prilično kriznu situaciju s tvojom nećakinjom. Vodimo te ravno natrag u Quantico.

- Što se dogodilo? upitala sam, a želudac mi se stisnuo poput šake. Je li sve u redu s Lucy?
- Kay, ovo nije sigurna linija.
- Ali, je li ona dobro?
- Fizički, rekao je, sasvim je u redu.

Poglavlje 10

Kad sam se sljedećeg jutra probudila vani je bila magla, tako da se planine nisu vidjele. Moj povratak na sjever bio je odgođen za poslijepodne, pa sam izašla na trčanje na oštar, vlažan zrak.

Uputila sam se kroz susjedstva ispunjena udobnim domovima i skromnim autima, nasmiješivši se kad sam ugledala sićušnog škot skog ovčara iza željezne ograde koji je trčao s jednog kraja dvorišta na drugi, mahnito lajući na lišće što je padalo na zemlju. Kad sam već gotovo prošla pored njega, iz kuće je izašla vlasnica.

– Shooter, tiho budi!

Žena je bila odjevena u prošiveni ogrtač i čupave papuče, a na glavi je imala viklere, i činilo se da se uopće ne libi izaći van u ta kvom stanju. Podigla je novine i lupila njima po ruci galameći još malo na psa. Pretpostavljala sam da su prije smrti Emily Steiner ljudi u ovom kraju svijeta morali brinuti samo o tome je li im susjed ukrao novine ili razapeo toaletni papir po drveću.

Cvrčci su gudili istu škripavu melodiju kao i sinoć, a rogač, grane i lišće redodendrona i zvončići bili su mokri od rose. Oko jedanaest sati počela je padati kiša, pa sam se osjećala kao da sam na pučini okružena mračnim morem. Zamišljala sam da je sunce okrugao prozor i da bih, ako kroz njega uspijem vidjeti nešto s druge strane morala preživjeti ovaj sivi dan. U dva i trideset vrijeme se popravilo dovoljno da mogu otići. Sljedila sam upute, a helikopter ne može sletjeti na igralište kod škole, jer će u to doba Warhorses i njihove mažoretkinje biti tamo. Umjesto toga, Whit i ja trebali smo se sastati na travi unutar zidina sićušnog gradića po imenu Montreat, iza dva nadsvodjenih gradskih vrata od ispucanog kamena. U Montreatu je sve bilo prožeto duhom prezbiterijanizma, no gradić se nalazio tek nekoliko kilometara od Travel Ezea.

Policija Black Mountaina dovela me na mjesto sastanka no što je Whit stigao, pa sam sjedila u patrolnim kolima parkiranim uz prljavu cestu i promatrala djecu kako igraju flagfootball¹⁶. Momci su trčali za djevojčicama i djevojčice za dječacima, svi u nastojanju da iznude malu pobjedu koja se sastojala u otimanju crvenog pojasa protivničkog igrača. Dječji glasovi bili su nošeni vjetrom koji je ponekad dohvatio i loptu, te je gurnuo kroz prste drveća nagomilanog na rubovima igrališta, a kad god bi ona pala izvan njegovih granica, u vrtlog ili na ulicu, svi bi zastali. Ravnopravnost bi izostala jer bi djevojčice čekale da se dječaci vrate s loptom. Kad bi lopta ponovno bila u polju, igra se nastavljala.

Bilo mi je žao prekinuti tu nevinu igru kad sam u daljini začula jasan zvuk helikoptera. Djeca su se ukočila, stvarajući sliku i priliku čuđenja kad se Bell Jet Ranger uz urlajući vjetar spustio na sredinu igrališta. Ukrcala sam se i mahnula u znak pozdrava ljudima na ze mlji, a zatim smo se izdigli iznad krošnji drveća.

Sunce se spustilo za obzor poput zaspalog Apolona, a zatim se nebo zgusnulo poput hobotničjeg crnila. Kad smo stigli u Akade miju, nisam vidjela niti jedne zvijezde. Benton Wesley, koji je naše putovanje pratio radiovezom, već nas je čekao kad smo se spustili na zemlju. Onog trenutka kad sam izašla iz helikoptera uhvatio me za ruku i stao me voditi sa sobom.

16 Način igranja američkog nogometa koji se uglavnom prakticira u školama, a u kojem se igra kad netko protivničkom igraču strgne jednu od zastavica koje igrači nose oko pojasa.

– Dođi, rekao je. Drago mi je da te vidim, Kay, dodao je ispod glasa, a stisak njegovih prstiju na mojoj ruci još me više uznemirio.

– Otisak prsta na Fergusonovim gaćicama ostavila je Denes Steiner.

– Molim?

Žustro me gurao kroz tminu. A krvna grupa tkiva koje s pronašli u zamrzivaču je 0 pozitivna. Emily Steiner je bila 0 pozitivna. Još uvijek čekamo nalaze analize DNA, ali čini se da je ukrao gaćice iz kuće Steinerovih kad je provalio unutra i uzeo Emily.

– Misliš reći: kad je netko provalio unutra i oteo Emil.

– Točno. Možda se to Gault samo poigrava s nama. Bentone, za boga miloga, o kakvoj si krizi govorio? Gdje je?

– Mislim da je u svojoj spavaonici, odgovorio je kad smo ušli u Jefersonovo predvorje.

Zaškiljila sam na iznenadnom svjetlu, a digitalni znak iznad šaltera za informacije DOBRO DOŠLI U AKADEMIJU FBI –a, nije me tako razveselio. Večeras se uopće nisam se osjećala dobrodošlom.

– Što je skrivila? bila sam uporna dok je Wesley magnetnom rticom otvarao staklena vrata s pečatima Ministarstva pravosuđa i Nacionalne akademije.

– Čekaj dok sidemo u naše prostorije, rekao je.

– Kako tvoja ruka i koljeno? sjetila sam se.

– Puno bolje otkada sam posjetio doktoricu.

– Hvala, rekla sam suho.

– Mislio sam na tebe. Ti si jedina doktorica koju sam posjetio u zadnje vrijeme.

– Mogla bih ti baš i izvaditi konce kad sam već tu.

– To neće biti potrebno.

– Treba mi hidrogen peroksid i tamponi vate. Ne brini. Osjetila sam miris Hoppesa kad smo prošli kroz prostoriju za čišćenje oružja. Ne bi smjelo jako boljeti.

Spustili smo se dizalom na nižu razinu, gdje je Odjel za podršku straži bila vatra u želucu FBI a. Wesley je kraljevao nad ostalim dvanaest psihologa koji su izrađivali profile kriminalaca, a u ovaj sat svi su oni već bili otišli. Oduvijek mi se sviđao prostor u kojem je Wesley radio, jer on je bio čovjek od osjećaja i umjerenih iskaza, a nitko nije mogao znati a da ga dobro ne poznaje. Lice u Vena što je u policiji popunjava svoje zidove i porod . bilješkama i suvenirima iz svojih ratova protiv niske ljudske prirode. On je zato odabrao umjetničke slike, među kojima je nekoliko zaista vrijednih primjeraka. Moja omiljena slika u Veslejevu uredu je skupi pejzaž Eatona, za kojeg sam znala, da dobro slika. I sama sam kod kuće imala nekoliko Eatonovih ulja na platnu.

Najčudnije je bilo to što smo Wesley i ja otkrili tog umjetnika Utaha neovisno jedno o drugome.

To ne znači da i Wesley nije imao poneki egzotični trofej. On je izlagao samo one koji su imali neko značenje. Bijela bečka poljska kapa, medvjeda šubara engleske kraljevske garde i srebrne mamuze iz Argentine, na primjer, nisu imali nikakve veze sa serijskim ubojicama ili bilo kakvom drugom grozotom s kojom je Wesley inače svakodnevno imao posla. Bili su to pokloni od prijatelja poput mene, koji su mnogo putovali. Zapravo, Wesley je imao puno uspomena na naše prijateljstvo, jer kad riječi ne bi bile dovoljne j bih se izražavala simbolima. Tako je imao talijanski tok za bodež pi stolj s drškom od bjelokosti i Mont Blanc nalivpero koje je nosio u džepu pokraj srca.

– Pričaj, rekla sam spustivši se u stolicu. Što se još događa? Izgledaš užasno.

– Tako se i osjećam. Olabavio je kravatu i provukao prste kroz kosu. Kay, pogledao me, ne znam kako da ti to kažem. Kriste!

– Jednostavno reci, rekla sam vrlo tiho, a krv mi se ledila u žilama.

– Čini se da je Lucy provalila u JETI, da je povrijedila sigurnosni sustav.

– Kako je mogla provaliti unutra? upitala sam s nevjericom. Ona je ovlaštena da bude tamo, Bentone.

– Nije ovlaštena da bude tamo u tri sata ujutro, odnosno u vrijeme kada je otisak njena palca

skaniran u biometrički sustav.

U nevjerici sam zurila u njega.

– A tvoja nećakinja definitivno nije ovlaštena da zaviruje u tajne dosjee koji se tiču tajnih projekata na kojima se tamo radi.

– Kakvih projekata? usudila sam se upitati.

– Čini se daje ušla u dosjee iz područja elektrooptike, term nog prikazivanja, poboljšanja video i audio opreme. A čini se i u isprintala programe iz elektronske verzije arhiviranja slučajeva na kojima je radila za nas.

– Misliš iz CAIN-a?

– Da, tako je.

– U što nije ušla? upitala sam, zaprepaštena.

– Pa, u tome i je stvar. Ušla je u gotovo sve, što znači da je teško ustanoviti što je zapravo tražila i za koga.

– Jesu li aparati na kojima inženjeri rade zaista tako tajni.

– S stajališta osiguranja, tajne su sve metode. da se zna kako pojedino pomagalo koristimo u različitim situaciji.

Nije to mogla biti ona, rekla sam.

– Mi znamo da je to bila ona. Pitanje je samo zašto.

– Dobro, onda, zašto? Trepnula sam kako bih spriječila suze.

– Novac. Barem ja tako mislim.

– Ma, to je smiješno. Ako joj treba novaca, zna da ga uvijek može dobiti od mene.

– Kay, Wesley se nagnuo prema naprijed i sklopio ruke na stolu, imaš li ti pojma koliko vrijede neki od tih podataka?

Nisam odgovorila.

– Zamisli, na primjer, da JETI proizvede napravu za prisluški vanje koja može pročistiti pozadinsku buku, napravu koja bi nam omogućila da čujemo doslovno svaki razgovor koji nas zanima, bilo gdje u svijetu. Zamisli tko bi sve tamo vani želio znati pojedinsti naše brze proizvodnje prototipova ili taktičnih satelitskih sistema, ili, kad smo već kod toga, softwarea umjetne inteligencije na kojem Lucy radi...

Podigla sam ruku kako bih ga zaustavila. Dovoljno, rekla sam uzdahnuvši duboko, drhtavo.

– Reci ti meni zašto, rekao je Wesley. Poznaješ Lucy bolje od mene.

– Više nisam sigurna da je uopće poznajem. A ne znam ni kako je mogla učiniti tako nešto, Bentone.

Nastao je muk, zagledavši se na trenutak u daljinu, prije no što su nam se Pogledi ponovno susreli. Kazala si mi da te brine njeno konzumiranje alkohola.

– Možeš li mi reći nešto više o tome? Pretpostavljam da pije isto kao što radi i sve drugo do kraja. Ona je dobra ili jako zločesta, a alkohol je tek jedan u nizu problema.

Znala sam istog trena da sam samo još više zatamnila Wesleyeve sumnje.

– Razumijem, rekao je. Ima li alkoholizma u njenoj obitelji?

– Počiniem misliti da ga ima u svačijoj obitelji, rekla sam gorko. da. Otac joj je bio alkoholičar.

– To bi bio tvoj šogor? Bio je jedno vrlo kratko vrijeme. Kao što znaš, Dorothy se udala četiri puta.

– Jesi li svjesna toga da je bilo noći kad se Lucy uopće nije vraćala u svoju sobu?

– Ne znam ništa o tome. Je li bila u krevetu one noći kad se dogodila provala?

Dijeli apartman s nekoliko djevojaka, s jednom u istoj sobi.

– Mogla se iskrasti dok svi spavaju. Tako da to ne znam sigurno.

– Slažete li se ti i tvoja nećakinja dobro? upitao me zatim.

– Ne posebno.

– Kay, je li moguće daje učinila tako nešto samo da kazni tebe.

– Ne, rekla sam, dok se u meni skupljao bijes prema njemu ono za što sada uopće nisam zainteresirana jest da se koristiš mnome kako bi napravio profil moje nećakinje.

– Kay, glas mu je postao mekši, ni ja ne želim da to bude istina ništa više od tebe.

Ja sam onaj koji ju je preporučio JETI-ju. Ja sam onaj koji je radio na tome da je se zaposli kad završi fakultet. Misliš li da seja osjećam sjajno?

– Mora postojati neko drugo objašnjenje za ovo.

Polako je odmahnuo glavom. Čak i da je netko otkrio Lucyn identifikacijski broj, taj još uvijek ne bi mogao ući jer biometričkim stav zahtijeva skeniranje prsta.

– Ondaje željela daje ulove, odgovorila sam. Lucybiboljeod bilo koga drugog znala da će, ako uđe u automatizirane povjerljive dosjee, ostaviti vrijeme ulaska i izlaska, logove svih aktivnosti i ostale; tragove.

– Slažem se. Ona to zna bolje od bilo koga drugog. I zato me zanima njen mogući motiv. Drugim riječima, što je pokušavala dokazati? Kome je pokušavala nauditi?

– Bentone, rekla sam. Što će se dogoditi?

– UPO će provesti službenu istragu, odgovorio je FBI-ev Ured za profesionalnu odgovornost, što je bilo isto Unutrašnja kontrola u policiji.

– I ako je kriva?

– To ovisi o tome hoćemo li moći dokazati da je nešto. Ako jest, počinila je krivično djelo.

– A ako nije?

– Opet, ovisi o tome što UPO otkrije. Ali mislim da bez predomišljanja možemo reći kako je Lucy, ako ništa drugo, povrijedila povjerljivost.

– I prema tome više nema nikakvu budućnost u FBI-u, rekao je Wesley.

Usta su mi bila tako suha da sam jedva govorila. To će je uništiti.

Oči su mu bile zasjenjene umorom i razočaranjem.

Vidjela sam koliko mu je moja nećakinja bila draga. nastavio je istim ravnodušnim tonom kojim se služio pri pregledavanju slučajeva, ne može ostati u Quanticu. Bilo je rečeno da se spakira. Možda bi mogla biti kod tebe u Richmondu do kraja istrage.

– Naravno, ali znaš da ja neću biti tamo čitavo vrijeme.

– Ne želimo je staviti u kućni pritvor, Kay, rekao je Wesley, a oči su mu na trenutak postale toplije. Jedan kratak časak uhvatila sam u njima nešto što je potihom unosilo pomutnju u njegov miran, staložen duh.

Ustao je.

– Odvest ću je u Richmond još večeras. I ja sam ustala.

– Nadam se da si ti u redu, rekao je, a ja sam znala na što misli, no isto sam tako znala da sada ne mogu razmišljati o tome.

– Hvala, odgovorila sam, a neuronima su mi mahnito pojurili živčani impulsi, kao da mi se u mislima vodi neka žestoka borba.

Lucy je skidala posteljinu s kreveta kad sam je nešto kasnije Pronašla u njenoj sobi, i okrenula mi je leđa kad sam ušla.

– Kako ti mogu pomoći? upitala sam je? Gurnula je plahte u jastučnicu.

– Nikako, rekla je. Sve je pod kontrolom.

U washingtonskom domu bile su prilično skromno namještenesobe, ako se promatralo njega kao vojarnu, bile su sasvim u redu. Pitala sam se gdje su djevojke s kojima je Lucy dijelila apartman, i što se dogodilo.

Provjeri ormar i vidi jesam li sve uzela, rekla je. I ladice, molim te. Pogledaj, ako su vješalice tvoje. Ove fine, obložene.

– Jesu.

– Onda ćeš ih vjerojatno željeti uzeti sa sobom. A a. Ostavi ih za sljedećeg idiota koji završi u ovoj rupčagi Lucy, rekla sam, za ovo nije kriv FBI.

To nije pošteno. Kleknula je na kovčeg kako bi ga uspjela zatvoriti.

– Što li se dogodilo s onim: nevin dok se ne dokaže suprotno?

Pravno gledajući, nevin si dok se ne dokaže da si kriva a dok se ne sredi ovo s povredom osiguranja, ne možeš kriviti Akademiju što ne žele da nastaviš raditi na povjerljivim područjima toga, nisi uhićena. Jednostavno su te zamolili da odeš na odmor neko vrijeme.

Okrenula se licem prema meni, iscrpljenih, crvenih očiju. Na neko vrijeme znači zauvijek.

Dok sam je pomno ispitivala u autu kolebala se od žalosnih suza do burnih ispada što su palili i žarili već do čega su stigli. Zatim je zaspala, a ja nisam znala ništa više nego na početku. Kad je počela padati hladna kiša upalila sam maglenke i slijedila trag crvenih stražnjih svjetala kojima je bila omedjena cesta i išarana cesta ispred mene. U nepoželjnim razmacima kiša i oblaci zgušnjavali bi se u nagibima i za kojima, gotovo sasvim onemogućavajući vidljivost.

No, najbolje bi bilo mjesto da stanem sa strane i pričekam da se vrijeme popravi, prebacila sam u nižu brzinu i nastavila vožnju u svom autu od uglučane meke kože i čelika.

Još uvijek nisam bila sigurna zašto sam kupila Mercedes 500b boje ugljena, osim što mi je, nakon što je Mark poginuo, izgledalo važno voziti nešto novo.

Možda se radilo o uspomenama, jer crno u mom prijašnjem autu odisalo je uspomenama, jer smo se u njemu i voljeli i svađali. Ili je to samo živo sjećanje s godinama postajao sve teži, pa mi je za preživljavanje trebalo više snage.

Čula sam kako se Lucy pomaknula kad sam skrenula u Wsor Farms, susjedstvo u starom Richmondu gdje sam živjela u veličanstvenim kućama izgrađenim u georgijanskom i tudorovskom stilu, nedaleko od obale rijeke James. Svjetlima sam uhvatila reflektore na nožnim zglobovima dječaka koji je vozio odmah ispred mene, a zatim sam prošla pokraj para koji nisam poznala, a koji se držao za ruke šecujući svog psa. Stabla borova posijala su novi sloj bodljikavih sjemenki po mom dvorištu, našla sam nekoliko komada smotanih novina koja su ležala na trijemu, a kontejneri za smeće su djelovali naopušteno.

Nisam morala dugo izbivati da se osjeti kao stranac, a kuća je brzo poprimila napušten izgled.

Dok je Lucy unosila prtljagu ja sam upalila plinski kamin u sobi i pristavila lonac čaja. Neko sam vrijeme sjedila sama, osluškujući kako se moja nećakinja raspakirava, tušira, kako se ne žuri ni sa čime. Čekala nas je rasprava koje smo se obje grozile.

– Jesi li gladna? upitala sam kad sam čula daje ušla u sobu.

– Ne. Imaš piva?

Oklijevala sam, a zatim odgovorila: U hladnjaku u baru. Još sam neko vrijeme osluškivala ne okrećući se, jer kad god bih pogledala vidjela sam Lucy onakvom kakvom sam željela da bude. Pijuckajući čaj smogla sam snage suočiti se s ovom zastrašujuće lije pom i neobično inteligentnom mladom ženom s kojom sam dijelila komadićke genetskog koda. Nakon svih ovih godina, došlo je vrijeme me da se sretnemo.

Prišla je vatri i sjela na pod naslonivši se na kameno ognjište is pijajući pivo iz boce. Iz mog ormara bila je uzela smjelo živopisnu trenirku koju samovih dana nosila samo u rijetkim prilikama kad bih otišla igrati tenis; stopala su joj bila bosa, a mokra kosa začušlja na unatrag. Palo mi je na pamet da bih se, da je ne poznajem, a da prođe pokraj mene, okrenula za njom, i to ne samo zbog njena lije pog tijela i lica. Čovjek je osjećao lakoću s kojom je Lucy pričala, ho dala i upravljala svojim tijelom i očima u ostalim sitnim stvarima. Ostavljala je dojam da je u stanju učiniti baš sve, i to s lakoćom, i to je dijelom bio razlog što nije imala mnogo prijatelja.

– Lucy, započela sam, pomози mi da shvatim.

Sjebali su me, rekla je otpivši gutljaj piva.

– Ako je to istina, kako su to učinili?

– Očito misliš: ako? Napeto je gledala u mene dok su joj se Suze vidjele u očima, Kako možeš makar i na minutu pomisliti...

– Nema smisla. Skrenula je pogled.

– Ne mogu ti pomoći ako mi ne kažeš istinu, rekla sam ustajući od bara.

Onda sam zaključila da ni ja nisam gladna. Otišla sam do bara i natočila si viski na zdrobljeni led u čaši.

Možeš li me suočiti s činjenicama, predložila sam vrativši se do svog mjesta.

Možda je netko provalio u JETI oko tri sata ujutro . Znamo da je unesen tvoj ID broj i da je skaniran tvoj palac. Nadalje je sistem dokumentirao da je ta osoba ko laže tvojim brojem i otiskom ušla u brojne fileove. Vrijeme je bilo točno četiri sata i trideset i osam minuta.

– Netko mijе smjestio i sabotirao me, rekla je Lucy.

– Gdje si ti bila dok se ovo događalo?

– Spavala sam. Ljutito je progutala ostatak piva i krenula po drugo.

Ja sam polako pijuckala svoj viski jer Dewars Mist nije se mogao piti brzo.

Navodno je bilo noći kada je tvoj krevet ostajao prazan, rekla sam tiho.

– I znaš što? To se nikoga ne tiče.

– E, pa tiče se, i ti to znaš. Jesi li bila u svom krevetu u noći kad se dogodila provala?

– To u čijem sam ja krevetu, kada i gdje, to je moja stvar i ničija tuđa, rekla je.

Šutjele smo, a ja sam se sjetila Lucy kako u mraku sjedi na drve nom stolu, lica osvijetljenog šibicom zaklonjenom rukama neke druge žene. Čula sam je kako razgovara sa svojom prijateljicom i ra zumjela osjećaje koji su bili prisutni u njenim riječima, jer sam do bro poznavala jezik intimnog prijateljstva.

Znala sam kad se u neči jem glasu osjeća ljubav, a kad ne.

– Gdje si točno bila kad je provaljeno u JETI? ponovno sam je upitala. Ili bih te umjesto toga trebala pitati s kim si bila?

– Ja tebe ne pitam s kim si.

– Pitala bi me da mi to može prištedjeti mnoge nevolje.

– Moj privatni život nije relevantan, nastavila je.

– Ne, ja mislim da se ti bojiš osuđivanja, rekla sam.

– Ne znam o čemu pričaš.

– Vidjela sam te na prostoru za kampiranje neku večer, prijateljicom.

Skrenula je pogled. Znači sad me i špijuniraš. Glas joj je drhtao. E, pa nemoj mi prodavati nikakve propovijedi i možeš sakriti katoličku krivnju, jer ja ne vjerujem u katoličku krivnju

– Lucy, ja te ne osuđujem, rekla sam. To je na neki način bila i istina. Pomози mi da shvatim. To ti želiš reći da sam ja protuprirodna i abnormalna. Ljudi bi me i ovakvu jednostavno prihvatili bez

mного razmišljanja.

– Da li tvoja prijateljica može potvrditi gdje si bila u utorak, u tri sata u jutro, upitala sam. Ne, odgovorila je.

– Tako dakle, bilo je sve što sam rekla, a to moje prihvaćanje bilo je zapravo priznanje da curice koju sam nekada poznavala više nema. Ovu Lucy nisam poznavala, i pitala sam se gdje sam pogriješila. Što ćeš sada učiniti? upitala me dok je večer napeto odmicala.

– Radim na tom slučaju u Sjevernoj Karolini. Imam osjećaj da ću zasad tamo provoditi puno vremena, rekla sam.

– A što je s tvojim uredom ovdje?

– Fielding ima sve u svojim rukama. Mislim da sutra ujutro moram biti na sudu.

Zapravo, moram nazvati Rose i provjeriti vrijeme.

– Kakav slučaj je u pitanju?

– Ubojstvo.

– To sam uspjela shvatiti. Mogu li poći s tobom?

– Ako želiš.

– Hm, možda ću se jednostavno vratiti u Charlottesville.

– I što onda? upitala sam.

Lucy se doimala uplašenom. Ne znam. Ne znam kako ću uopće doći do tamo.

– Možeš se koristiti mojim autom kad gaja ne trebam. Ili se možeš vratiti u Miami dok ne završi semestar, a zatim natrag na fakultet.

Progutala je posljednji gutljaj piva i ustala, očiju ponovno bli stavih od suza.

Hajde, teta Kay, priznaj. Misliš da sam ja to učinila, zar ne?

– Lucy, rekla sam iskreno, ja ne znam što misliti. Ti i dokazi govorite dvije različite stvari.

– Ja nikada nisam sumnjala u tebe. Pogledala me kao da sam joj slomila srce.

– Možeš ostati ovdje do iza Božića, rekla sam.

Poglavlje 11

Sljedećeg jutra na suđenju, član bande iz sjevernog Richmonda bio je odjeven u tamnoplavo odijelo s dva reda dugmadi i svi lenom talijanskom kravatom svezanom u savršen vvindsorski čvor. Bijela košulja koju je imao na sebi doimala se uštirkanom; bio je svjež obrijan i nije nosio naušnicu.

Odvjetnik Tod Coldwell obukao je svog klijenta kako treba, jer je znao da se porotnicima izuzetno teško oduprijeti dojmu daje ono štočovjekvidi zaista tako.

Ja sam, naravno, bila toga svjesna, pa sam u svoj dokazni materijal stavila što sam više mogla fotografija u boji s obdukcije koju sam obavila na žrtvi.

Bez oklijevanja se moglo reći da se Coldwellu, koji je vozio crveni Ferrari, ne sviđam pretjerano.

– Nije li istina, gospođo Scarpetta, samouvjereno je govorio Coldwell u sudnici tog prohladnog jesenskog dana, da pod utjeca jem kokaina ljudi ne samo da mogu postati vrlo nasilni, već mogu pokazati gotovo nadljudsku snagu?

Kokain svakako može natjerati onoga tko gaje uzeo da posta ne vrlo uzbuđen i nesiguran u stvarnost oko sebe, i dalje sam svoje poglede upućivala poroti.

– Nadljudska snaga, kako ste je nazvali, često se povezuje s kokainom ili PCP om stoje zapravo sredstvo za širenje konja. On je u krvi imao i kokain i benzoilekgonin, nastavio je kao da sam se upravo složila s njim.

– A, tako je. znači? Gospođo Scarpetta pitam se biste li objasnili poroti što to znači.

– Najprije bih željela objasniti poroti da sam doktorica medicine i imam i diplomu pravnika. Specijalizirala sam patologiju, a specijalnost mi je forenzična patologija, kao što ste već ustanovili, gospodine Coldwell. Stoga bih vas molila da mi se obraćate s doktorice Scarpetta, umjesto s gospođo Scarpetta.

– Svakako, gospođo.

– Biste li sada, molim vas, ponovili pitanje?

– Hoćete li objasniti poroti što znači kad netko ima kokain u krvi, letimično je pogledao svoje bilješke I benzoilekgonina u krvi

– Benzoilekgonin je metabolički proizvod kokaina. Kada netko ima u krvi i jedno i drugo, to znači da se dio kokaina razgradio, a dio nije, odgovorila sam, svjesna Lucyne prisutnost u udaljenom kutu, gdje je sjedila lica djelomično zaklonjenog Izgledala je nesretna.

– Što bi značilo da je bio kronični konzument, pogotovo kad znamo da je na rukama imao mnoge stare tragove uboda igle. A to bi, osim toga, moglo dati naslutiti da je u noći, trećeg srpnja, pri su sretu sa žrtvom, moj klijent imao pred sobom vrlo uzbuđenu, uzne mirenu i nasilnu osobu, te da nije imao drugog izbora već braniti se.

Coldwellje hodao amo tamo, a njegov me dotjerani klijent promatrao poput uzrujanog mačka.

– Gospodine Coldwell, rekla sam, žrtva Jonah Jones ustrijeljen je šesnaest puta devetmilimetarskom puškom Tec Nine u koju stane trideset i šest metaka.

– Sedam puta pucano je u njega s leđa, od toga tri metka ispaljena su mu iz velike ili čak neposredne blizine u potiljak. Prema mom mišljenju, to nije u skladu s pucnjavom u kojoj se osoba koja ispaljuje metak brani, pogotovo zato što je postotak al kohola u krvi gospodina Jonesa bio 0,29, a to je gotovo tri puta više od dozvoljene granice u Virginiji. Drugim riječima, motorika i sposobnost procjene ubijenog bile su znatno oslabljene u trenutku kad je napadnut. Iskreno govoreći, čudi me da se gospodin Jones uopće mogao održavati na nogama.

Coldwell se okrenuo oko sebe prema sucu Poeu kojeg sam prije svog dolaska u Richmond znala pod nadimkom Gavran. Njegova stara duša bila je već umorna od raspačivača droge koji ubijaju druge, od djece koja nose oružje u školu i ubijaju se u autobusima.

– Časni suce, rekao je Coldwell dramatično, zamolio bih ova posljednja rečenica gospođe Scarpetta izbriše iz zapisnika, budući da ne samo da se radi o nagađanju, već takvo nagađanje može biti negativni prizvuk prema mom klijentu, a osim toga, to definitivno prelazi granice njene stručnosti.

– A sada, ne znam da li to što doktorica govori prelazi granice stručnosti, gospodine Coldwell, a ona vas je već uljudno zamolila za način na koji joj se obraćate kako i pristoji s doktorice Scarpetta, a ja pomalo gubim strpljenje s tim vašim lakrdijama i trikovima... Ali, časni suce...

– Činjenica je da sam doktoricu Scarpetta već nekoliko puta vidio u sudnici i da sam vrlo dobro svjestan razine njene stručnosti, Rekao je sudac svojim južnjačkim načinom govora koji me podsjeća na razvlačenje vruće karamele.

– Časni suce...?

– Meni se čini da s takvim stvarima ima posla svaki dan...

– Časni suce?

– Gospodine Coldwell, zagrmio je Gavran dok mu je pročelavo tjeme oblijevalo crvenilo, ako se usudite prekinuti me još samo je dan jedini put optužit ću vas za nepoštivanje suda i pustiti vas da provedete nekoliko noći u prokletom gradskom zatvoru! Jesmo li se razumjeli?

– Da, gospodine.

Lucy je istezala vrat kako bi nešto vidjela, a porotnici su, svi do jednoga, bili vrlo napeti.

– Dozvolit ću da u zapisniku ostane točno ono što je doktorica Scarpetta rekla, nastavio je sudac.

– Nemam više pitanja, rekao je Coldwell kratko.

Sudac Poe zaključio je raspravu snažnim udarcem čekića koji je probudio neku staricu koja je sjedila u stražnjem dijelu sudnice i veći dio jutra čvrsto spavala pod crnim slamnatim šeširom. Prestrašena ispravila se u stolici i izlanula: Tko je? Zatim se sjetila gdje je i stala plakati.

– U redu je, mama, začula sam riječi druge žene kad smo se povlačili na pauzu za ručak.

Tada sam se zaputila u centar grada, svratila sam u Macj Ured, gdje je jedna moja stara prijateljica i kolegica radila kao statističar U Virginiji, nitko nije mogao biti službeno rođen bez potpisa Glorije Loving, a iako je bila rođena i odrasla u Ricmondu, dobro je poznavala svoje kolege u svim državama Sjedinjenih Američkih Država. Tijekom godina, oslanjala sam se na nju, jer mi je mnogo puta kada sam željela potvrditi da su neki ljudi bili ili na ovom planetu, da su bili oženjeni, razvedeni ili usvojeni.

Rekli su mi da je otišla na pauzu za ručak u kantu M A Buildinga. U jedan i petnaest pronašla sam Gloriju kako sjedi za stolom i jede jogurt od vanilije s koktelom od konzervi voća. Zapravo je više čitala pozamašan triler mekanih korica sudeći po naslovnoj stranici, bio je bestseller New York Timesa.

– Da ja moram jesti ovakve ručkove kao što su tvoji, ne bih se trudila da smršavam, rekla sam izvlačeći stolicu.

Podigla je pogled, a odsutan izraz na njenu licu zamijenilo je veselje. Isuse Bože!

No, dakle. Što ti, zaboga, radiš ovdje, Kay?

– Ja radim preko puta, za slučaj da si zaboravila. Oduševljena, nasmijala se. Da ti naručim kavu? Srećo, izgledaš mi umorno. Ime Glorije Loving odredilo ju je već pri rođenju, a odrasla je odana toj svojoj vokaciji. Bila je to velika i velikodušna žena u pede setim godinama, kojoj je bilo vrlo stalo do svake potvrde koja joj se našla na stolu. Spisi za nju nisu bili tek papir i morfološki kodovi, već je

za svakog od njih bila spremna zaposliti, otpustiti ili rastjerati čitavu Generalnu skupštinu. Nije bilo važno o čijem se spisu radi.

– Ne bih kavu, hvala, rekla sam.

– Pa, čujem da više ne radiš preko puta.

– Volim to kako me ljudi otpisuju čim me nema nekoliko tjeda na. Sada sam savjetnik pri FBI u.

Puno putujem.

– I to u Sjevernu Karolinu i natrag, s obzirom na ono što pratim na vijestima. Čak je i Dan Rather neku večer govorio o slučaju male Steinerove. Bilo je i na CNN u.

Bože, kako je ovdje hladno.

Obazrela sam se oko sebe po pustoj vladinoj kantini gdje se malo ljudi doimalo oduševljenima svojim životima. Mnogo ih je bilo šćućurenih nad svojim pladnjevima, s jaknama i džemperima zaopčanima do brade.

– Svi su termostati namješteni na petnaest stupnjeva kako bi prištedjeli energiju; nije li to vic nad vicevima, nastavila je, grijemo se na paru koja dolazi iz virginijskog Medicinskog bloka. Šteta, tako da se ograničavanjem termostata ne uštedi ni jedan jedini vat struje.

– Imam dojam da je ispod petnaest stupnjeva, primijetila sam.

– To je zato što je temperatura zapravo jedanaest, koliko je odprilike i vani.

Možeš prijeći ulicu i koristiti se mojim uredom, rekla sam uz ciničan osmijeh. - pa, sad, to mora da je najtoplije mjesto u gradu. Kako ti mogu pomoći Kay?

– Trebala bih ući u trag slučaju SIDS-a koji se navodno dogodio u Kaliforniji prije otprilike dvanaest godina. Ime djeteta je MaryJo. U odjeljku imena roditelja upisano je: Denesa i Charles.

Istog je trena zbrojila dva i dva, no bila je odviše profesionalna da stane zapitkivati.

Znaš li djevojačko prezime Denese Steiner?

– Ne.

– Gdje u Kaliforniji?

– Ni to ne znam, rekla sam.

– Postoji li mogućnost da to saznaš? Što više podataka imamo, to bolje.

– Radije bih da pokušaš s ovime što imamo. Ako to ne uspije, vidjet ću što još mogu saznati.

– Rekla si koji se navodno dogodio. Dakle postoji sumnja da se možda nije radilo o SIDS-u?

Moram to znati zbog mogućnosti daje slučaj drugačije kodiran.

– Dijete je navodno imalo godinu dana kad je nastupila smrt. I to mi prilično ne da mira. Kao što znaš, najkritičnija dob za SIDS je tri do četiri mjeseca starosti. Ako dijete prijeđe šest mjeseci, teško da će ga zadesiti SIDS. Nakon godinu dana, gotovo uvijek se radi o nekom drugom rijetkom obliku iznenadne smrti. Dakle, da, ta bi smrt mogla biti kodirana nekako drugačije.

Poigravala se svojom vrećicom čaja. Da se to dogodilo u jednostavno bih nazvala Jane, a ona bi potjerala nosološki kod.

Uvijek si došla do odgovora u devedeset sekundi. Ali Kalifornija - Pedeset i dva milijuna stanovnika. To je jedna od najtežih država. Možda će biti potrebna posebna potraga. Dođi, otpratit ću te. To će mi biti današnja tjelovježba.

Te večeri odvela sam Lucy u La Petite France, gdje sam se obratila glavnom kuharu Paulu, koji nas je osudio na nekoliko opuštenih trenutaka uz janjeće ražnjiće marinirane u voću i bocu Chateau Gruaud iz 1986. godine. Obećala sam joj da ćemo, kad stignemo kući, uživati u crema di cioccolata eletta, to jest u sjajnoj čokoladnoj kremi s pistacijom i Maršalom¹⁷, što sam je držala u dubokom smrzavanju za kulinarske slučajeve.

Nešto prijeto ga odvezle smo se u Shocko Bottom i prošetale pod svjetlošću ulične rasvjete u

dijelu grada kojem se, ne tako davno, ne bih bila usudila ni približiti. Bile smo blizu rijeke, a nebo je bilo zagasito tamnoplavo, sa zvijezdama porazbacanima na sve strane. Razmišljala sam o Bentonu, a zatim o Marinu iz vrlo različitih razloga.

– Teta Kay, rekla je Lucy kad smo ušle u Chetti na cappuccino, mogu li uzeti odvjetnika?

– Za što ti treba? upitala sam, premda sam znala odgovor.

– Čak i ako FBI ne bude mogao dokazati da sam učinila to što tvrde da sam učinila, svejedno će mi zatvoriti vrata za sva vremena. Njen smireni glas nije mogao sakriti bol.

– Reci mi što želiš. Veliku zvjerku. Nabavit ću ti je, rekla sam.

17 Slatko, jako vino iz Maršale na Siciliji.

U ponedjeljak se nisam vratila u Sjevernu Karolinu kao što sam bila planirala, već sam umjesto toga odletjela u Washington. Morala sam obići laboratorije u sjedištu FBI a, no više od svega ostalog, morala sam vidjeti jednog starog prijatelja.

Senator Frank Lord i ja pohađali smo istu katoličku srednju školu u Miamiu, iako ne u isto vrijeme. Bio je podosta stariji od mene, a naše je prijateljstvo započelo tek kada sam ja počela raditi Uredu sudskog patologa okruga Dade, u doba kad je on bio okružni tužilac. Kad je postao guverner, a zatim senator, mene već dugo nije bilo u mom južnjačkom rodnom gradu. Nismo stupili u ponovni kontakt sve dok nije proglašen predsjednikom Upravnog odbora.

On me bio zamolio da mu budem savjetnicom dok se borio za zvanje najbriljantnijeg krivičnog zakona u povijesti države, a i njega zamolila za pomoć.

Bez Lucyna znanja, on je bio njen pokrovitelj, jer bez njegova interveniranja moja nećakinja vjerojatno nebi dobila niti dozvolu, niti akademsku stipendiju za stažiranje, te je započela ove jeseni. Nisam bila sigurna kako mu priopćiti novosti.

Bilo je skoro podne. Ja sam ga čekala na kauču presvučenom u pamuk, u salonu s bogatim crvenim zidovima, perzijskim sagovima i blistavim kristalnim lusterom. Vani su mramornim hodnikom odjekivali glasovi, a svako toliko kroz vrata bi zavirio kakav turist nadajući se da će u blagovaonici Senata ugledati političara ili neku drugu važnu osobu. Lord je stigao na vrijeme, pun energije, i na brzinu me ukočeno zagrlio.

Bio je to drag, otvoren čovjek, srame žljiv

kada je trebalo pokazati osjećaje.

– Ostavila sam ti trag ruža na obrazu. Obrisala sam mu mrlju s vilice.

– O, trebala si ga ostaviti tako da moje kolege imaju o čemu pričati.

– Pretpostavljam da ionako mnogo pričaju o tebi.

– Kay, sjajno te ponovno vidjeti, rekao je prateći me u blagovaonicu.

– Mogao bi promijeniti mišljenje, rekla sam.

– Naravno da neću.

Odabrali smo stol pokraj prozora na čijem je oknu bio naslikan George Washington na konju, a ja nisam ni pogledala jelovnik, jer se nikada nije mijenjao.

Senator Lord bio je pristao čovjek guste, sijede kose i dubokih plavih očiju. Bio je poprilično visok i vitak, a bio je zaljubljenik elegantnih svilenih kravata i staromodnih ukrasa, kao što su prsluci, dugmad za manšete, džepni satovi i ukrasne igle.

– Kojim povodom dolaziš u Washington? upitao je položivši platnenu salvetu na stol.

– Moram prodiskutirati neke dokaze što su u laboratorijima - rekla sam.

Kimnuo je glavom. Radiš na onom užasnom slučaju u Sjevernoj-Karolini

– Da. Jedan psihopat mora biti zaustavljen. Misliš li daje ondje?

– Ne znam.

– Baš sam se pitao zašto bi bio tamo, nastavio je Lord rekao bi da će se prebaciti na neko drugo mjesto gdje bi se mogao pritajiti na neko vrijeme.

No, logika valjda nema puno uticaja u odlukama, koje ti zli ljudi donose.

– Frank, rekla sam, Lucy je u gadnoj nevolji.

– Vidim da nešto nije u redu, rekao je otvoreno Vidim ti na licu.

Slušao me pola sata, a ja sam mu ispričala sve, zahvalna na njegovu strpljenju.

Znala sam da mora glasovati nekoliko puta i da mnogo ljudi želi dobiti makar krhotine njegova vremena.

– Ti si dobar čovjek, rekla sam osjećajno. A ja sam te iznevjerila. Zamolila sam te za uslugu, a to ne radim gotovo nikada, a čitava je situacija završila neslavno.

– Je li kriva? upitao je, gotovo i ne dotaknuvši svoje povrće s roštilja.

– Ne znam, odgovorila sam. Dokazni materijal je inkriminirajući. Pročistila sam grlo. Ona kaže da je nevinna.

– Je li ti uvijek do sada govorila istinu?

– Mislila sam da jest. No u posljednje vrijeme otkrivam da postoji mnogo aspekata njene osobe o kojima mi nije rekla ništa.

– Jesi li je pitala?

– Jasno mi je dala do znanja da ima nekih stvari koje me se ne tiču. A ja je ne bih smjela osuđivati zbog toga.

– Ako se bojiš toga da ćeš je osuđivati, Kay, onda to znači daje vjerojatno već osuđuješ. A Lucy to osjeća, bez obzira na to što ti govoriš ili ne govoriš.

– Nikada nisam uživala u ulozi nekoga tko je kritizira ili zlostavlja, rekla sam utučeno. No njena majka, Dorothy, moja jedina sestra, previše je egoistična i ovisna o muškarcima da bi se suočila s stvarnošću svoje kćeri.

– A Lucy je sada u nevolji, pa se ti pitaš koliko je sve to greška.

– Nisam toga svjesna.

– Čovjek je rijetko svjestan onih primitivnih nemira koji se prišuljaju iz nekih predjela uma što je ispod razine razuma. Jedini način da ih se oslobodi jest upaliti sva svjetla. Misliš li da si dovoljno jaka za to?

– Trebam li te podsjetiti na to da kad jednom postaviš pitanja moraš živjeti s odgovorima.

– Ako posmatramo s ugla načas da je Lucy nevinna, rekao je.

– Zatim? upitala sam.

– Ako Lucy nije povrijedila osiguranje, očito je da je to učinio tko drugi, - Mene zanima zašto?

– Mene zanima kako, rekla sam.

Mahnuo je konobarici da nam donese kavu. Ono što zapravo moramo utvrditi jest motiv. I koji bi bio Lucyn motiv?

– Čiji motiv?

– Novac je bio lagan odgovor, no ja nisam mislila da se radi o tome, pa sam mu to i rekla.

– No v a

c je mo ć, Kay, a sv e se u životu vrti oko moći. A nama, posrnulim stvorenjima nikada ga nije dovoljno.

– Da, to je poput zabranjenog voća.

– Naravno. Sav zločin potječe od toga, rekao je.

– Svaki dan jedna se tragična istina dovozi u moj ured na nosili ma, složila sam se.

– I što ti to govori o našem problemu? Stao je miješati šećer u kavi.

– Govori mi koji je motiv.

– Pa, naravno. Moć, o tome se radi. Molim te, reci mi što bi htjela da učinim?

upitao me moj stari prijatelj.

– Ona će biti optužena za zločin, osim ako se dokaže da je nevinna.

– No već u ovom trenutku njena je budućnost uništena, barem što se tiče karijere u policiji. pozadinskuda Je baš ona ta koja je provalila unutra u tri ujutro.

– Lem, oni imaju onoliko dokaza koliko im treba, Frank, zaboga!. A u tome i jest problem, jer i ako ne bude kriva, koliko će se truditi očistiti njeno ime, a sama pokušavam ostati otvorena za sve mogućnosti. Posegnula sam za svojom kavom, a zatim sam odlučila da je fizička stimulacija posljednja stvar koja mi je sada potrebna.

Srce mi je ubrzano tuklo, nisam mogla umiriti ruke.

– Mogu razgovarati s direktorom, rekao je Lord.

– Sve što želim jest da se netko iza kulisa pobrine da se sve stvarno pomno istraži.

Sad kad je Lucy otišla možda će im se učiniti, da to baš i nije jako važno, pogotovo zato što imaju toliko mnogo stvari na koje treba misliti. A ona je samo studentica, za boga! Zašto bi im bilo bitno što će biti s njom?

– Nadam se da bi FBI u ipak bilo nešto više stalo, rekao je?

– Ja razumijem birokraciju. Radim u birokraciji čitav svoj život.

– Baš kao i ja.

– Onda ti mora biti jasno o čemu pričam.

– I jest.

– Žele da ostane sa mnom u Richmondu do sljedećeg sere, rekla sam.

– To je, znači, njihova presuda. Ponovno je posegnuo za svojom šalicom.

– Točno tako. A njima je to lako, no sto je s mojom nećakinjom Njoj je tek dvadeset i jedna godina. Njen životni san upravo je eksplodirao na samom početku.

– Što bi ona trebala učiniti? Vratiti se na fakultet nakon Božića i pretvarati se daje sve u redu?

– Slušaj. Dotaknuo mi je ruku s nježnošću zbog koje sam oduvijek željela da mi bude otac. Učinit ću sve što mogu a da se ne upletem u administrativni problem.

Vjeruješ mi što se toga tiče.

– Vjerujem ti.

– U međuvremenu, neće ti smetati da ti dam mali privatni savijet. Mahnuo je konobarici i bacio pogled na sat. Kasnim. Ponovno me pogledao. Tvoj najveći problem je kućne prirode.

– Ne slažem se, rekla sam strastveno.

– Možeš se ti ne slagati koliko god hoćeš. Nasmiješio se konobarici kad mu je pružila račun. Ti si nešto najbliže majci što je ikada imala. Kako joj namjeravaš pomoći da prebrodi sve ovo.

– Mislila sam da joj ovime danas pomažem.

– A ja sam mislio da ovo radiš zato što si me željela vidjeti; Oprostite? Ponovno je mahnuo konobarici. Mislim da ovo nije moj račun. Mi nismo imali četiri jela.

– O bože. Oh, tako mi je žao, senatore Lord. Ovo je račun za stol tamo.

– Recite senatoru Kennedyju da plati oba računa.

– Pružio joj je oba papira. Neće se buniti. On je poklonik mišljenja, da treba trošiti i ubirati porez.

Konobarica je bila krupna žena odjevena u crnu haljinu i bijele kose lakom učvršćene u crnu paž frizuru. Nasmiješila se i njoj je bilo drago što je pogriješila. Da, gospodine! Bez brige, prenijet ću to senatoru.

– I recite mu da doda i velikodušnu napojnicu, Missouri, rekao je dok se konobarica udaljavala. Recite da sam mu to ja poručio. Missouri Rivers zasigurno je imala punih sedamdeset godina, a od dana kada je prije mnogo desetljeća napustila Raleigh vlakom što je vozio na sjever, gledala je senatore kako se goste i kako poste, kako odstupaju od dužnosti i kako ponovno bivaju izabrani, kako se zaljubljuju i kako ih slava napušta. Znala je kada treba prekinuti njihov razgovor i nastaviti posluživati hranu, kada ponovno natočiti čaj, a kada jednostavno nestati. Znala je tajne srca, tako dobro sakrivene u ovoj ljupkoj prostoriji, jer čovjekovu pravu sliku odaje način na koji se on odnosi prema ljudima poput nje kada ga nitko ne promatra. Voljela je senatora Lorda. Vidjela sam to po nježnom svjetlucanju njenih očiju kada gaje gledala ili kada bi čula njegovo ime.

– Pokušavam te samo nagovoriti da provedeš malo više vremena s Lucy, nastavio je. I ne daj se dovesti u poziciju da se boriš s tuđim zmajevima, pogotovo ne njenima.

– Ne vjerujem da ovog zmaja može ubiti sama. Ono što želim reći jest da Lucy ne mora saznati od tebe da smo nas dvoje danas vodili ovaj razgovor. Ne mora saznati od tebe da ću se vratiti u svoj ured, podići slušalicu i zauzeti se za nju. Ako Je to uopće itko kaže, dozvoli da to budem ja.

– Dogovoreno, složila sam se.

Kasnije sam uhvatila taksi pred Russel Buildingom i išla na susret s Wesleyem tamo gdje je rekao da će biti točno u dva na klupi u amfiteatru pred sjedištem FBI-a i zaokupljen čitanjem romana, osjetio je moju prisutnost prije no što sam ga htjela pozvati imenom. Grupa turista je prošla mimo nas nije nam posvetila nikakvu pažnju, a tada je zatvorio knjigu i gurnuo je u džep kaputa. Zatim je ustao.

– Kako si putovala? upitao je.

– Kad pogledaš koliko mi vremena treba da odem i dođem do aerodroma, avionom ne dođem ništa ranije no što bih došla autom.

– Došla si avionom? Pridržao mi je otvorenima vrata.

– Ostavila sam auto Lucy.

Skinuo je sunčane naočale i uzeo propusnice. Poznaješ direktora kriminalističkih laboratorija? Carrwrighta?

– Sreli smo se.

– Idemo u njegov ured na jedan brz i prljav sastančić, rekao je, zatim bih te htio povesti na jedno mjesto.

– Gdje bi to moglo biti?

– Radi se o mjestu do kojeg je teško doći.

– Bentone, ako namjeravaš biti tako tajnovit, neću imati drugos izbora do vratiti ti milo za drago, tako što ću početi govoriti latinski.

– A znaš koliko mrzim kad to radiš.

Gurnuli smo propusnice u kružnu rampu i krenuli dugačkim hodnikom prema dizalu. Kad god bih došla u sjedište iznova bih se podsjetila koliko ne volim to mjesto. Ljudi u prolazu rijetko bi me pogledali u oči ili se nasmiješili, a činilo se da se sve i svatko krije iza različitih nijansi bijelog i sivog.

Beskrajni hodnici povezivali su labi rint laboratorija koje sama nikada nisam uspijevala pronaći, a stoje bilo još gore, izgledalo je da se ni ljudi koji ovdje rade ne snalaze bas najbolje.

Jack Cartwright imao je ured iz kojeg se pružao lijep pogled. Prozori su mu bili ispunjeni suncem, što me podsjetilo na sve prekrasne dane koje sam propustila radeći i brinući o poslu.

– Bentone, Kay, dobar dan. Cartwright nam je stisnuo Molim vas, sjednite. Ovo su George Kilby i Seth Richards izlaboratorija. Jeste li se već upoznali?

– Ne. Drago mi je, rekla sam Kilbyju i Richardsu, koji su mladi, ozbiljni i pristojno odjeveni.

– Bi li netko popio kavu?

Nitko nije izrazio takvu želju, a Cartwright je izgledao kao da jedva čeka prijeći na stvar. Bio je to privlačan muškarac čiji pisaći stol je svjedočio o tome kako on izlazi na kraj sa dokumentima, omotnicama i telefonskim porukama. Sve je bilo na svom mjestu. Za bilješke bilo je položeno srebrno Parker nalivpero a samo kakav čistunac je bio.

Primijetila sam da u prozorima na prozorskim daskama drži fotografije žene i kćeri.

Vani su zrake svjetlucale na vjetrobranima automobila koji su se u zgusnutim skupinama kretali, dok su se među njima razmiljeli kramari nasilno nastojeći prodati majice, sladolede i pića. Radili smo na slučaju Steiner, započeo je Cartwright, i zamalo smo došli do nekoliko zanimljivih podataka. Počet ću s onim što je vjerojatno najvažnije, a to je tipiziranje kože pronađene u zamrzivaču.

Iako analiza DNA još nije gotova, možemo vam sa sigurnošću reći daje tkivo ljudsko i da po sustavu pripada krvnoj grupi 0 plus. Kao što sam siguran da znate, žrtva, Emily Steiner, bila je također 0 pozitivna. A veličina i oblik tkiva slaže se s njenim povredama.

– Pitam se jeste li mogli utvrditi kakvim je instrumentom tkivo izrezano, upitala sam radeći bilješke.

– Radi se o oštrom predmetu s jednom oštricom.

– Što bi mogao biti gotovo svaki nož, rekao je Wesley.

Cartwright je nastavio: Vidljivo je mjesto na kojem je vrh noža prvi put prodro u meso, tamo gdje je napadač najprije zarezao. Da kle radi se o zašiljenom nožu s jednom oštricom. To je najuži izbor koji možemo napraviti. Usput rečeno, pogledao je Wesleya, ni smo pronašli ljudsku krv ni na jednom od noževa koje ste nam predali, Mislim, iz Fergusonove kuće.

Wesley je klimnuo glavom, slušajući, nedokučivog izraza lica, - pa dobro, sada o dokaznom materijalu, nastavio je Cartwright. ali stvari postaju zanimljive.

– Imamo neki neobičan mikroskopski uzorak, koji potječe s tijela i kose Emily Steiner, kao i s potplata Imamo nekoliko plavih akrilnih vlakana koje smo našli u njenu krevetu, i pored toga zelena pamučna vlakna u skladu s Samtastim kaputom kojeg je imala na sebi za vrijeme sastanka mladeži u crkvi.

– Tu su takodjer, vunena vlakna za koja ne znamo odakle potječu, na kraju pronašli smo čestice prašine koje bi mogle potjecati od svud.

– No, ono što ne bi moglo potjecati niotkuda je.

Cartwright se zavrteo u stolici i uključio videoekran iza sebe. Na zaslonu su se pojavila četiri različita staničnog materijala koji je podsjećao na saće, samo što je podsijecao na običnu površinu boje jantara.

– Ovo što vidite, rekao nam je Cartwright, su presjeci po imenu: *Sacumbus simpsonii*, što je zapravo naziv autohtono na obalnim ravnicama i lagunama južne Floride. Ono što začuđuje su ove ovdje tamne mrlje. Pokazao je prstom zatamnjene površine. George, usmjerio je pogled prema jednom od znanstvenika, to je tvoje područje.

– To su vrećice tanina. George Kilby prišao nam je bliže, uključujući se u raspravu.

Najbolje ih možete vidjeti na ovom radijalnom presjeku.

– Što je zapravo vrećica tanina? želio je znati Wesley.

– To je cjevčica koja prenosi tvari duž stabljike biljke.

– Kakve tvari?

– Uglavnom nusprodukte staničnih aktivnosti. A samo da znate, to što ovdje vidite je srčika. To je dio biljke u kojem se nalaze te vrećice tanina.

– Vi, dakle, želite reći daje u ovom slučaju dokazni materijal srčika? upitala sam.

Specijalni agent George Kilby klimnuo je glavom. Tako je. Komercijalno ime je zapravo srčikino drvo, premda tehnički govoreći, tako nešto ne postoji.

– Za što se koristi srčikino drvo? upitao je Wesley.

Odgovorio je Cartwright: Često se upotrebljava za čuvanje malih mehaničkih dijelova ili komadića nakita. Na primjer, zlatar bi mogao zabosti malu naušnicu ili zupčanik sata u komad srčike kako se ne bi otkotrljali sa stola ili kako ih ne bi on sam srušio zahvativši ih rukavom. No danas većina ljudi za to koristi stiropor.

– Je li na tijelu bilo mnogo te srčike? upitala sam.

– Poprilična količina, većinom na okrvavljenim dijelovima, gdje se nalazio veći dio materijalnih dokaza.

– Kad čovjeku treba srčikino drvo, rekao je Wesley, gdje se može nabaviti?

– U močvarnim dijelovima Floride, ako ga želi sam rezati, govorio je Kilby. Inače se naručuje.

– Otkuda?

– Ima jedna kompanija u Silver Springu, Maryland.

– Mislim da moramo otkriti tko prodaje nakit u Black Mountainu.

– Rekla sam mu: Iznenadilo bi me da u Black Mountainu uopće postoji zlatarska radionica.

Ponovno se oglasio Cartwright: Pored ovih spomenutih dokaza našli smo mikroskopske komadiće kukaca. Kornjača, cvrčaka, a našli smo i čestice bijele i žute boje, od kojih se nijedna ne koristi za automobile. Povrh svega, po sebi je imala piljevine.

– Od kakvog drveta? upitala sam.

– Uglavnom orah, no identificirali smo i nešto mahagonija. Cartwright je pogledao Wesleya koji je zurio kroz prozor. Koža koju ste pronašli u zamrzivaču nije na sebi imala ništa od ovog dokaznog materijala, no povrede na tijelu jesu.

– Što znači da su te ozljede nanesene prije no što je njeno tijelo došlo u dodir s mjestom odakle potječe dokazni materijal? rekao je Wesley.

– Mogli bismo donijeti taj zaključak, rekla sam. No tko god da je izrezao kožu i sačuvao je mogao ju je i isprati. Vjerojatno je bila krvava.

– A što je s unutrašnjošću nekog vozila? nastavio je Wesley. Kao stoje, na primjer, prtljažnik?

Znala sam u kojem se smjeru kreću Wesleyeve misli. Gault je čuvao trinaestogodišnjeg Eddieja Heatha u izudaranom polovnom kombiju koji je bio izvorom fantastične raznovrsnosti dokaznog materijala. Jezgrovito rečeno, gospodin Gault, psihopatski sin bogatog vlasnika plantaže kalifornijskih oraha iz Georgije, crpio je iznimno zadovoljstvo u ostavljanju dokaza koji naizgled nisu imali nikakva dodira s ubojstvom.

Što se tiče jarkonarančaste ljepljive vrpce, rekao je Cartwright, dotaknuvši se i toga, je li točan zaključak, da se riješenje otkud je potekla traka, još nije pojavio?

– Još nismo pronašli ništa slično, rekao je Wesley. Specijalni agent Richards pregledavao je stranice ispunjene uzorcima, ali nije uspio uočiti sličnost.

Tada mu se Cartwright obrati: Dobro, hajdemo se baciti na najvažniji element. JA mislim da će to biti najvažnija stvar koju imamo u ovom slučaju.

Richards je stao revno govoriti, budući da je i on, kao i Svaki odani forenzični znanstvenici koje sam upoznala, gajio strast prema svojoj specijalnosti.

FBI-eva referencijalna fond ljepljivih vrpca sadržavala je više od stotinu vrsta vrpca za identifikacije kad god bi u zločin bila upletena koja od njih, zloupotreba tog srebrnastog materijala bila je tako uobičajena, da ja zaista nisam bila u stanju pogledati jedan takav kolut u prodavaonicama živežnih namirnica ili u željeznarijama a da mi ne pomute sjećanja na užase koje sam vidjela.

Bila sam skupljala komade ljudi raznesenih bombama načinjene od ljepljive vrpce.

Odstranjivala sam je s tijela svezanih žrtava sadističkih ubojica i s tijela na koja su bili pričvršćeni kameni blokovi koja su zatim bačena u rijeke i jezera. Uopće nisam mogla nabrojiti slučajeve u kojima sam je odljepljivala s usta ljudi kojima nije bilo dozvoljeno vrištati sve dok nisu dovezeni u moju mrtvačnicu. Jer tek je tamo tijelo moglo slobodno govoriti. Tek je tamo nekome bilo stalo do svakog užasa kroz koje je prošlo.

– Nikada ranije nisam vidio ovakvu ljepljivu vrpcu, govorio je Richards. A s obzirom na veliki broj vlakana mogu sa sigurnošću tvrditi da tko god da ju je kupio, nije ju dobio u trgovini.

– Kako možete biti tako sigurni u to? upitao je Wesley.

– Radi se o industrijskoj kakvoći, s brojem vlakana od šezdeseti dvije osnove i pedeset i šest potki, za razliku od tipične slabije kakvoće od dvadeset/deset koju možete kupiti u Walmartu ili Sate wayu za nekoliko dolara. Vrpca industrijske kakvoće može koštati 1 do deset dolara po kolutu.

– Znae li gdje je vrpca proizvedena? upitala sam.

– U Shuford Millsu u Hickoryju, Sjeverna Karolina. Oni su je dan od najvećih proizvođača ljepljivih vrpca u zemlji. Najpoznatija marka im je Shurtape.

Hickory se nalazi samo stotinjak kilometara istočno od Mountaina, rekla sam.

– Jeste li razgovarali s nekim u Shuford Millsu? upitao je Wesley Richardsa.

– Da, još uvijek pokušavaju doći do tog podatka.

Za sad znamo sljedeće: ta žarkonarančasta vrpca je posebno naručena od kojeg je Shuford Mills proizveo samo za potrebe mušterije u kasnim osamdesetima.

– Što je to privatna mušterija? upitala sam.

Ko želi posebnu vrpcu i naruči količinu od kojih pet tisuća komada. Znači da bi negdje moglo biti stotine i stotine vrsta koje nikada nećemo vidjeti, osim ako negdje ne izrone, kao što je jzronila ova žarkonarančasta. Možete li mi dati primjer nekoga tko bi mogao dizajnirati vlakna, neke lepljive vrpce? nastavila sam se raspitivati.

Znam da to čine neki vozači automobila za utrke, odgovorio je Richards. Na primjer, vrpca koju je Richard Petty proizveo je crveno plava, dok je ona Daryla Waltripa žuta.

U Shud MiUsu su također prije nekoliko godina imali ugovaratelja kojemu je dojadilo da mu radnici neprestano odnose s posla njegovu skupu vrpcu. Zato je dao proizvesti svoju vlastitu, žarkoljubičastu. Znae, kad koristite ljubičastu vrpcu za popravke kod kuće ili kad njome krpate sinov bazen na napuhavanje, prilično je očito da ste je ukrali.

– Ne bi li to mogla biti svrha i ove žarkonarančaste vrpce? Spriječiti radnike daje krađu? upitala sam.

– Moguće, rekao je Richards. A usput rečeno, vrpca je napravljena tako daje otporna na vatru.

– Je li to neobično? upitao je Wesley.

– Vrlo neobično, odgovorio je Richards. Takve vrpce povezujem s letjelicama i podmornicama, a ijedno od toga nema potrebe za vrpcom žarkonarančaste boje,

– Barem se meni tako čini.

– Zašto bi bilo tko trebao žarkonarančastu vrpcu? upitala sam.

– To je pitanje od milijun dolara, rekao je Cartwright. Kad pomislim na tu boju sjetim se samo lova i prometnih čunjića. Nadovezao bih se na to da je ubojica vrpcom obuzdao gospođu Stejner i njenu kćer, predložio je Wesley. Kakve nam još tehničke činjenice možete reći o tome?

Nešto poput laka pronašli smo nešto što izgleda kao da je vrpca za namještaj, rekao je Richards. Osim toga, slijed pod kojim je vezivao zapešća s tom vrpcom, ne slaže se sa slijedom kojim je lijepljena na gležnjeve majke. Sve to znači daje napadač odrezao onoliko koliko onoliko jepio a

vrpce koliko je mislio je mislio, da će mu trebati i vjerojatno ih za tu upotrebu skinuo s nekog komada namještaja. Kad je počeo sputavati majku i kćeri, vrpca je već bila spremna čekajući da je iskoristi.

– Što ih nije koristio po redu, rekao je Wesley.

– Da, rekao je Richards. Obilježio sam ih brojevima po slijedu kojim su korišteni pri sputavanju majke i kćeri. Biste ih htijeli pogledati?

Rekli smo da bismo.

Wesley i ja proveli smo ostatak popodneva u Jedinici za analizu materijala, s raznim plinskim kromatografima, spektrometrima, ferencijalnim skanirajućim kalorimetrima i ostalim zastrašujućim instrumentima za određivanje vrste materijala i njihovih tarifa

Smjestila sam se pokraj prijenosnog detektora za eksploziv dok je Richards nastavio pričati o čudnoj ljepljivoj vrpci kojom su svezane bile Emily i njena majka.

Objasnio nam je da je, kad je mlazom toplog zraka rastvori vrpca koju mu je povjerila policija Black Mountain, izbrojio seda mnaest komada duljine od dvadeset do pedeset centimetara. Prilije pivši ih na plohe debelog prozirnog vinila, označio je komade vrpce na dva različita načina: jedan da pokaže slijed kojim su odrezaniš koluta i drugi za slijed kojim ih je napadač koristio za vezivanje svojih žrtava.

– Slijed vrpce kojim je vezana majka je sasvim nerazuman, govorio je. Ovaj dio ovdje trebao bi doći prvi. Umjesto toga, upotrijebljen je posljednji.

A ovaj tu je odrezan s koluta drugi, pa je prema tome trebao biti upotrijebljen drugi, ne peti.

– Djevojčica je, s druge strane, sputana po redu. Upotrijebljeno je sedam komada vrpce, i omotani su joj oko zapešća onim redom kojim su rezani s koluta.

– Nju je vjerojatno bilo lakše kontrolirati, primijetio je Wesley.

– Tako nekako, rekla sam, a zatim sam upitala Richardsa: Je ste li pronašli ikakvih ostataka laka na vrpci koja je skinuta s njenog tijela?

– Ne, odgovorio je.

– Zanimljivo, rekla sam. Ta mi je pojedinost zasmetala.

Prljave crte što su se vidjele na vrpci sačuvali smo za kraj. Ponovljeno je da se radi o ugljikovodicima. To nas nije odvelo ni mrvicu na jednu ili na drugu stra . Budući da je, nažalost, mast jednostavno mast. Mast na vrpci ta mast može potjecati s automobila. Mogla je potjecati s kamiona.

Poglavlje 12

Wesley i ja krenuli smo u Red Sage u četiri i trideset, što je bilo prerano za alkoholno piće. No ni ja ni on nismo se osjećali pretjerano dobro.

Bilo mi je teško pogledati ga u oči sad kad smo ponovno ostali sami, i željela sam da spomene ono što se među nama dogodilo onu noć. Nisam htjela vjerovati da samo ja mislim kako je to nešto važno.

– Imaju točeno pivo, proizvedeno na malo, egzotično i kvalitetno, rekao je Wesley dok sam ja proučavala jelovnik. Prilično je dobro, ako inače piješ pivo.

– Ne, osim ako sam usred ljeta dva sata vježbala u teretani, pa sam vrlo žedna i žudim za pizzom, rekla sam, pomalo žacnuta nje govim neznanjem te sitnice o meni.

Zapravo, ne volim pivo, nikada ga nisam ni voljela. Pijem ga samo kad nema ama baš ništa drugo, a čak ni tada ne mogu reći da ima dobar okus.

– Dobro, nema smisla ljutiti se zbog toga.

– Naravno da nisam ljuta.

Zvučiš kao da si ljuta. I uopće me ne gledaš.

– Sve je u redu. Zaradjujem za život proučavanjem ljudi i kažem ti da nije sve u tome.

– Ne, zarađuješ za život proučavanjem psihopata, rekla sam. Proučavaš glavne sudske patologinje koje se drže prave strane

– Bilo je teško doći u ovaj restoran. - vidim i zašto. Hvala ti što si si dao truda.

Mrao sam upotrijebiti svoj utjecaj.

– Sigurna sam da si to učinio.

– Uzet ćemo vino uz večeru. Čudim se da imaju Opus o Možda će ti to popraviti raspoloženje.

– To je vino precijenjeno i napravljeno po uzoru na Bordea što znači da je pomalo teško za pijuckanje, a i nisam znala da ćemo ovdje večerati. Moj avion polijeće za manje od dva sata. Mislim d ću popiti samo čašu Caberneta.

– Što god želiš.

U tom trenutku uopće nisam znala što želim ili hoću.

– Sutra idem natrag u Asheville, nastavio je Wesley. Ako želiš prenoćiti ovdje, mogli bismo poći skupa.

– Zašto se vraćaš onamo?

– Naša je pomoć zatražena prije no što je Ferguson ubijen, a Mote doživio srčani udar. Vjeruj mi, policija Black Mountain je iskrena u svojoj zahvalnosti i panici.

Jasno sam im stavio do znanja da ćemo im pomoći kako najbolje budemo mogli. Ako se pokaže da moram dovesti još agenata, učinit ću to.

Wesley je imao naviku saznati konobarevo ime i obraćati mu se tako tijekom čitavog obroka. Ime našeg konobara bilo je Stan, pase. dok su Wesley i on raspravljali o vinima i specijalitetima, neprestano čulo: Stan ovo, Stan ono. Bila je to zaista jedina tupava stvar koju je Wesley radio, jedini njegov maniristički hir, i te me je večeri jedno stavno izluđivao.

– Znaš, nije da konobar zbog toga misli kako ima neki odnos s tobom, Bentone.

Zapravo, to izgleda ponešto patronizirajuće, kao nešto što bi učinio netko s radija.

– Što to? Nije imao pojma o čemu govorim.

– To što ga zoveš imenom. Mislim, što to neprestano radiš.

Zurio je u mene. .

– U stvari, nisam željela biti kritična, nastavila sam pogoršavajući cijelu stvar. Govorim ti to kao prijateljica, jer ti drugi vjerojatno ne bi rekao, a trebao bi to znati. Hoću reći, samo pravi prijatelji jedini mogu biti tako iskreni.

– Završila si? upitao je.

– Otprilike. Istisnula sam iz sebe slabašan osmijeh. .

– Dobro, hoćeš li mi sada reći što te zaista muči ili da se stvarno hrabro odlučim pogađati?

– Ne muči mene apsolutno ništa, rekla sam.

– Bože moj, Kay. Pružio mi je svoju salvetu.

– Imam svoju. Obrisala sam oči.

– To je zbog one noći, zar ne?

– Možda bi mi trebao reći na koju noć misliš. Možda se tebi takve noći događaju redovito.

Wesley se pokušao suzdržati od smijeha, no nije mogao. Nekoliko minuta nitko nije progovorio ni riječi jer se on smijao, a ja sam bila negdje između smijeha i plača.

Konobar Stan vratio se s pićima, pa sam otpila nekoliko gutljaja prije nego što sam ponovno progovorila.

– Slušaj, rekla sam napokon. Oprosti. Ali umorna sam, s ovim slučajem je užasno izaći na kraj, Marino i ja se ne slažemo, a Lucy je u nevolji.

– To bi svakoga natjeralo u plač, rekao je Wesley, a ja sam znala da mu smeta što nisam i njega dodala svom popisu stvari koje su pošle po zlu. Na neki perverznan način godilo mi je što mu to smeta.

– I da, zabrinuta sam zbog onoga što se dogodilo u Sjevernoj Karolini, dodala sam.

– Kaješ li se?

– Kakva korist od toga da kažem da se kajem ili ne kajem?

– Mene bi obradovalo da kažeš da se ne kaješ.

– Ne mogu to reći, rekla sam.

– Dakle, kaješ se.

– Ne, ne kajem se.

– Dakle, ne kaješ se.

Kvrugu, Bentone, pusti sad to.

– Ne namjeravam to učiniti, rekao je. I ja sam bio tamo.

– Pardon? Bila sam zbunjena.

– One noći kad se to dogodilo? Sjećaš se? Zapravo, bilo je to bliže jutra a ono što smo učinili trebamo nas dvoje. Ja sam bio tamo.

– O tome danima morala razmišljati. Zašto ti.

– Pitaš kajem li se? rekla sam. Ti si onaj koji je oženjen.

– To bi se reklo da sam ja počinio preljub, i ti si. Za to je potrebno dvoje.

– Avion polijeće za sat vremena. Moram ići. O tome si trebala razmišljati prije no što si započela ovaj razgovor. Nemožeš jednostavno ustati i otići usred nečega poput...

– Naravno da mogu.

– Kay? Pogledao me u oči i spustio glas. Posegnuo je preko i uhvatio me za ruku.

Te sam noći uzela sobu u Willardu. Wesley i ja razgovarali smo jako dugo i riješili stvari dovoljno dobro da možemo racionalno opravdati ponavljanje istog grijeha.

Kad smo rano ujutro sljedećeg dana izašli iz dizala u predvorje bili smo vrlo diskretni i ljubazni jedno prema drugome, kao da smo se tek sada sreli, no imamo mnogo toga zajedničkog. Istim smo taksijem otišli na aerodrom National i sjeli na avion za Charlotte, gdje sam provela sat vremena na

telefonu razgovarajući s Lucy.

Da, rekla sam. Pokušavam nekoga pronaći. Zapravo sam već nešto učinila, rekla sam joj u klubu.

– Moram nešto učiniti i to sada, ponovila je.

– Molim te, pokušaj biti strpljiva.

– Ne. Znam tko mi to radi i učinit ću nešto u vezi s tim.

– Tko? upitala sam uznemireno.

– Saznat će se kad dođe vrijeme.

– Lucy, tko ti je to učinio? Molim te, reci mi o čemu to pričaš.

– Ne mogu ti sad reći. Prvo moram nešto obaviti. Kad dolaziš kući?

– Ne znam. Nazvat ću te iz Ashevillea čim malo izvidim što se događa.

– Znači mogu se služiti tvojim autom?

– Naravno.

– Tebi neće trebati barem sljedećih nekoliko dana, točno?

– Mislim da neće. Ali o čemu ti to razmišljaš? Sve me više stao obuzimati nemir.

– Možda ću morati skočiti do Quantica, pa sam htjela pitati, hoće li ti smetati ako odem i provedem noć tamo.

– Ne, neće mi smetati, rekla sam. Sve dok budeš oprezna, to je sve što mi je važno.

Wesley i ja ukrcali smo se na mali propelerski avion. U zraku je dizao previše buke da bismo uz nju mogli razgovarati. on je spavao, a ja sam mirno sjedila zatvorenih očiju dok je sunce diralo kroz prozor i bojilo u crveno unutrašnju stran aviona. u Pustila sam misli da lutaju kamo žele, prisjećajući se slika iz prošlih dana, koje sam već bila zaboravila da postoje. Vidjela sam svog dragog i prsten od bijeloga zlata kojeg je nosio na lijevoj ruci, tamo gdje bi trebao biti vjenčani prsten. Vjenčani prsten, no on je svoj bio izgubio na plaži, a novi si je Smogao priuštiti.

Moj otac nikada nije išao na fakultet, a ja sam pamtila da je u iz njegove srednje škole bio uglavljen crveni kamen za koji je tvrdio da je rubin zato što smo bili tako siromašni. Mislila sam da smo ga mogli prodati i osigurati si bolji život i sjećala sam se razočaranja kad mi je otac napokon rekao da taj prsten ne vrijedi ni koliko košta benzin kojim bismo se odvezli u južni Miami.

Nešto u načinu na koji mi je to rekao govorilo da on zapravo nika da nije izgubio svoj vjenčani prsten.

Prodao gaje kad više nije znao što učiniti, no reći to mojoj majci značilo bi uništiti je. Posljednji put sam o tome razmišljala prije mnogo godina, no pretpostavljala sam da majka još uvijek negdje ima taj njegov prsten, osim ako ga nije pokopala zajedno s njim, a moguće je bilo da jest. Nisam se mogla točno sjetiti budući da sam imala samo dvanaest godina kad je otac umro.

Lebdeći u mislima po raznoraznim mjestima, pred oči su mi dolazili nijemi prizori ljudi koji su se jednostavno pojavljivali, bez poziva. Bilo je to vrlo čudno. Nisam, na primjer, znala kakve veze ima što je sestra Martha, moja učiteljica trećeg razreda, iznenada kredom napisala po ploči neke čudne riječi, ili što je djevojčica po imenu Jennifer izlazila kroz vrata van, a svuda po crkvenom dvorištu je tuča poskakivala poput milijuna sitnih bijelih špekula.

Ljudi iz prošlosti pojavljivali su se i nestajali u mom polusnu, a mnoštvo prizora je izbijalo kao žalost zbog koje sam se trgla i postala svjesna Wesleyeve ruke. Lagano smo se doticali, koncentrirajući se baš na jaku struju među nama. Mogla sam osjetiti miris vune njegove jakne jer je bila topla od sunca i zamisliti dugačke prste njegovih ruku, kako sviraju glasovire i drže nalivpera i čašice Wiskija Pokraj kamina.

Onda sam točno u tom trenutku shvatila da sam zaljubljena u njega.

Zato što sam izgubila svakog muškarca, koji je u mom životu imao neku ulogu, kasno sam

shvatila moja osjećanja prema Wesleyu.

Nisam odmah otvorila oči sve dok nas stjuardesa nije zazvala. Tada sam sijela u uspravan položaj budući da se naše putovanje bližilo kraju.

– Da li će nas netko dočekati? upitala sam ga kao da sam samo sanjala čitav onaj sat što smo ga proveli u zraku.

Dugo me gledao. Oči su mu bile boje piva u boci kad kroz bocu prođe sunčana zraka kroza nju na jedan određen, poseban način. Zatim je preko njih prešla sjenka duboke zabrinutosti bojeći ih ponovno bojom lješnjaka posipanog zlatnim točkicama, a kad su mu misli mučnije no što je čak i on mogao podnijeti, jednostavno je i pogled govorio o tome.

Pretpostavljam da se vraćamo u Travel Eze, upitala sam ga dok je on podizao svoju aktovku i otkopčavao sigurnosni pojas. prije no što nam je dan znak da to smijemo učiniti. Stjuardesa se pravila da ne primjećuje, jer je Wesley odašiljao neke svoje vlastite signale zbog kojih ga se većina ljudi pomalo pribojavala.

– Dugo si razgovarala s Lucy iz Charlotte, rekao je.

– Da. Okrenuo se prema suncu, a oči su mu se opet ispunile svjetlošću.

– Pa, ona misli da zna tko stoji iza ovoga što joj se dogodilo.

– Kako to misliš tko stoji iza toga? Namrštio se.

– Mislim da je značenje očito, rekla sam.

– Nije jasno samo ako pretpostavljaš da nitko ne stoji ni iza čega jer je Lucy kriva.

– Njen palac je skeniran u tri ujutro, Kay.

– To se zna.

– A isto se zna da njen palac nije mogao biti skeniran ako nije bio fizički prisutan, ako nije bio fizički prisutan njen dlan, njena ruka i ostatak njena tijela u vrijeme kad kompjuter kaže da je bila tamo.

– Vrlo sam svjesna toga kako se sve to čini vrlo neobično, rekla sam.

Stavio je naočale za sunce pa smo ustali. A ja te samo podsje ćam na to kako se sve to čini, rekao mi je na uho hodajući iza me prolazom između sjedala.

Mogli smo se prebaciti iz Travel Ezea u neki luksuzniji hotel u Ashevilleu. No to gdje odsjedamo više se nije činilo bitnim kad smo se našli s Marinom u restoranu Coach House, koji je bio sasvim iz jasnih razloga zatvoren.

Nešto mi je bilo čudno čim nas je policajac koji nas je dočekao na aerodromu i ostavio na parkiralištu restorana i u tišini se povukao. Marinov umjetnički napravljen Chevrolet bio je ostavljen otvorenih vrata, a on je sjedio sam za stolom u uglu, licem okrenut kao što nastoji sjesti svatko tko je ikada bio u policiji.

Kad smo ušli nije ustao već nas je ravnodušno promatrao. U ruci je imao čašu ledenog čaja. Imala sam neugodan osjećaj kao da Judrži iz nekog prkosa, a Marino s kojim sam godinama radila, taj dobroćudni pojedinac što mrzi vlastodršce i protokol, upriličio je nam audijenciju. Smireni oprez govorio mi je kako i on zna da nešto neštima.

Prije svega, Marino je na sebi imao tamno odijelo koje je očito valjalo dosta novaca.

– Hej, Pete, rekao je Wesley sjedajući.

– Zdravo, rekla sam ja spuštajući se u drugu stolicu.

– Imaju jako dobar prženi pileći odrezak, rekao je Marino ne gledajući nijedno od nas. A imaju i sjajne salate ako nećeš ništa teško, dodao je, očito misleći na mene.

Konobarica je točila vodu, dijelila nam jelovnike i recitirala specijalitete prije no stoje itko imao prilike reći bilo što drugo. Kad se ponovno otputila svojim poslom s našim apatičnim

narudžbama, napetost za stolom bila je gotovo nepodnošljiva.

– Imamo dosta forenzičnih podataka koji će te, vjerujem, zanimati, započeo je Wesley. No, zašto nas ne bi prvo ti izvijestio o po sljednjim događajima?

Marino, koji je izgledao nesretnije no što sam ga ja ikada vi djela, posegnuo je za svojim ledenim čajem, kojeg je zatim ponovno spustio ne otpivši ni gutljaja.

Potapšao se po džepu tražeći cigarete prije no što ih je podigao sa stola. Progovorio je tek kad je zapalio, a mene je plašilo to što nas nije želio gledati u oči. Bio je dalek, kao da ga nikada nismo ni poznavali, a kad god bi mi se to dogodilo s nekim kad sam radila, znala sam što to znači. Marino je bio u nevolji. Zatvorio je prozore koji vode u njegovu dušu jer nije želio da vidimo što se upravo događa, započeo je Marino, nervozno stresavši pepeo, je podvornik u Emilynoj ime osumnjičenog je Creed Lindsey, bijelac, trideset star, radi ko podvornik u osnovnoj školi zadnje dvije Prije bio je domar u gradskoj knjižnici Black Mountaina, a radio je isti prokleti poso u osnovnoj školi u Weavervilu, da se u doba kad je osumnjičeni bio tamo, Je neko pregazio desetogodišnjeg dječaka i pobjego. Sumnja se da je Lindsey bio umiješan...

– Čekaj malo, rekao je Wesley.

– Pregazio ga je i pobjegao? upitala sam. Kako to misliš? umiješan?

– Čekajte, rekao je Wesley. Čekajte, čekajte, čekajte. Jesi li razgovarao s Creedom Lindseyem? Pogledao je Marina. Pogledi su nam se sreli, no Marino je svoj na brzinu skrenuo.

– To sam baš htio reć. Dripac je nesto. Čim je dočuo da hoću razgovarat s njim, nek sam proklet ako znam ko je zinuo, je ko da je propo u crnu zemlju. Nije se pojavio na poslu, nit vratio u svoju gajbu. Zapalio je još jednu cigaretu. Kad mu se kraj lakta pojavila konobarica s još čaja, klimnuo joj je kao da je ovdje bio već mnogo puta, uvijek ostavljajući dobru napojnicu.

– Pričaj mi o tom vozaču koji je pobjegao, rekla sam.

– U studenom će bit četri godine da je nekog desetogodišnjeg klinca šta se vozio na biciklu pokupio neki seronja koji je izašo iz zavoja na suprotnoj strani ceste. Mali je umro na putu do bolnice, a sve šta su murjaci ikad uspjeli saznat je daje u tom području bio neki bi jeli kamionet šta je vozio velikom brzinom u vrijeme kad se dogodila nesreća. I skinuli su bijelu boju s dječakovih traperica.

U međuvremenu, Creed Lindsey ima stari bijeli kamionet, Ford. Zna se da se obično vozi cestom na kojoj se dogodila nesreća i zna se da posjećuje trgovinu alkoholnih pića u dane kad dobije plaću, šta je slučajno bilo baš onog dana kad je mali ubijen.

Marinove oči nisu se umirile ni na trenutak dok je pričao bez prestanka. Wesleya i mene obuzimao je sve veći nemir.

– A kad su ga drotovi došli ispitat , puf i nema ga, nastavio je Marino. Nije ni prismrdio tom dijelu zemlje punih pet tjedana reko je da je bio u posjeti bolesnom rođaku il neko slično sranje, Al tad je šugavi kamionet već bio plav ko tinta. Svi znaju da je kurvin sin kriv, al nemaju dokaza.

– U redu. Wesleyev glas naređivao je Marinu da ušuti. To je vrlo zanimljivo i možda je taj podvornik i umiješan u to, Ali kamo vodi ta priča?

– Meni se čini da bi to trebalo bit prilično očito.

– E, pa nije, Pete. Pomozi mi malo s tim.

– Lindsey voli djecu. Prima se poslova koji ga dovode u kontakt s djecom, i sve se čini da se prima takvih poslova jer ne zna raditi ništa do mesti podove. Sranje. To bi mog o radit u dućanima, u staračkim domovima negdje, gdje god da je radio sve je uvijek bilo puno djece. Dobro. Hajdemo krenuti od toga. Dakle, čovjek mete podove gdje ima djece. I onda? Wesley je proučavao Marina koji je imao teoriju od koje ga se nije moglo odvratiti. Onda ubije prvog klinca prije četri godine, mada

ne mislim da ie to napravio namjerno. osjeća se kriv radi te smrti, totalno poludi od te grozne tajne koju nosi u sebi. Tako se te druge stvari začmu u ljudima.

– Druge stvari? upitao je Wesley vrlo smireno. Koje druge stvari, Pete?

– Osjeća se kriv kad su djeca u pitanju. A gleda ih svaki božji dan i želi im pristupit , približit im se, hoće da mu oprostite, da to šta je učinio nekako poništi, jebi ga. Ne znam.

Al onda šta se događa? Osjećaji mu izmaknu kontroli i sad promatra tu curicu.

Dopadne mu se, hoće joj se približit . Možda ju je primijetio one noći kad je išla kući iz crkve. Možda je čak i razgovarao s njom. kvragu, nije nikakav problem skužit gdje mala sta nuje. Ovo je, jebi ga, mali grad. I sad je u tome.

Otpio je gutljaj čaja, zapalio drugu cigaretu i nastavio pričati.

– Zgrabio ju je jer je mislio da će joj, ako je uspije zadržat kraj sebe neko vrijeme, uspjet objasniti da nikada nije mislio nikoga povrijedit , daje on zapravo dobar. Htio je da mu mala bude prijateljica. Htio je da ga voli, jer će ta ljubav poništiti ono grozno djelo koje je počinio u prošlosti. A Istvari se nisu odvijale baš tako. Jer, vidiš, đava ne surađuje. Prestravljena je. A finale je da kad ono šta se događa prestane odgovarat onome šta je on zamislio, tip popizdi i ubije je. Kvragu, opet napravio istu stvar. To je sad već dvoje ubijenih.

Wesley je htio progovoriti, no u tom su trenutku na velikom pladnju stigle naše narudžbe.

Poslužila nas je starija žena debelih umornih nogu, polako nas je posluživala, Željela je da sve bude kako treba za važnog čovjeka odjevenog u novo, tamnoplavo odijelo.

Konobarica je izgovorila: Da gospodine, nebrojeno mnogo puta, a doimala se vrlo sretnom kad sam joj zahvalila na salati koju mi je donjela.

Izgubila sam i ono malo apetita što sam imala prije no što smo ušli u restoran Coach House, koji je, sigurna sam, po nečemu bio jako poznat. No sada nisam mogla ni gledati izrezane trakice šunke, puretine i sira, a pogotovo narezana kuhana jaja.

Zapravo, bilo mi je mučno.

– Još nešto?

– Ne, hvala.

– Ovo izgleda stvarno dobro. Možete nam donijet još putra?

– Da, gospodine, stiže. A vi, gospođo? Da vam donesem mal začina za salatu, možda?

– O, ne, hvala. Ovako je savršeno.

– Pa, hvala vam. Stvarno ste fini ljudi, a mi smo vam bez daljnijega zahvalni što ste nas posjetili.

Znate, priređujemo švedski stol svake nedjelje poslije mise.

– Imat ćemo to na umu. Wesley joj se nasmiješio.

Znala sam da ću joj ostaviti barem pet dolara samo da mi oprostite to što nisam ni dotakla svoj obrok.

Wesley je pokušavao smisliti što reći Marinu, a ja nikada prije nisam bila svjedokom nečega poput ovog između njih dvojice.

– Sad se ja pitam jesi li ti sasvim odustao od svoje prvotne teo rije? rekao je Wesley.

– Koje teorije? Marino je pokušao vilicom zarezati svoj pečeni odrezak, a kad mu to nije pošlo za rukom posegnuo je za paprom i umakom za odreske.

– Temple Gault, rekao je Welsey. Čini se da više ne tragaš za njim.

– Ja nisam reko ništa takvoga.

– Marino, rekla sam ja, kakve veze ima ona nesreća gdje je vozač pobjegao?

Podigao je ruku i pozvao konobaricu. Izgleda da trebat jedan oštar nož. Ta nesreća je bitna jer onda to znači da je već počinio neko nasilno djelo.

Mještani su dosta uznemireni od njega, radi te nesreće i zato šta je poklanjio puno pažnjedijeci i Emily. Samo vam dajem do znanja šta se događa.

– Kako bi ta teorija objasnila ljudsku kožu u Fergusonovu zamrzivaču, pitala sam.

I usput rečeno, krvna grupa je ista kao i od Emily 0 pozitivna, a još uvijek čekamo rezultate analize DNA. Uopće je ne bi objasnila.

Konobarica se vratila s nazubljenim nožem, pa joj je Marino zahvalio. Jeo je pečeni odrezak. Wesley se poigravao svojim iverkom dugo zagledan u tanjur dok je njegov partner izpraznio i pojeo odrezak u trenu.

– Slušaj, kol ko mi znamo, Ferguson je koknuo malu. A svakako možemo zanemarit ni mogućnost da je Gault u gradu i ja ne kažem da bi je morali zanemarit .

– Što još znamo o Fergusonu? upitao je Wesley. I jesi li svje stan toga da otisak što smo ga pronašli na gaćicama koje je imao na sebi pripada Denesi Steiner?

– To je zato šta su te gaćice ukradene iz njezine kuće one noći kad je ta zvjerka provalila unutra i maznula joj kćer. Sjećaš se? Rekla je da joj se, dok je bila zatvorena u ormaru, učinilo da joj tip prekapa po ladicama, a kasnije je pretpostavljala da joj je uzeo nešto odjeće.

– To i ona koža u zamrzivaču svakako me navode da se dobro zagledam u tog tipa, rekao je Wesley. Postoji li ikakva mogućnost daje već ranije imao dodira s Emily?

Ubacila sam se: S obzirom na svoje zanimanje, bez daljnijega je imao razloga znati za slučajeve iz Virginije, za Eddieja Heatha. Možda je ubojstvom male Steinerove pokušao oponašati nešto drugo, Ili je ideju dobio iz onoga što se dogodilo u Virginiji.

Ferguson je bio sumnjiv, rekao je Marino, otpilivši još jedan komad mesa. Tolko vam mogu reć, premda niko u gradu ne zna bogzna sta o njemu toliko je dugo radio za Državni biro istrage? upitala sam. Ma, prije toga je bio državni policajac, a još prije je bio u vojsci.

Da li je bio razveden? upitao je Wesley. Hoćeš reć da ima ne ko ko nije? Wesley nije rekao ništa.

Koliko puta je bio razveden. Pa, Ima jednu bivšu ženu u Tennesseeju i Enki.

Četvero djece, svi odrasli i žive svud okolo naokolo.

– Što njegova obitelj kaže za njega? upitala sam.

– Znaš šta, nije baš ko da sam ovdje šest mjeseci. Marino ponovno posegnuo za Al umakom. Ima granica tome s kolko ljudi stignem razgovarat u jednom danu, i to samo ako imam sreće dobijem prvi put, a najčešće drugi put šta nazovem. A budući da vas dvoje niste bili tu i daje sve lijepo palo meni u krilo, nadam se da to nećete shvatit osobno kad vam kažem da dan ima samo dvajsetčetiri sata.

– Pete, razumijemo mi to, rekao je Wesley svojim najrazumnijim tonom. I zato smo tu. Jako dobro znamo da se tu ima što istraživati. Možda čak i više nego što smo isprva mislili, budući da se ništa ne slaže kako treba. Čini se da se ovaj slučaj razvija u barem nekoliko različitih smjerova među kojima ja ne vidim baš mnogo veze, osim što bih zaista htio pomno proučiti Fergusonu. Na kraju krajeva, ipak imamo neke forenzične dokaze koji ukazuju na njega. Koža u njego vu zamrzivaču.

Rublje Denese Steiner.

– Ovdje imaju izvrstan ledeni koktel od trešnje, rekao je Mari no tražeći pogledom konobaricu koja je stajala odmah ispred kuhinje promatrajući ga, očekujući njegov najmanji znak.

– Koliko si puta jeo ovdje? upitala sam ga.

– Negdje moram jesti, je li tako? Podigao je glas kad se pojavila naša revna konobarica.

Wesley i ja naručili smo kavu.

– Hej, srce, pa zar salata nije bila dobra? Bila je iskreno potresena.

– Bila je sjajna, stala sam je uvjeravati. Samo što nisam tako gladna kao što sam mislila da

jesam.

– Da vam je zamotam?

– Ne, hvala.

Kad se odmakla Wesley je počeo pričati Marinu što smo saznali o forenzičnim dokazima. Neko smo vrijeme razgovarali o srčiki i ljepljivoj vrpci, a do vremena kad je Marino dobio i popio svoj koktel, i nakon toga zapalio cigaretu, razgovor je više ili manje zamro. Marino, baš kao ni mi, nije imao pojma što znače žarkonarančasta vrpca i srčika.

– Prokletstvo, ponovio je. To je, kvragu, jako čudno. Ja nisam nabaso ni na šta šta bi odgovaralo nečem takvom.

– Dobro, rekao je Wesley kojemu je pažnja počela popuštati. Vrpca je tako neobična da ju je netko ovdje morao već ranije primjetiti.

Potječe iz ovih krajeva. A ako ne, siguran sam da ćemo saznati ot kuda dolazi.

Odmaknuo je stolicu. Ja ću se pobrinuti za ovo. Podigao je račun.

– Ovdje ne primaju American Express, rekao je Marino.

– Sada je jedan i pedeset. Wesley je ustao. Nađimo se u hotelu

– Jest, pa ćemo izraditi plan

– Mrzim što te moram podsjetiti, rekla sam mu. Ali to je motel, a ne hotel, a nas dvoje trenutno nemamo auto. Ja ću vas bacit do Travel Ezea. Tamo bi vas već trebo čekat auto, A Bentone, i tebi možemo pronać kakav autić, ako misliš da će trebat, rekao je Marino kao da je novi šef policije Black Moun taina ili možda gradonačelnik.

– Trenutačno nemam pojma što će mi trebati, rekao je Wesley.

Poglavlje 13

Detektiv Mote premješten je u privatnu sobu i bio pod stalnim nadzorom, iako mu je stanje bilo stabilno kad sam ga kasnije toga dana otišla posjetiti. Ne snalazeći se baš najbolje u gradu, po služila sam se bolničkom trgovinom poklona, gdje sam iza stakla mogla birati između tek neznatnog broja cvjetnih aranžmana.

– Detektive Mote? Zastala sam na pragu njegove sobe.

Drijemao je naslonjen na jastuke, a televizija je treštala.

– Zdravo, rekla sam nešto glasnije.

Otvorio je oči, no na trenutak nije imao pojma tko sam. Zatim se sjetio i nasmiješio mi se kao da je danima sanjao o meni.

– E, nek mi se Bog smiluje. Doktorica Scarpetta. Nikada ne bih pomislio da se još uvijek motate ovuda.

– Oprostite zbog cvijeća. Dolje u prizemlju nisu imali baš neki izbor. Unijela sam otužnu kiticu krizantema i ivančica u debeloj ze lenoj vazi. Mogu ih staviti ovdje?

Spustila sam vazu na komodu i rastužila se kad sam uvidjela da Je jedini buket cvijeća kojeg je dobio osim moga bio još jadniji. Ako imate vremena, ima tamo jedna stolica.

– Kako se osjećate? upitala sam. Bio je blijed i mršaviji nego prije, a oči su mu odavale slabost kroz prozor je gledao prekrasan jesenski dan. pokušavam se prilagoditi stvarima, kako se ono kaže,

– Teško je znati što se krije iza ugla, ali nastojim razmišljati o lijepšim stvarima i drvenariji koju volim obrađivati. Znae, godinama sam izgraditi kolibicu. I volio bih rezbariti štapove za hodanje.

Detektive Mote, rekla sam s oklijevanjem jer ga nisam željelapovrijediti, je li vas došao posjetiti itko iz policijske postaje?

– Pa, naravno, odgovorio je ne prestajući zuriti van u plavo nebo. Nekoliko je momaka navratilo, neki

– Što mislite o onome što se događa s istragom slučaja Stejner?

– Ništa previše dobro.

– Zašto?

– Pa, prije svega, ja nisam tamo. Nadalje, čini mi se da svak vuče na svoju stranu.

To me malo brine.

– Vi ste u tom slučaju od početka, rekla sam. Zacijelo ste lično dobro poznavali Maxa Fergusona.

– Izgleda ne tako dobro kao što sam mislio.

– Znae li daje i on osumnjičen?

– Znam. Znam sve o tome.

Sunce koje je prodiralo kroz prozor činilo mu je oči tako blijede da se činilo kako su ispunjene vodom. Trepnuo je nekoliko puta i otro suze koje su mu navrle od jakog svjetla ili od osjećaja.

Nastavio je govoriti: Isto tako znam da pomno proučavaju Creeda Lindseya, a znate, to je zapravo sramota za obojicu.

– Kako to mislite? upitala sam.

– Vidite, doktorice Scarpetta, Max nije baš tu pa da se može braniti.

– Ne, nije, složila sam se.

– A Creed se ne bi znao braniti ni da jest ovdje.

– Gdje je on?

– Čujem da je nekamo pobjegao, što nije prvi put. Istu je stvar učinio kad je onaj dečko pregažen. Svi su mislili da je Creed kriv, a sam đavozna tko je, I zato je nestao i ponovno se pojavio poput loše vijesti, i i tamo on jednostavno ode u takozvani Obojeni grad i tamo pije do besvijesti.

– Gdje živi?

– Kad se skrene s Montreat Rooda, tamo gore u RainboW untainu.

– Bojim se da mi nije poznato gdje je to.

– Kad dođete do prijelaza Montreat ima jedna cesta s strane što vodi gore u brdo.

Nekad su gore živjeli samo gorštaci. Vi biste ih vjerojatno nazvali primitivnim brdanima. No u posljednjih dvadeset godina mnogo se njih odselilo na neka druga mjesta. Neki su pomrli, a gore su se naselili ljudi poput Creeda.

trenutak je zastao daleka i zamišljena izraza lica. Njegova kuća se vidi dolje s ceste. Na trijemu ima stari stroj za pranje rublja. Smeće izbacuje kroz stražnja vrata u šumu. Uzdahnuo je. Činjenica je da Creedu Bog nije podario neku pamet.

– Što to znaci?

– Što znači da se boji onoga što ne razumije, a ne može razumjeti nešto poput ovoga što se ovdje sada događa.

– Što znači i da vi ne mislite da je imao neke veze s ubojstvom male Steinerove, rekla sam.

Detektiv Mote zatvorio je oči dok je monitor iznad njegova kreveta pokazivao stabilan puls od šezdeset i šest otkucaja u minuti. Izgledao je jako umoran. Ne, gospođo, ni na trenutak ne vjerujem takvo što. Ali ako mene pitate, postoji razlog radi kojeg on bježi, i to mi nikako ne izlazi iz glave.

– Rekli ste da se boji. To izgleda kao dovoljan razlog.

– Jednostavno imam osjećaj da tu postoji još nešto. Premda pretpostavljam da nema smisla razbijati glavu time. Jer ne mogu učiniti ama baš ništa. Osim ako se svi oni ne poredaju vani, pred mojim vratima i ne dozvole mi da ih upitam što god želim, a to se sto po sto neće dogoditi.

Nisam ga željela pitati za Marina, no imala sam osjećaj da moram. Što je s kapetanom Marinom? Je li vam se javio?

Pogledao me ravno u oči. Svratio je neki dan s bocom Wild lurkeva. Tamo je u ormaru. Podigao je ruku s pokrivača i pokazao mi prstom.

Na trenutak smo oboje sjedili u tišini.

– Znam da ne bih smio piti, dodao je. Trebate slušatisvoje svoje liječnike, poručnice Mote. Vi sad morate živjeti s ovim, a to znači ne činiti ništa od onoga što vas je uvalilo u ovaj položaj.

Znam da moram prestati pušiti.

– Sve se može. I ja sam mislila da ne mogupuno toga. Nedostaje li vam još uvijek?

– Što mi ne nedostaje, jest osjećaj koji sam imala kad bih popušila.

– Ni meni se ne sviđa osjećaj koji prouzrokuje bilo koja navika, ali to nema veze s tim.

Nasmiješila sam se. Da, nedostaje mi. Ali s vremenom sve je lakše i lakše.

– Rekao sam Peteu da ne bih želio da završi ovdje kao i ja doktorice Scarpetta. Ali on je tvrdoglav. Uznemirilo me sjećanje na Motea koji je poplavio na pod dok sam mu ja pokušavala spasiti život, a vjerovala sam da je samo pitanje vremena kad će Marino proživjeti slično iskustvo. Sjetila sam se ručka s pečenim odreskom, njegova novog odijela, auta i neobičnog ponašanja. Činilo se kao daje odlučio da me više ne želi poznavati jedino čime je to mogao postići jest pretvoriti se u nešto što ja neću prepoznati.

– Marino bez daljnje puno radi na tome. Taj slučaj zahtijeva mnogo vremena i rada, rekla sam

neuvjerljivo.

– Gospođa Steiner ne može razmišljati ni o čemu drugom, ne da je imalo krivim zbog toga. Da sam ja na njenu mjestu, mislim da bih i ja uložio u to sve što imam.

– Stoje to ona uložila? rekla sam.

– Ima ona mnogo novaca, rekao je Mote.

– Već sam razmišljala o tome. Sjetila sam se njena auta.

– Učinila je mnogo kako bi pomogla istragu.

– Pomogla? upitala sam. Kako to točno mislite, pomogla?

– Auti. Kao onaj što ga Pete vozi, na primjer. Netko je morao platiti sve to.

– Mislila sam da su te stvari donirali lokalni trgovci i poslovni ljudi.

– Pa, moram priznati daje ono stoje učinila gospođa Steiner na dahnilo i ostale da se uključe. Navela je čitavo područje da razmišlja o tom slučaju i da se sažali nad njom, a naravno da nitko živ n želi da se još nečijem djetetu dogodi ista stvar.

Ja nikada u dvadeset godina svog policijskog rada nisam vidio nešto poput ovoga.

No, s druge strane, moram reći da ja nikada nisam vidio ni slučaj poput ovoga.

– Je li platila i za auto kojeg ja vozim? Uložila sam mnogo napora trudeći se ne podignuti glas i ostati mirna. .

– Ona je poklonila oba auta, a neki drugi poslovni ljudi dodali su ove druge stvari.

Svjetla, radiouređaje, skanere.

– Detektive Mote, rekla sam, koliko je novca Denesa Steiner , vašoj policijskoj postajidala?

– Pa, mislim oko pedeset.

– Pedeset? S nevjericom sam ga pogledala. Pedeset tisuća dolara .

– Tako je.

– I to nikome ne predstavlja problem?

– Što se mene tiče, nije to ništa drugačije od onog slučaja kad ie prije nekoliko godina Elektra poklonila auto jer su željeli da pripazimo na jedan transformator.

A prodavaonice Quick Stop i 7 Eleven daruju nam beslatnu kavu kako bismo svraćali k njima u svako doba dana i noći. Tu se radi o ljudima koji nam pomažu da mi pomognemo njima. I to sasvim fino funkcionira sve dok nitko ne na stoji iz toga izvući korist.

Oči su mu počivale na mojima, a ruke su mu mirovale na pokri vačima.

Pretpostavljam da vi u velikim gradovima, kao stoje Rich mond, imate više pravila.

– Svaki poklon richmondskoj policiji koji premašuje dvije i pol tisuće dolara mora biti odobren U&O, rekla sam. Ja ne znam što je to.

– Uredba i odredba, koje donosi gradsko vijeće. Zvuči strašno komplicirano. Tako i treba biti, iz očitih razloga.

– Ovaj, naravno, rekao je Mote, a i to je, kao većina onoga što je govorio, zvučalo umorno i iscrpljeno zbog otkrića da više ne može vjerovati vlastitom tijelu.

– Možete li mi reći za što će se, pored nabavke nekoliko dodatnih automobila, upotrijebiti tih pedeset tisuća dolara? upitala sam. Treba nam šef policije.

– Do sada sam ja bio više ili manje sve se nudilo, a u ovom trenutku, iskreno govoreći, izgledi mi nisu bogzna kakvi. A čak i da se vratim na neku lakšu dužnost, vrijeme je da grad dobije nekog s iskustvom. Vremena se mijenjaju.

– Razumijem, primijetila sam, a stvarna slika onoga što se događalo postajala mi je sve jasnijom prilično me uznemirivši. Trebalo bi vas ostaviti da se malo odmorite.

– Jako mi je drago što ste svratili.

Stisnuo mi je ruku tako snažno da me zaboljelo, a ja sam u tom trenutku osjetila dubok očaj koji mi Mote vjerojatno ne bi mogao objasniti čak ni da ga je bio sasvim svjestan. Izbjeći smrti za shvatiti da joj jednoga dana nećete umaći, zbog čega više nikad ni na što ne gledate kao prije.

Prije no što sam se vratila u Travel Eze odvezla sam se do riskog prijelaza Montreat, prošla ga i okrenula se. Zatim sam ponovno se vratila na drugu stranu pokušavajući smisliti što učiniti.

Promet je bio vrlo rijedak, a kad sam nakratko zaustavila auto uz rub ceste, ljudi koji su prolazili pokraj mene pretpostavili su da sam tek još jedan turist što je došao potražiti kuću.

S mjesta na kojem sam parkirala imala sam sjajan pogled na susjedstvo u kojem je živio Creed Lindsey. Zapravo, vidjela sam njegovu kuću i bijeli stari masivni stroj za pranje rublja na trijemu.

Rainbow Mountain zacijelo je dobio ime jednog listopadnog poslijepodneva poput ovog. Lišće je bilo različitih nijansi crvene, na rančaste i žute boje što su na suncu bile užarene, a u sjeni tople, a kako je sunce zapadalo, sjene su se šuljale sve dublje i dublje u puko tine i doline. Još jedan sat i svjetlosti više neće biti. Da nisam primjetila čuperke dima kako izlaze iz Creedova nagnutog kamenog dimnjaka, možda se ne bih odlučila povesti tom prašnjavom cesticom. Vrativši se na asfalt prešla sam na drugu stranu prijelaza i skrenula na prašnjavu cestu koja je bila uska i izbrazdana. Crvena prašina kovitlala se iza mog auta dok sam se približavala susjedstvu koje je bilo među najnegostoljubivijima koje sam ikada vidjela. Činilo se da put vodi do vrha planine i onda prestaje. Razbacane duž cestice bile su stare, pogurene kamp kućice i oronule kolibice izgrađene

Od nebojenih dasaka ili debla. Neke su imale krovove načinjene od terpapira, neke od lima, a onih nekoliko vozila što sam zapazila bili su prastari kamioneti i karavani obojeni u čudnu nijansu zelene boje metvice.

Ispred kuće Creeda Lindseya nalazio se komad zemlje natkriven krošnjama drveća na kojem je vjerojatno obično parkirao. Sada sam ja utjerala auto ispod njih i ugasila motor. Neko sam vrijeme sjedila i promatrala njegovu kolibicu i oronuli, nakošeni trijem. . unutra Činilo mi se da gori svjetlo ili se možda radilo o odbljesku niskih sunčevih zraka u prozoru. Dok sam razmišljala o tom čovjeku koji je prodavao ljute čačkalice djeci, koji je nabrao poljsko cvijeće za Emyli . On je meo podove i prazio pepeljare u njenoj školi, pitala sam se, koliko je mudro to što radim. početna namjera, napokon, bila je utvrditi gdje Creed stanuje u odnosu na prezbiterijansku crkvu i jezero Tomahavk. kada su neka pitanja dobila odgovore, na pamet su mi pala druga.

Nisam se mogla tek tako odvesti od vatre na ognjištu. U njoj nije trebalo biti nikoga.

Nisam mogla prestati razmišljati o onome što mi je Mote rekao, a tu su, naravno, bili i bomboni koje sam bila pronašla pokraj jezera. Oni su zapravo bili pravi razlog za što sam željela razgovarati s ovim čovjekom po imenu Creed.

Dugo sam kucala na vrata, misleći kako sam čula da se netko unutra miče, osjećajući se kao da me netko promatra. No nitko mi nije došao otvoriti vrata, a pozdravi koje sam izvikivala ostali su bez odgovora. Prozor s moje lijeve strane bio je prašnjav i nije imao za štitnu mrežu. Na drugoj strani vidjela sam komadić tamnog drvenog poda i dio drvene stolice osvijetljene malom lampom na stolu.

Iako sam sama sebi govorila kako upaljena lampa ne znači da je netko kod kuće, osjećala sam miris dima i razmišljala o tome kako drvo za potpalu naslagano na visoku gomilu na trijemu izgleda kao da je svježije nacijepano. Pokucala sam ponovno, a drvena su mi se vrata pod zglobovima prstiju činila labavima, kao da ih ne bi bilo teško razvaliti.

– Dobar dan? viknula sam. Ima li koga kod kuće?

Odgovorio mi je šum drveća zanjihana vjetrom. Zrak je u hladu bio oštar, a u nosnicama mi je zadrhtao vonj truleži, plijesni i raspa danja. U šumi s obje strane ove jednosobne ili dvosobne kolibice za rdalog krova i nagnute televizijske antene ležalo je smeće koje je vjerojatno izbacivano

godinama, i koje je, na sreću, barem djelomično bilo

Prekriveno lišćem. Većinom sam vidjela raspadajući papir, Plastične vrčeve od mlijeka i boce CocaCole koje su tamo ležale dovoljno dugo da im etikete sasvim izblijede. Tada sam zaključila da je gazda imanja napustio svoj uobičajeni način izbacivanja smeća kroz vrata, budući da ništa od onoga što je izgledalo nedavno bačeno N smetište nije bilo novijeg vremenskog porijekla.

Ostala sam trenutak zadubljena u misli, a potom sam postala sam svjesna nečije prisutnosti iza sebe. Osjetila sam pogled na svojim leđima i to tako opipljivo da su mi se naježile dlake na leđima, a zatim sam se polako okrenula.

Djevojčica, koja je stajala nedaleko od stražnjeg branika mog auta, poput neke čudne utvare. Promatrala me u tom sve Sutonu, nepomična poput jelena.

Kosa joj je bila smeđa, bez sjaja i mlohavo je uokvirivala njeno blijedo lice, a očima je gledala u križ. Stajala je vrlo mirno. Po položaju njenih dugih tankih udova osjećala sam da je spremna nestati u jednom skoku samo ako napravim pokret ili proizvedeni zvuk koji bi joj se mogao učiniti iole prijeteći. Dugo me samo gledala, a ja sam joj uzvratila pogled kao da priznajem neumitnost ovog neobičnog susreta. kada se neznatno pomakla i kad se činilo da je ponovno počela disati i treptati, usudila sam se progovoriti:

– Pitam se bi li mi mogla pomoći, rekla sam nježno i bez straha.

Gurnula je ruke u džepove kaputa od tamne vune koji joj jek nekoliko brojeva bio premalen. Na sebi je imala zgužvane sivožute hlače zavnutih nogavica i oguljene smeđe kožne čizmice. Činilo mi se kao da ima trinaest, četrnaest godina, no bilo je teško reći.

– Nisam odavde, pokušala sam ponovno, a jako mi je važno pronaći Creeda Lindseya. Onog čovjeka koji ovdje živi, odnosno, barem ja mislim da stanuje u ovoj kući. Možeš li mi pomoći?

– Štaam to treba? Glas joj je bio visok i podsjećao me na žice bendža. Znala sam da bih mogla imati velikih problema s razumije vanjem onoga što bi mi mogla reći.

– Treba mi da mi pomogne, rekla sam izuzetno polako.

Prišla mi je nekoliko koraka bliže, ne skidajući pogleda s mojih očiju. Njene su oči bile vrlo svijetle, a pogled joj je bio ukršten poput pogleda sijamske mačke.

– Znam da on misli kako ga neki ljudi traže, nastavila sam govoriti mrtvačkom smirenošću. Ali ja nisam jedna od njih. Uopće nisam jedna od njih. Nisam mu došla nanijeti nikakvo zlo.

– Kaose to zoveš?

– Zovem se doktorica Kay Scarpetta, odgovorila sam joj

Još se pomnije zagledala u mene, kao da sam joj upravo odala neku strašno zanimljivu tajnu. Palo mi je na pamet da, ako zna što je to liječnik, nikada nije susrela ženu u toj funkciji.

– Znaš li što je to liječnik? upitala sam je.

Djevojčica je stala zuriti u moj auto, kao da on proturječi onome što sam joj upravo rekla.

– Ima liječnika koji ponekad pomažu policiji. To ja radim, rekla sam. Ja ovdje pomažem policiji. imam ovakav auto. Policajci mi dopuštaju da ga vozim zato što ja nisam odavde. Ja sam iz Richmonda u Virginiji.

Dah mi je zamro, dok Je ona u tišini promatrala moj auto, a u meni se skupio obeshrabrujući osjećaj da sam rekla previše i da sam sve upropastila. Više nikada neću uspjeti pronaći Creeda a Bilo je nevjerojatno glupo s moje strane misliti da ću moći komunicirati ljudima koje ne poznajem i koje ni izdaleka ne bih mogla razumjeti.

Samo što se nisam odlučila vratiti natrag u auto kad mi se djevojčica iznenada približila. Zaprepastila sam se kad me uhvatila za ruku bez riječi me stala vući prema autu. Kroz prozor je uprla prst u moju crnu liječničku torbu na stražnjem sjedalu.

– To je moja liječnička torba, rekla sam. Želiš li daju uzmem?

– Da, uzmi to, rekla je.

Otvorila sam vrata i učinila kako je rekla. Pitala sam se znači li to daje djevojčica tek radoznala, no tada me stala vući prema neasfaltiranoj stazici na mjestu gdje sam je prvi put ugledala. Bez riječi me vodila uzbrdo, a ruka kojom je čvrsto i s točno određenom namjerom držala moju bila joj je hrapava i suha poput ljuske kukuruza.

– Hoćeš li mi reći svoje ime? upitala sam je dok smo se penjale uzbrdo užurbanim korakom.

– Deborah.

Zubi su joj bili loši, a bila je suhonjava i prerano ostarjela, što je tipično za slučajeve pothranjenosti koje sam često viđala u društvu gdje hrana nije uvijek bila odgovor. Pretpostavljala sam da Debori na obitelj, kao i mnoge druge s kojima sam se susrela u sirotinjskim četvrtima, opstaje na visokokaloričnoj, na lošoj hrani koju može dobiti od socijalne pomoći.

– Deborah i kako još? upitala sam je kad smo se približile kući. Izgledala je kao da je sagrađena od otpadaka iz pilane, a bila je pokrivena terpapirom, čiji su dijelovi trebali podsjećati na opeku.

– Deborah Washburn.

Pratila sam je trošnim drvenim stubama što su vodile na ruševni trijem, na kojem nije bilo ničega do drva za potpalu.

Otvorila je vrata koja su posljednji put obojena nekad davno, a boja se nije mogla razaznati, i uvukla me unutra gdje mi je istog trena postao jasan razlog čitave ove naše misije.

Prestara za svoje mlade godine djeca su podigla pogled.

Sjedeći u kutu na krevetu neki čovjek krvario je u gomilu starih krpa, koje su mu ležale u krilu dok si je pokušavao zašiti posjekotinu na palcu desne ruke.

Na podu u blizini nalazila se staklenka ispunjena prozirnom tekućinom za koju sam čisto sumnjala da je voda, a on je već uspio načiniti koji šav običnom iglom i koncem.

trenutak smo se odmjerali pod svjetlošću gole stropn svjetiljke.

– To je doktorica, rekla mu je Deborah.

Još me neko vrijeme promatrao dok mu je s palca kapala krv, ja sam pretpostavila da je u kasnim dvadesetim ili ranim tridesetim godinama. Kosa mu je bila crna i duga i padala mu u oči, a koža mu je bila bolesno blijeda, kao da nikada nije vidio sunca.

Visok i odebeo zaudarao je na staru mast, znoj i alkohol.

– Gdje siju nabavila? upitao je čovjek djevojčicu.

Ostala djeca tupo su buljila u televizor, koji je, koliko sam uspjela zamijetiti, pored one jedne žarulje, bio jedina električna stvar u čitavoj kući.

– To te tražila, rekla mu je Deborah, a ja sam s čuđenjem shvatila da koristi to umjesto svih zamjenica, a da je ovaj čovjek zacijelo Creed Lindsey.

– Zašto si je dovela? Nije se doimao odviše uzbuđen niti prestrašen.

– To boli.

– Kako ste se posjekli? upitala sam ga otvorivši svoju liječničku torbu.

– Na svoj nož.

Pogledala sam izbliza. Kosom posjekotinom bio je zarezao priličan komad kože.

– Šivenje nije najbolje što se u ovoj situaciji može učiniti, rekla sam, a zatim sam izvadila lokalni antiseptik, flastere. Kako vam se to dogodilo?

– Danas popodne. Došao sam kući i pokušao otvoriti konzervu.

– Sjećate li se kada ste posljednji put primili injekciju protiv tetanusa?

Trebali biste sutra otići na injekciju. Dala bih vam je ja, ali nemam uza se ništa takvoga.

Promatrao me dok sam se ja ogledala oko sebe tražeći papir i salvete. Kuhinju je predstavljala tek jedna peć na drva, a voda sa crpke je stajala u umivaoniku. Ispravši ruke i otresavši ih što sam bolje mogla, kleknula sam na madrac pored njega i uhvatila mu ruku. Bila je žuljevita i mišićava, prljavih, polomljeni noktiju.

– Ovo će vas malo boljeti, rekla sam. A ja nemam ništa što bi umanjilo bol, stoga ako vi imate nešto, samo naprijed. Bacila sam pogled prema staklenci prozirne tekućine. On je pogledao u istom smjeru, a zatim je zdravom rukom posegnuo za njom. Otpio je gutljaj, a domaći viski ili kukuruzna rakija, ili što god da je bilo to što je imao u boci nagnalo mu je suze na oči. Pričekala sam da otpije još jedan gutljaj prije no što sam mu stala čistiti ranu držeći mu komad zasječene kože na mjestu uz pomoć ljepila i papirnatih vrpca. Kad sam završila, Creed je bio opušten. Omotala sam mu palac gazom i poželjela da uza se imam elastični zavoj.

– Gdje je tvoja majka? upitala sam Deboru spuštajući krvave krpe i iglu u svoju torbu, budući da nisam vidjela kantu za smeće.

– To je u Burger Hutu.

– Tamo radi?

Klimnula je glavom, a jedan od njene braće ustao je kako bi promijenio program.

– Jeste li vi Creed Lindsey? upitala sam hladnokrvno svog pacijenta.

– Zašto pitate? Govorio je istim nazalnim izgovorom, no meni se nije činilo da je mentalno spor kao što je to poručnik Mote dao nagovijestiti.

– Zato što moram razgovarati s njim.

– Zašto?

– Zato što mislim da on nema nikakve veze s onim što se dogodilo s Emyl Steiner.

Ali mislim da zna nešto što bi nam moglo pomoći da utvrdimo tko ima.

Posegnuo je za staklenkom pića. Što bi on to mogao znati ja bih to voljela njega upitati, rekla sam. Ja mislim da mu se dala i da ga je zaista jako pogodilo to što se dogodilo. A isto da se u trenucima kada je uznemiren on obično makne pogotovo ako ima osjećaj da bi se moglo shvatiti, da ima bilo kakve veze s nevoljom.

Zabuljio se u staklenku, polako vrteći njen sadržaj.

– On joj uopće nije ništa napravio te večeri.

– Te večeri? upitala sam. Mislite one večeri kad je nestala.

– Vidio ju je kako hoda sa svojom gitarom i usporio je da je pozdravi. Ali nije joj ništa napravio. Nije ju ni povezao.

– Je li ju upitao treba li joj prijevoz?

– Nije, jer je znao da ga ona ne bi prihvatila.

– Zašto ne?

– Jer ga ona ne voli. Ona ne voli Creeda iako joj on daje poklon. Donja usna mu je zadrhtala

– Čujem daje bio stvarno dobar prema njoj. Čujem da joj je dao cvijeće u školi. I bombone.

– Nikad joj nije dao nikakav bombon, jer ga ona ne bi uzela.

– Ne bi ga uzela?

– Ne bi. Čak ni one koje je jako voljela. Vidio sam kako ih uzima od drugih.

– Fireballs?

– Wren Maxwell mi ih daje za čačkalice, a ja sam vidio kako je jedan dao njoj.

– Je li bila sama te večeri kad je išla kući sa svojom gitarom?

– Bila je.

- Gdje?
- Na cesti. Otprilike kilometar i pol od crkve.
- Znači nije hodala puteljkom koji ide oko jezera?
- Bila je na cesti. Bio je mrak.
- Gdje su bila druga djeca iz grupe mladeži?

– Bili su daleko iza nje, oni koje sam vidio tri ili četiri osobe. Ona je brzo hodala i plakala je.

Usporio sam kad sam vidio da plače. Ali ona je nastavila hodati pa sam i ja produžio. ..

– Držao sam je na oku neko vrijeme, jer sam se bojao da nešto nije u redu.

– Zašto ste to pomislili?

– Plakala je.

– Jeste lije promatrali sve dok nije došla do kuće. Aha.

– Znae gdje joj je kuća? Znam.

– Što se zatim dogodilo? upitala sam, znajući jako dobro zašto, Razumjela sam njihove sumnje i znala sam da bi Samo još gore učinili, kad bi čuli što mi je sada govorio.

– Vidio sam kako je ušla u kuću.

– Jeli ona vidjela vas?

– A a. Neko sam vrijeme vozio bez svjetala.

– Creed, razumijete li zašto su policajci zabrinuti?

Još je neko vrijeme vrtio tekućinu u staklenci, a pogled mu je zavrudao. Oči su mu bile neka neobična mješavina smeđe i Zelene boje.

– Ja joj nisam ništa napravio, rekao je, a ja sam mu vjerovala.

– Samo ste je držali na oku jer ste vidjeli da je uznemirena, rekla sam. I bila vam je draga.

– Vidio sam da je uznemirena, jesam. Otpio je mali gutljaj iz staklenke.

– Znae li gdje je pronađeno njeno tijelo? Gdje ju je onaj ribolovac pronašao?

– Znam.

– Bili ste tamo.

Nije odgovorio.

– Posjetili ste to mjesto i ostavili joj bombone. Kad je već bila žrtva.

– Tamo je bilo puno ljudi. Odu pogledati. Ali ne i njen rod. Rod? Mislite na njenu majku? Ona ne ide.

– Je li vas itko vidio da idete tamo?

– A a.

Tamo ste ostavili bombone poklon za nju.

Usnica mu je ponovno zadrhtala, a oči su mu se ispunile suza ma. Ostavio sam joj fireballs. Kad bi izgovorio fire to je zvučalo kao da je rekao Jar .

– Zašto tamo? Zašto ne na grobu? Nisam htio da me netko vidi. No nije mi ni morao odgovoriti. Znala sam i mogla sam samo zamisliti imena kojima su ga nazivala školska djeca, dok je gurao svoju metlu gore dolje po hodnicima.

Mogla sam zamisliti podsmjehivanje i smijeh, strašno zadirkivanje uslijedilo bi ako se nekome učinilo da se Creed Lindsey zaljubio u Emily Steiner, a ona je bila zaljubljena u Wrena.

Kad sam izašla vani je bilo vrlo mračno, a dok sam se vraćala do auta Deborah me slijedila poput nečujne mačke. Srce me fizičk boljelo, kao da sam istegla mišiće u grudima. Željela sam joj dati novca, no znala sam da ne bih smjela.

– Pazi na njega, da bude oprezan s tom rukom i da je drži oprezno, rekla sam joj otvarajući vrata svog Chevroleta. I moraš ga odvesti k liječniku. Imate li ovdje liječnika?

Odmahnula je glavom.

– Reci majci da pronade liječnika. Može joj reći netko u Buraer Hutu. Hoćeš li to učiniti?

Pogledala me, a zatim me uhvatila za ruku.

– Deborah, možeš me nazvati u Travel Eze. Nemam ovdje broj, ali sigurno ga ima u telefonskom imeniku. Evo ti moja posjetnica tako da zapamtiš moje ime.

– Nemam telefon, rekla je pomno me promatrajući, ne ispušta jući mi ruku.

– Znam da nemaš. Ali ako budeš morala nazvati, možeš potražiti telefonsku govornicu, zar ne?

Klimnula je glavom.

Uzbrdo se penjao neki automobil.

– To je mama.

– Koliko imaš godina, Deborah?

– Jedanaest.

– Ideš li u školu ovdje u Black Mountainu? upitala sam, šokira na pri pomisli da je istih godina kao i Emily.

Ponovno je kimnula.

– Jesi li poznavala Emily Steiner?

– To je bilo ispred toga.

– Niste bile u istom razredu?

– Ne. Pustila mi je ruku. .

Automobil, prastara krtija od Forda s ugašenim svjetlima protutnjao je pokraj nas, a ja sam unutra na trenutak ugledala kako gleda prema nama. Nikada neću zaboraviti klonulost tog lica, obješenih usta i kose skupljene pod mrežicu. Deborah je odtrčala za majkom, a ja sam zatvorila vrata.

Kad sam se vratila u motel okupala sam se i razmišljala o tome da naručim nešto za jelo. No dok sam pregledavala izbor jela koja nose u sobe, uhvatila sam se kako neko vrijeme samo tupo zurim u slova, umjesto da čitam. U deset i trideset trgnuo me telefon.

– Da?

– Kay? Bio je to Wesley. Moram razgovarati s tobom. Jako je važno. Doći ću u tvoju sobu.

Odmah sam se zaputila onamo i pokušala na vrata. Kay je, rekla sam.

– Samo malo, začula sam njegov glas s druge strane.

Stanka, a zatim su se vrata otvorila. Njegovo je lice govorilo da nešto nikako nije u redu.

– O čemu se radi? Ušla sam unutra.

– O Lucy.

Zatvorio je vrata, a pogled na stol govorio mi je da je veći dio poslijepodneva proveo na telefonu. Posvuda su bile razbacane ce duljice s bilješkama. Kravata mu je ležala na krevetu, a košulja mu je bila izvučena iz hlača.

– Doživjela je prometnu nesreću, rekao je.

– Što? Krv mi se sledila u žilama.

Doimao se vrlo rastresenim.

– Je li čitava? Nisam mogla razmišljati.

– Sve se odigralo ranije večeras na autocesti 95, malo sjevernije od Richmonda.

Izgleda da je bila u Quanticu, zatim je išla nešto po jesti i odvezla se natrag u Richmond. Jela je u Outbacku. Znaš, onaj australski restoran u sjevernoj Virginiji?

Znamo daje stala u Hano !eru u prodavaonici oružja u Green Topu i nakon stoje otišla doživjela je nesreću. Govorio je i šetkao gore dolje po sobi.

– Bentoneje li čitava? Nisam se mogla pomaknuti.

– U bolnici je. Bilo je prilično gadno, Kay.

– O, bože.

Izgleda, da je sletjela s ceste kod izlaza za Atlee Elmont i premda je smotala volan kako bi se vratila na... Kad su po tablicama ustanovili vlasnika automobila, državna je policija s mjesta događaja nazvala ured i zatražila od Fieldinga da te pronade. On je nazvao Jer nije htio da takvu vijest saznaš preko telefona.

– Zapravo, je u tome da se bojavao kakva će biti tvoja prva reakcija kad ti počne govoriti da je Lucy upravo doživjela nesreću, s obzirom da je on sudski patolog...

Bentone!

– Oprosti. Spustio mi je ruke na ramena. Isuse. Ovo mi ide kad se radi... Ovaj, kad se radi o tebi. Ima posjekotine i potres mozga. Prokleta je čudo da je ostala živa. Auto se okrenuo nekoliko puta. Tvoj auto. Šteta je totalna. Morali su rezati lim da je izvuku iznutra, a onda su je helikopterom prebacili u bolnicu. Po izgledu su mislili da nema preživjelih. Nevjerojatno je da je s njom sve u redu.

Zatvorila sam oči i sjela na rub kreveta. Je li pila? upitala sam

– Da.

– Reci mi i ostatak.

– Optužili su je za vožnju u pijanom stanju. Napravili su joj alko test u bolnici i rezultat je visok. Ne znam točno koliko visok.

– I nitko drugi nije stradao?

– Nije bilo drugih automobila.

– Hvala bogu.

Sjeo je pored mene i stao mi masirati vrat. Čudo je daje uopće došla tako daleko bez nesreće. Pretpostavljam daje puno popila na večeri. Zagrlio me i privukao bliže.

Već sam ti rezervirao let.

– Sto je radila u Green Topu?

– Kupila je pištolj. Sig Sauger P230. Pronašli su ga u autu.

– Moram se odmah vratiti u Richmond.

– Ne možeš učiniti ništa do sutra rano ujutro, Kay. Do tada sve može čekati.

– Hladno mi je, rekla sam.

Dohvatio je svoj sako i ogrnuo me njime oko ramena. Počela sam drhtati. Užas koji sam osjetila kad sam ugledala Wesleyevo lice i začula napetost u njegovu glasu podsjetio me na onu noć kad je zvao da mi kaže za Marka.

Onog trenutka kad sam začula Wesleyev glas preko telefon one noći znala sam da su vijesti jako loše, a onda mi je stao objašnjavati o tome kako je u Londonu postavljena bomba i kako je Mark prolazio željezničkom postajom baš u trenutku kad se to dogodilo, skupa nije imalo nikakve veze s njim, nije bilo namijenjeno njemu, ali sada je mrtav. Bol je bila poput napadaja neke bolesti kojoj nema lijeka, a stresla me poput oluje. Nakon toga osjećala sam se praznom kao nikad u životu. čak ni nakon smrti svog oca, nisam se tako osjećala. Tada nisam mogla reagirati, jer sam bila mala, a moja je majka jecala i sve mi se činilo izgubljenim.

– Biti će sve u redu, rekao je Wesley, sada na nogama spremajući se...

– Što još znaš o tome?

– Kay, Evo, ovo će ti pomoći. Pružio mi je čašu čistog

– Viskija.

Da je u tom trenutku u sobi bila kakva cigareta bila bih je stavila i zapalila. Prestala bih s

apstinencijom i zaboravila svoju odluku u tili čas.

– Znaš li tko joj je liječnik? Gdje su posjekotine? Je li se zračni jastuk otvorio?

– Ponovno mi je stao masirati vrat ne odgovarajući mi na pitanja jer mi je već bio jasno stavio do znanja da ne zna više ništa. Na brzi nu sam popila viski jer sam imala potrebu osjetiti ga.

– Znači idem ujutro, rekla sam.

Njegovi su se prsti popeli u moju kosu i to mi je strašno godilo.

Zatvorenih očiju počela sam mu pričati kako sam provela poslije podne. Rekla sam mu da sam posjetila poručnika Motea u bolnici. Pričala sam mu o ljudima na Rainbow Mountainu, o djevojčici koja ne zna zamjenice i o Creedu, koji zna da Emily Steiner nije krenula prečicom oko jezera nakon sastanka mladeži u crkvi.

– To je tako žalosno, jer točno sam je mogla vidjeti dok mi je pričao, nastavila sam, misleći na njen dnevnik. Trebala se naći s Wrenom ranije, a on se, naravno, nije pojavio. Nakon toga ju je potpuno Ignorirao, tako da nije čekala da sastanak završi.

Pobjegla je ispred ostalih, jer je bila povrijeđena i ponižena i nije željela da to neko drugi sazna.

Creed je sasvim slučajno bio u svom kamionetu i vidio ju je kako se uznemirena vraća i htio se uvjeriti da je sretno stigla kući. budući da ju je izdaleka simpatizirao, isto kao što je ona simpatizirala rena.

– Gdje je Marino?

– Neznam. Ovo što radi je krivo. Zna on biti i pametniji.

– Mislim da se spetljao s Denesom Steiner.

– Ja znam da jest.

– Jasno mi je kako se to dogodilo. Usamljen je, nije imao sreće sa ženama, zapravo ne zna što biti i kako sa ženama otkad je otišla njegova bivša. Denesa Steiner je shrvana, potrebna joj je pomoć, što i odgovara njegovu načetom egu.

– Izgleda da žena ima puno novaca.

– Da.

– Otkud to? Mislila sam da je njen pokojni muž podučavao u školi.

– Kako se meni čini, njegova je obitelj imala mnogo novca zaradili su ga na zapadu baveći se naftom ili nečim drugim. Morat će prijeći preko pojedinosti tvog susreta s Creedom Lindseyem. Situacija baš ne izgleda dobro za njega.

To sam znala i sama.

– Mogu misliti kako se osjećaš zbog toga, Kay. Ali čak ni ja ni sam siguran sviđa li mi se to što si mi ispričala. Muči me to što ju je slijedio u svom kamionetu ugašenih svjetala. Muči me to što je znao gdje stanuje i što ju je toliko primjećivao u školi. Jako me muči to što je posjetio mjesto na kojem je pronađeno njeno tijelo i ostavio joj bombone.

– Zašto je koža bila u Fergusonovu zamrzivaču? Kako se tu uklapa Creed Lindsey?

– Ilije kožu tamo stavio sam Ferguson, ili je to učinio netko drugi. Jednostavno. A ja mislim da to nije bio Ferguson.

– Zašto ne?

– Ne odgovara profilu. Ali to znaš i sama.

– A Gault?

Wesley nije odgovorio, i podigla sam pogled prema njemu, jer sam do sada već osjećati njegovu šutnju. Mogla sam je slijediti poput hladnih zidova špilje. Ima nešto što mi nisi rekao, rekla sam.

– Upravo su nas nazvali iz Londona. Mislimo da je ubio, ovoga puta kod njih.

Zatvorila sam oči. Dragi bože, ne.

– Ovoga puta radi se o dječaku. Od četrnaest godina. Nestao je u proteklih nekoliko dana.

– Isti modus operandi kao i kod Eddieja Heatha?

– Rezani tragovi ugriza. Pucanj u glavu, tijelo izloženo stranim uticajima za uzorke.»

– To ne znači da Gault nije bio u Black Mountainu, rekla sam više sumnjajući u te riječi. Sada ne možemo reći da je tako. Gault bi mogao biti bilo gdje, Ali sad više nisam siguran za njega. Postoje mnoge sličnosti iz A slučaja Eddieja Heatha i slučaja Emily Steiner. Ali postoje i mnoge razlike.

– Razlike postoje zato što je ovaj slučaj drugačiji, rekla sam. A ne vjerujem da je Creed Lindsey stavio kožu u Fergusonov zamrzivač.

– Slušaj, ne znamo zašto je koža bila tamo. Ne znamo daje net ko nije ostavio pred vratima i da je Ferguson nije tamo pronašao onog časa kad se vratio s aerodroma.

Spremio ju je u zamrzivač, kao što bi to učinio svaki dobar istražitelj, ali nije poživio dovoljno dugo da to nekome ispriča.

– Hoćeš reći da je Creed Lindsey čekao da se Ferguson vrati kući i da je onda dostavio ljudsku kožu?

– Hoću reći da će policija vjerojatno razmisliti o mogućnosti da ju je Creed ostavio.

– Zašto bi to učinio?

– Iz grižnje savjesti.

– Dok bi Gault to napravio da nas zafrkne.

– Bez daljnega.

Neko sam vrijeme šutjela. Zatim sam rekla: Ako je Creed uči nio sve to, kako onda objašnjavaš otisak Denese Steiner na gaćica ma koje je Ferguson imao na sebi?

Ako se volio oblačiti u žensku odjeću kad je izvodio te svoje erotične igrice, mogao ih je ukrasti. Stalno je dolazio i odlazio iz Denese, dok je radio na Emilynu slučaju. Vrlo joj je lako mogao ih ukrasti.

A to stoje nosio nešto njeno dok je masturbirao samo činilo maštariju još življom.

Da li je to ono što ti stvarno misliš?

– Ja stvarno ne znam što mislim. Bombardiram te svim tim stvarima, zato što znam što će se dogoditi. Znam što će Marino misliti.

– Zapravo, ono što ti je rekao o tom slučaju Steiner dae nam opravdan razlog da pretražimo njegovu kuću i kamionet. Ako unutra pronađemo bilo što i ako gospoda Steiner bude mislila da on izgleda ili zvuči poput čovjeka koji je bio one noći provalio u njenu kuću, Creeda će optužiti za ubojstvo s predumišljajem.

– A što je s forenzičnim dokazima? upitala sam. Jesu li u laboratorijima već došli do nečega?

Wesley je ustao i gurnuo košulju u hlače. Odgovorio mi je da smo krili da narančasta ljepljiva vrpca potječe iz zatvora Atti New Yorku. Izgleda da je nekom zatvorskom administratoru dojadilo da mu je krađu, pa je odlučio naručiti neku posebnu koju bi bi bilo teže ukrasti.

– Tako je izabrao žarkonarančastu, što je boja koju nose zatvorenici. Budući da se vrpca koristi unutar kaznionice za popravke stvari kao što su na primjer madraci, bilo je neophodno da bude nezapaljiva. Shuford Mills proizveo je jednu turu te vrpce mislim oko osam stotina sanduka tamo negdje 1986.

– To je vrlo čudno.

– A što se tiče čestica koje su se držale vrpce kojom je sputana Denesa Steiner, radi se o laku koji se podudara s lakom na komodi u njenoj spavaćoj sobi.

A to se više ili manje moglo i očekivati, budući da ju je vezivao u sobi. Dakle taj je podatak relativno beskorisan.

– Gault nije nikada bio zatvoren u Attici, zar ne? upitala sam.

Wesley je stajao pred ogledalom vežući kravatu. Ne. Ali tone isključuje mogućnost da se vrpce dočepao na neki drugi način. Netko mu ju je mogao dati. Ne zaboravi daje imao blisku vezu s upraviteljem dok je državna kaznionica bila u Richmondu onim upraviteljem kojeg je kasnije ubio. Pretpostavljam da bi se to isplatilo provjeriti, za slučaj daje dio pošiljke vrpca nekako završio ovdje.

– Zar mi idemo nekamo? upitala sam kad je gurnuo čistu ma ramicu u stražnji džep na hlačama, a pištolj u futrolu na remenu.

– Vodim te van na večeru.

– A što ako ja ne želim ići?

– Ići ćeš.

– Strašno si siguran u sebe.

Nagnuo se i poljubio me skidajući svoj sako s mojih ramena. Ne želim da u ovakvom trenutku ostaneš sama. Obukao se

– I izgledao vrlo zgodan na svoj pedantan, tmuran način.

– Pronašli smo veliko, žarko osvijetljeno svratište, u kojem su nudili sve od goveđih odrezaka do kineskog sania.

Uzela sam pošanu juhu od jaja i rižu kuhanu na pari jer sam osjećala dobre mirise.

Muškarci u traperu i čizmama gomilali su u svojim tanjurima rebarca i svinjetinu i morske račiće u gustim naslagama od naranče, zureći u nas kao da dolazimo iz Oza.

Kad smo se malo iza ponoći vratili u motel tamo nas je čekao Marino, odmah sam mu rekla što sam saznala, ali nije bio zadovoljan zbog toga.

– Ne sviđa mi se šta si gore išla sama, rekao je. Bili smo u Wesleyevoj sobi. Nije na tebi razgovarat s ljudima.

– Ovlaštena sam do srži istraživati svaku nasilnu smrt, pa i po stavljati pitanja ako želim. Smiješno je da si to uopće rekao, Marino. Pati i ja već godinama radimo zajedno.

– Mi smo ekipa, Pete, rekao je Wesley. To je cijeli smisao ove jedinice. Zato i postoji. Slušaj, ne bih htio cjepidlačiti, ali ne mogu ti dozvoliti da pušiš u mojoj sobi.

Spremio je kutiju cigareta i upaljač natrag u džep. Denesa mi je rekla da se Emily znala žaliti na Creeda.

– Zna li ona da policija traga za njim? upitao je Wesley.

– Nije u gradu, rekao je Marino izbjegavajući odgovoriti na pitanje.

– Gdje je?

– Ima bolesnu sestru u Marylandu pa je otišla tamo na nekoliko dana. Ono šta hoću reć je da se Emily grozila Creeda.

Prisjetila sam se Creeda na madracu kako si šiva palac. Vidjela sam njegov iskrivljeni pogled i blijedo lice i nije me čudilo da je možda plašio djevojčicu.

Na mnoga pitanja još nemamo odgovora, rekla sam, al vidiš, na mnoga imamo, suprotstavio se Marino. Nema smisla misliti da je to učinio Creed Lindsey, rekla sam.

Ta teorija svaki dan dobiva na smislu. pitam se ima li u kući televizor, rekao je Wesley. Razmišljala sam trenutak. Ljudi tamo gore nemaju baš bogzna što, ali izgleda da televizore imaju.

– Creed je mogao čuti sve o Eddieju Heathu na televiziji izravno. Koliko emisija o istinitim zločinima i vijesti pokazivali su reportažu o tom slučaju.

– Sranje, podaci iz tog slučaja bili su po cijelom jebenom svijetu. rekao je Marino.

– Ja idem u krevet, rekla sam.

– E, pa, ne dajte se smetat . Marino nas je oboje strijeljao pogledima ustavši sa stolice. Nikako vas ne bi volio zadržavat .

– Sad mi je dosta tvojih insinucija, rekla sam dok je u men ključao bijes.

– Nema šanse da su to insinucije. Ja samo kažem ono šta vidim

– Nemojmo sada ulaziti u to, rekao je Wesley smireno.

– Baš hajdemo. Bila sam umorna i pod stresom i potkožena vi skijem. Hajdemo razgovarati o tome baš sada u ovoj sobi, nas troje zajedno. Budući da se sve ovo vrti oko nas troje.

– Naravno da se ne vrti, rekao je Marino. U ovoj sobi postoji samo jedna veza, a ja nisam dio nje. Moje mišljenje o tome je moja stvar i na njega imam pravo.

– Misliš da si najpametniji na svijetu, a mišljenje ti nema veze s mozgom, rekla sam gnjevno. Ponašaš se kao trinaestogodišnjak koji se zaljubio.

– E ovo je najveće sranje koje sam u životu čuo. Marinovo je lice bilo namrgođeno.

– Tako si prokletu posesivan i ljubomoran da me izluđuješ.

– Samo ti sanjaj.

– Moraš prestati s tim, Marino. Uništavaš vezu između nas dvoje.

– Nisam znao da imamo vezu.

– Naravno da imamo.

– Kasno je, upozorio je Wesley. Svi smo pod velikim stresom, Umorni smo. Kay, sada nije pravo vrijeme za ovo. .

– Sada je sve što imamo, rekla sam. Marino, kvragu, ti si drag, ali stalno me odbijaš od sebe. Uvlačiš se ovdje u neke situacije, koje me na smrt plaše. Nisam sigurna da ti uopće vidiš što radi.

– E, pa, daj da i ja tebi nešto kažem. Marino je izgledao kao da me mrzi.

Mislim da ti nisi u položaju da tvrdiš da sam se ja u bilo šta. Ko prvo, nemaš ti pojma. A ko drugo, ja bar ne se koga ko je u braku.

– Pete, dosta je bilo, prasnuo je Welsey.

Marino je izjurio iz sobe zalupivši za sobom tako snažno da sam bila sigurna kako se to čulo u cijelom motelu.

– Dragi bože, rekla sam. Ovo je odvratno.

– Kay, odbila si ga i zato je on izvan sebe.

– Nisam ga odbila.

Wesley je uznemireno šetkao sobom. Znao sam da ti je privržen Sve ove godine znao sam da mu je zaista stalo do tebe. Samo nisam imao pojma da je to tako duboko.

Nisam imao pojma o pojmu.

Nisam znala što bih rekla.

– Tip nije glup. Valjda je bilo samo pitanje vremena kad će shva titi neke stvari.

Ali nisam mogao znati da će ga to ovako pogoditi.

– Ja idem u krevet, ponovila sam.

Neko sam vrijeme spavala, a onda sam iznenada bila sasvim budna. Zurila sam u mrak, razmišljajući o Marinu i o onome što radim. Imala sam ljubavnu vezu s oženjenim čovjekom koja me uopće nije brinula, a to nisam razumjela. Marino je znao da imam vezu i bio je ljubomoran do krajnjih granica. Mene on nikada neće roman tično zanimati. Morat ću mu to reći, no nisam mogla zamisliti prili ku u kojoj bi se takav razgovor mogao odigrati.

Ustala sam u četiri i sjedila na zimi na trijemu promatrajući zvijezde. Veliki medvjed bio mi je

gotovo ravno iznad glave, a ja sam se sjetila Lucy kako je kao malena brinula neće li je pojesti ako bude stajala pod njim dovoljno dugo. Sjetila sam se njenih savršenih kosti i kože i nevjerojatnih zelenih očiju. Sjetila sam se kako je gledala Carrie Grethen i bila sam uvjereni da je i to dio svega ovoga što krenulo po zlu.

Poglavlje 14

LUCY NIJE BILA SAMA U SOBI, A JA SAM PROŠLA PORED NJE JER

nije izgledala kao netko koga poznajem. Njena kosa, skorena od krvi, bila je tamnocrvena i stajala joj je u zraku, a koža oko očiju bila joj je plava od modrica. Bila je naslonjena na visoko uzglavlje u ne kom lijekovima izazvanom polusnu, niti usnula niti budna. Prišla sam joj i uhvatila je za ruku. Lucy?

Jedva je otvorila oči. Bok, rekla je sneno. Kako se osjećaš?

– Ne pretjerano loše. Oprosti, teta Kay. Kako si došla ovamo? Unajmila sam auto.

Kakav? Uncom.

– Kladam se da ima zračne jastuke na obje strane. Beskrvno se nasmiješila.

– Lucy, što se dogodilo?

– Sve čega se sjećam jest da sam išla u restoran. Zatim mi je netko slikao glavu u hitnoj službi.

Imaš potres mozga?

– Sigurno sam udarila glavom o krov dok se auto okretao. Tako zbog tvog auta.

Oči su joj se ispunile suzama. Nemoj se brinuti zbog auta. To nije važno.

– Sjećaš li se ičega u vezi s nesrećom?

Negativno je mahnula glavom i posegla za papirnatom maramicom.

– Sjećaš li se ičega o večeri u Outbacku ili o posjeti Green Topu? znaš? Ma, u stvari. Na trenutak je odlutala, teških kapaka.

– Ušla sam u restoran oko četiri.

– S kim si se našla?

– S prijateljicom. Izašla sam u sedam i zaputila se ravno ovamo.

– Puno si popila, rekla sam.

– Nije mi se činilo da sam popila baš tako puno. Ne znam da li sam sletjela s ceste, ali mislim da se nešto dogodilo.

– Kako to misliš?

– Ne znam. Ne mogu se sjetiti, ali čini mi se da se nešto dogodilo.

– A prodavaonica oružja? Sjećaš li se da si svratila tamo?

– Ne sjećam se da sam otišla odande.

– Kupila si poluautomatski pištolj kalibra trideset i osam, Lucy. Sjećaš li se toga?

– Znam da sam zato išla onamo.

– Znači ušla si u prodavaonicu oružja a prije toga si pila. Možeš li mi reći što ti je bilo u glavi?

– Nisam htjela ostati u tvojoj kući bez zaštite. Pete mi je preporučio taj pištolj.

– Marino? upitala sam šokirana.

– Nazvala sam ga neki dan. Rekao mi je da kupim Sig Sauer i da on uvijek odlazi u Green Top u Hanoveru.

– On je u Sjevernoj Karolini, rekla sam.

– Ne znam gdje je bio. Nazvala sam njegov dojavljivač, pa je on nazvao mene.

– Ja imam dva pištolja. Zašto nisi pitala mene?

– Želim svoj vlastiti i dovoljno sam stara za to. Nije mogla jos dugo držati oči otvorenima.

Pronašla sam njena liječnika na hodniku i uhvatila ga na trenu tak prije odlaska.

Bio je vrlo mlad i razgovarao je sa mnom kao da sam zabrinuta tetka ili majka koja ne zna razliku između bubreg slezene. Kad mi je prilično odrješito objasnio daje potres mozga i da je pravo

mozak natučen od žestokog udarca nisam rekla ništa niti sam promijenila izraz lica. Pocrvenio je kad me neki student medicine kojem sam slučajno bila mentorica, pozdravio imenom.

Otišla sam iz bolnice i zaputila se u ured gdje me nije bilo tjedan dana. Moj stol izgledao je više ili manje onako kako sam i bojala da će izgledati, pa sam sljedećih nekoliko sati provela pokušavajući ga raščistiti dok sam u isto vrijeme nastojala doći do policajca koji je radio na Lucynoj prometnoj nesreći.

Ostavila sam mu poruku, a zatim sam nazvala Gloriju Loving u matični ured.

– Jesi li imala sreće? upitala sam.

– Ne mogu vjerovati da razgovaram s tobom drugi put u istom tjednu. Jesi li ponovno preko puta?

Da. Morala sam se nasmiješiti.

– Za sada ništa, Kay, rekla je. U Kaliforniji nismo pronašli ni zapis da je neka MaryJo Steiner umrla od SIDS-a. Pokušavam dekodirati slučaj na nekoliko drugih načina. Možeš li mi pribaviti datum i mjesto smrti?

– Vidjet ću što mogu učiniti, rekla sam.

Razmišljala sam o tome da nazovem Denesu Steiner, no na kraju sam samo zurila u telefon. Baš kad sam se ipak odlučila na to javio mi se policajac Reed iz državne policije, kojeg sam bila pokušavala dobiti.

– Pitam se ne biste li mi mogli faksom poslati vaše izvješće, rekla sam mu.

– Zapravo, sve je kod policije u Hanoveru.

– Mislila sam da se nesreća dogodila na cesti 95, rekla sam, bu dući daje međudržavna cesta u nadležnosti državne policije, bez obzira na samo mjesto nezgode.

– Policajac Sinclair došao je u isto vrijeme kad i ja, tako da mi je pomogao. Kad su nas tablice dovele do vašeg imena pomislio sam da bi to trebalo provjeriti.

Začudo, do sada mi nije palo na pamet da je to što su registraCjske tablice glasile na mene izazvalo priličnu pomutnju.

– Kako se policajac Sinclair zove imenom? upitala sam.

– Inicijali su mu, vjerujem, A.D.

Imala sam veliku sreću da je Andrew D. Sinclair bio u svom , richmondskom uredu, kad sam ga malo nakon toga nazvala. Rekao mi je da je Lucy bila Sudionik prometne nesreće u koju je bilo uključeno samo jedno vozilo, a koja se dogodila dok je velikom brzinom vozila autocestom prema jugu, na mjestu tek nešto sjevernijem od granice okruga.

– Koliko je brzo vozila? upitala sam ga.

– Bilo je oko sto i deset kilometara na sat.

– Vidi se po tragovima klizanja? Pronašli smo jedan trag kočenja duljine deset metara na mjestu iskliznuća. stisnula je kočnicu i zatim sletjela s ceste.

– Išla je velikom brzinom i to pod utjecajem alkohola, Možda je zaspala za volanom i iznenada se probudila.

– Policajce Sinclair, da biste izračunali da je netko vozio brže od stotinu i deset kilometara na sat potrebni su vam tragovi na mjestu kočenja duljine stotinu metara. Vi ovdje imate trag kočenja od 10 metara. Ne vidim kako ste uopće mogli izračunati da je vozila sto i deset kilometara na sat.

– Ograničenje brzine na tom dijelu autoceste je stotinu i deset. - bilo je sve što je imao reći.

– Koliko je alkohola imala u krvi? Nula cijelih dvanaest.

– Molila bih vas da mi što je brže moguće faksom pošaljete svoje dijagrame i izvješća i da mi kažete kamo je vučna služba odvukla moj auto.

– Auto je u Covers Texacu u Hanoveru. To vam je kad skrenete s autoceste jedan.

Šteta je totalna, gospođo. A ako mi date svoj broj faksa, odmah ću vam poslati ta izvješća.

Za sat vremena imala sam ih u rukama, a onda sam, koristeći se kazalom kako bih protumačila šifre, ustanovila kako je policajac Sinclair zapravo pretpostavio kako je Lucy bila pijana i kako je za spala za volanom. Kad se iznenada probudila i nagazila na kočnicu prosklizala je, izgubila kontrolu nad vozilom, sletjela s ceste i prevrnula se, pri tome, smotavši volan kako bi se vratila natrag. Posljedica toga bila je da je jurnula natrag na cestu, i preletjela dva prometna traka prije no što se preokrenula i udarila o stablo.

Njegove pretpostavke i jedna važna pojedinost nikako mi se nisu dopale. Moj Mercedes imao je ABS. Kad je Lucy stala na kočnicu nije mogla početi onako prosklizavati kako je to Sinclair opisao.

Otišla sam iz ureda i spustila se u prizemlje u mrtvačnicu, zamjenik, Fielding, i dvije mlade forenzične patologinje koje sam zaposlila prošle godine radilisu na tri stola od nehrđajućeg čelika, na kojima su ležala tijela. Oštri zvukovi udaranja čelika o čelik narušavali su pozadinsku buku ventilatora, generatora i vode, koja je bubnjala u umivaonike. Ogromna vrata hladnjaka od nehrđajućeg čelika otvorila su se uz glasan zvuk nalik poljupcu kad je pomoćnica u mrtvačnici izvukla još jedno tijelo.

– Doktorice Scarpetta, možete li malo pogledati ovo? Doktoriat bila je iz Topeke.

Njene inteligentne sive oči škiljile su prema meni iza plastičnog štita za lice pošpricanog krvlju, prišla sam njenu stolu.

– Izgleda li ovo poput čađe u rani? Pokazala mi je Krvavim prstom u rukavici prema rani od metka na stražnjoj strani vrata.

Prignula sam se da pogledam izbliza. Rubovi su oprženi pa se možda krv stvrdnula i osušila. Je li bilo odjeće? Nije imao košulje. Ustrijeljen je u svom stanu.

– Hm, moglo bi biti, ali nije sigurno. Morat ćemo pričekati mikroskopsku analizu.

– Ulazna ili izlazna? upitao je Fielding proučavajući ozljedu na svom slučaju. Daj da čujem tebe dok si tu.

– Ulazna, rekla sam.

– I ja mislim. Bit ćeš u blizini?

– Malo unutra, malo van.

– Unutra i van iz grada ili iz ureda?

– Ijedno i drugo. Imam dojavljivač.

– Sve ide kako treba? upitao je, a ogromni bicepsi stegli su mu se kad je zarezao u rebra.

– Zapravo je sve totalni užas, rekla sam.

Trebalo mi je pola sata da stignem do benzinske postaje Texaco koja je non stop pružala usluge vučne službe i koja se pobrinula za moj auto. Primijetila sam svoj Mercedes u kutu blizu ograde, a od pogleda na krš koji je od njega ostao stisnuo mi se želudac. Osjetila sam slabost u koljenima.

Prednji kraj bio je zgužvan skroz do vjetrobrana, a vozačeva je rana zjapila poput krezubih usta. Hidrauličke naprave silom su otvorile vrata koja su bila odstranjena.

Bilo mi je snažno udaralo dok sam se približavala, a zatim sam stala pokraj njega, kad sam iza sebe začula dubok glas sa snažnim južnjačkim naglaskom.

– Mogu li vam pomoći?

Okrenula sam se i našla licem u lice s nacerenim starcem koji je na imao izbljedjelu crvenu kapu na čijem je šiltu pisalo PURINA.

– Ovo je moj auto, rekla sam mu.

– Iskreno se nadam da ga niste vi vozili.

Primijetila sam da gume nisu ispuhane i da su se otvorila oba zračna jastuka.

– Prava šteta. Odmahivao je glavom promatrajući moj raskomadani Mercedes Benz. Vjerujem daje ovo prvi ovakav kojeg sam vidio u životu. Sad, jedan od momaka koji rade razumije se u Mercedese i kaže mi da je Porsche motor za ovaj model i da ih nema nego nekoliko u okolini, Koje je godište? Devedeset i treće?

Pretpostavljam da ga vaš muž nije dobio negdje u blizini.

Opazila sam da je lijevo svjetlo smrskano, a u blizini se protezala ogrebotina na kojoj se nazirala zelenkasta boja. Sagnula sam se kako bih bolje promotrila, a živci su mi stali napeto brujati.

Čovjek je nastavio govoriti. Naravno, s tom malom kilometražom koju ste njime napravili, vjerojatnije je da se radi o devedeseti četvrtom godištu. Nemojte se ljutiti što pitam, ali koliko bi koštao je dan takav? Oko pedeset?

– Jeste li ga vi dovukli ovamo? Uspravila sam se dok mi je po gled lutao sitnicama koje su jedna za drugom slale znak za uzbunu.

– Toby ga je sinoć dovukao. Pretpostavljam da vi ne biste znali kubikažu.

– Je li izgledao točno ovako i na mjestu nesreće?

Čovjek se doimao pomalo zbunjenim.

– Na primjer, nastavila sam, telefon je podignut.

– Pretpostavljam da jest, budući da se auto preokretao i udario odrvo.

– A podignuto je i sjenilo stražnjeg stakla.

Nagnuo se i provirio unutra kroz stražnje staklo. Počešao se po vratu. Ja sam mislio daje to samo zatamnjeno staklo. Nisam primjetio da je sjenilo podignuto.

Čovjek ne bi pomislio da će ga netko podići usred noći.

Oprezno sam se nagnula unutra kako bih bacila pogled na elektrovizor. Bio je u položaju koji smanjuje odbljesak farova automobila. Izvukla sam ključeve iz svoje torbice i sjela na vozačevo sjedište.

– Sad, da sam ja na vašem mjestu ja to ne bih radio. Taj me auto sada podsjeća kao gomila mogućih ispaljenih noževa. A ima i jako puno krvi na sjedalima.

Spustila sam telefonsku slušalicu na vilicu i okrenula ključ. Telefon se oglosio svojim tonom da bi me obavijestio da radi, a upalilo se i signalno svjetlo upozorenja, da ne ispraznim bateriju. čitač i skener bili su isključeni. Obična svjetla i svjetla za maglu bila uvučena. Podigla sam slušalicu i pritisnula dugme za ponovno biranje.

Začula sam ton zvonjave s druge strane, a zatim se javio ženski glas.

– Devet jedan jedan.

Spustila sam slušalicu. Srce mi je luđački lupalo, a žmarci su mi dopeli kralježnicom skroz do vlasišta. Promatrala sam crvene mrlje razbacane po tamnosivoj koži, komandnoj ploči i konzoli, te po čitavom krovu. Bile su previše crvene i preguste. Tu i tamo koma dići tankih špageta bili su zalijepljeni za unutrašnjost mog auta.

Izvadila sam iz torbice metalni manikir i ostrugala zelenkastu boju s ogrebotine na stražnjem dijelu automobila. Zamotavši je u papirnatu maramicu, pokušala sam silom skinuti oštećeno stražnje svjetlo. Kad nisam uspjela, zamolila sam čovjeka da mi donese odvijač što je on i učinio.

– Auto je devedeset i drugo godište, rekla sam dok sam se brzo udaljavala, ostavljajući ga da bulji za mnom otvorenih usta. Ima tri stotine i petnaest konjskih snaga. Koštao je osamdeset tisuća dolara. Samo ih je šesto u zemlji. Kupila sam ga kod McGeorgea u Richmondu. I nemam muža.

Ušla sam u Lincoln teško dišući. I ovo unutra nije krv, kvragu. Kvragu! Kvragu! i dalje sam mrmljala sebi u bradu kad sam zatvorila vrata i upalila motor.

Gume su zaškripale kad sam izletjela na autocestu i stala juriti nazad prema autocesti 95 jug.

Malo nakon izlaza za Atlee Elmont usporila sam, sišla s ceste i zaustavila se. Odmakla sam se od asfalta koliko sam više mogla, a svaki put kad bi pokraj mene protutnjao automobil ili kamion zapuhnuo bi me val zraka.

U Sinclairovom je izvješću stajalo da je moj Mercedes sletio s Ceste, približno dvadeset i pet metara sjeverno od znaka za sto trideset i sedmi kilometar. Ja sam bila barem šezdeset metara sjevernije od mjesta, gdje sam zapazila vijuganja nedaleko od raštrkanog razkrižja.

Tu sam našla stakla zadnjeg svjetla u desnom traku. Trag je bio uzrokovan proklizavanjem u stranu, dugačak oko šezdeset centimetara i oko tri metra od dva ravna traga guma duljine približno pet metara. Zalijetala sam se u promet i bježala natrag. 200

Zatim sam nastavila hodati i prošla sam približno još metara prije no što sam došla do tragova na asfaltu koje je policajac skicirao u svom izvješću.

Srce mi je zastalo dok sam osupnuto buljila u crne gumene pruge koje su prije dvije noći na asfaltu ostavile moje Pirelli gume. Nije se uopće radilo o proklizavanju, već o tragovima ubrzanja koji ostaju za gumama kad se one stanu naglo okretati prema naprijed, kao što su to učinile gume na Lincolnu prije nekoliko trenutaka kad sam bila otišla s Texaco postaje.

Malo nakon što je ostavila te tragove Lucy je izgubila kontrolu nad volanom i sletjela s ceste. Vidjela sam tragove guma u zemlji i mrlju od gume kad je Lucy pretjerano okrenula volan i kotačem uhvatila rub ceste. Promatrala sam duboke utore u asfaltu koji su nastali kad se auto okrenuo, žlijeb posred drveta i komadiće metala i plastike razbacane uokolo.

Odvezla sam se nazad u Richmond ne znajući što da učinim i koga da nazovem.

Zatim sam se sjetila istražitelja McKeeja iz državnog policije. Zajedno smo radili na mnogim mjestima prometnih nesreća i proveli bismo sate i sate u mom uredu pomičući automobile od kutija šibica po mom stolu sve dok ne bismo bili uvjereni da smo točno rekonstruirali što je dovelo do nezgode. Ostavila sam mu po ruku u uredu, a on me nazvao malo nakon što sam stigla kući.

– Nisam pitala Sinclaira je li uzeo odljevke tragova guma na mjestu gdje je sletjela s ceste, no gotovo sam sigurna da nije, rekla sam nakon što sam mu objasnila dio onoga što se događa.

– Ne, vjerojatno nije, složio se McKee. Čuo sam mnogo o tome, doktorice Scarpetta. Puno se pričalo. A stvar je bila u tome daje Reed čim je došao na mjesto nesreće najprije uočio vaš niski broj tablica.

– Razgovarala sam nakratko s Reedom. On nije imao puno veze ni sa čim.

– Točno. U normalnim okolnostima, kad se policajac iz vera doveze... Prvo je pitanje: kako se zove Npr: Sinclair, Tada bi Reed mu bio rekao sve pod kontrolom i sam bi načinio sva mjerenja i sve dijagrame. No, on je ugledao tablicu s niskim registracijskim brojem, i to mu je uključilo alarm. Znao je da auto pripada nekom važnom u Vladi.

Tako je Sinclair obavio sve dok se Reed uhvatio radija i pozvao nadglednika i tražio da se ustanovi vlasnik tablica što je brže moguće. Pogodak. Otkriju da auto pripada vama i sad je bila prva pomisao, da ste vi unutra. Možete zamisliti kako je bilo onima vani.

– Bio je živi Cirkus.

– Pogodili ste. Ispalo je da je Sinclair tek izašao iz Akademije.

– Ovo mu je bio drugi slučaj u karijeri. Jasno mi je kako je pogriješio. Nije mogao da traži tragove proklizavanja šezdeset metara sjeverno od mjesta na kojem je Lucy skrenula s ceste. Da li ste sigurni da su tragovi koje ste vidjeli bili tragovi vijuganja?

– Apsolutno. Kad napravite te odljevke ustanovit ćete da tragovi u zemlji uz cestu odgovaraju onima otraga na cesti. Jedini način da ostane takav trag vijuganja jest da je neka vanjska sila natjerala auto da iznenada promijeni smjer kretanja.

– A onda tragovi ubrzanja nekih šezdesetak metara kasnije, razmišljao je na glas.

Netko je udario straga, Lucy staje na kočnicu, ali nastavlja voziti. Nekoliko sekundi kasnije iznenada dodaje gas i gubi kontrolu.

– Vjerojatno u otprilike isto vrijeme kad je nazvala devet jedan jedan, rekla sam.

– Provjerit ću kod kompanije za mobitele i pokušati dobiti toč no vrijeme tog poziva. Zatim ćemo ga pronaći na vrpici.

– Netko joj se zalijepio za stražnji branik s upaljenim dugim svjetlima, pa je Lucy okrenula retrovizor u položaj za noćnu vožnju, a kad to nije pomoglo podigla je stražnje sjenilo za sunce kako bi smanjila bliještanje. Nije imala upaljen radio ili CD

čitač jer se morala strašno usredotočiti na vožnju.

– Bila je budna da budnija nije mogla biti i jako prestrašena zato što joj je netko bio za leđima. Napokon ju je taj netko udario straga, pa je Lucy prikočila.

– Nastavila je voziti i shvatila da joj se ta osoba ponovno približava. Tada je stisnula gas do daske i izgubila kontrolu nad vozilom. I onda se to vjerojatno dogodilo u roku od nekoliko sekundi. To ste otkrili točno, zacijelo se cijela stvar mogla odigrati točno tako. Hoćete li to ispitati?

– Mogla bih se kladiti. Štoje s bojom?

– Odnijeti ću nju, oštećeni stražnji far i sve drugo u laboratorije i reći im da se požure s tim.

– Stavite moje ime na papirologiju. Recite im da me nazovu čim rezultati budu gotovi.

Bilo je pet sati i vani je bio mrak kad sam spustila slušalicu u svojoj radnoj sobi na katu. Omamljeno sam se obazrela oko sebe osjećajući se kao stranac u vlastitoj kući.

Glad koja mi je izjedala želudac zamijenila je mučnina, pa sam popila gutljaj vode i pretražila ormarić s lijekovima u potrazi za Zantacom.

Obje telefonske linije su zvonile, a javio se glas moje elektronske pošte. Dok sam ležala u kadi i pijuckala vino. čula sam zvuk faks aparata. Znala sam da će moja sestra, Dorothy, željeti doći istog trena Uvijek je bila tu u kriznim situacijama jer su one zadovoljavale njen potrebu za dramom. Koristila ih je za istraživanja U jednoj od nje njih sljedećih knjiga za djecu jedan od likova zacijelo će se morati su očitati s automobilskom nesrećom. Kritičari će ponovno sa zanosom hvaliti osjećajnost i mudrost moje sestre koja je osobama koje je iz mišljala bila daleko bolja majka no što je to bila svojoj jedinog kćeri,

Faks je, otkrila sam, bio Dorothy red letenja. Planirala je doći sutradan kasno poslije podne i ostati kod mene zajedno s Lucy.

– Neće dugo ostati u bolnici, zar ne? upitala je kad sam je na zvala nekoliko minuta kasnije.

– Pretpostavljam da ću popodne otići po nju, rekla sam.

– Sigurno izgleda užasno.

– Većina ljudi izgleda užasno nakon automobilskih nezgoda.

– Ali, je li išta od toga trajno? Gotovo je šaputala. Neće ostati unakažena, zar ne?

– Ne, Dorothy. Neće ostati unakažena. Koliko si ti znala o njenom problemu s alkoholom?

– Kako samja mogla znati išta o tome? Gore je blizu tebe i izgleda kao da nikada i ne želi doći kući. A i kad dođe, sigurno ne povjerava se ni meni ni svojoj baki.

Čovjek bi pomislio da ćeš, ako itko biti svjestan toga, to biti ti.

– Ako je osude za vožnju pod utjecajem alkohola, sud bi joj mogao narediti liječenje, rekla sam što sam mogla strpljivije

Tišina.

A zatim: Moj bože.

Nastavila sam: Čak i ako se to ne dogodi bilo bi dobro da se mora suočiti s tim.

Sudac bi mogao pokazati više milosti ako dobrovoljno zatraži pomoć.

– To ću jednostavno ostaviti tebi na brigu. Ti si liječnik odvjetnik obitelji. Ah, ja poznajem svoju djevojčicu. Ona to neće htjeti, da ode u neku mentalnu instituciju.

Ona ne bi više bila u stanju pogledati ikome u oči.

– Neće otići ni u kakvu mentalnu instituciju,

– U liječenju od alkohola, ili droge nema ničega ni najmanje sramotnog. Ono što jest sramotno je pustiti da ti to uništi život. Ja sam uvijek stala nakon treće čaše vina.

– Ima mnogo vrsta ovisnosti, rekla sam. Ti si slučajno ovisna o muškarcima.

– O,Kay. Nasmijala se. Kad ti to kažeš onda je to stvarno nešto. Usput rečeno, viđaš li se s kime?

Poglavlje 15

Senator Frank Lord čuo je glasine da sam doživjela prometnu nesreću pa me nazvao drugo jutro, još prije izlaska sunca.

– Ne, rekla sam mu sjedeći poluodjevena na rubu svog kreveta. Lucyje vozila moj auto.

– O,bože!

– Sve je u redu, Frank. Dovest ću je kući danas popodne.

– Izgleda da su ovdje neke novine objavile da si ti doživjela ne sreću i da postoji sumnja kako je upleten i alkohol.

– Lucyje neko vrijeme bila zarobljena u autu. Sigurno je kakav policajac zaključio da se radi o meni, kad su ustanovili da tablice gla se na mene, pa je čitava priča završila kod nekog novinara kojem se bližio rok za reportažu. Sjetila sam se policajca Sinclaira. Ja sam svakako bila uvjerena da je u stanju napraviti takvu glupost.

– Kay, mogu li nekako pomoći?

– Jesi li otkrio išta o onome što se dogodilo u JETI-ju? Ima nekih zanimljivih stvari. Jesi li ikada čula da Lucy spominje nekoga po imenu Carrie Grethen?

– Bile su suradnice. Upoznala sam je. Izgleda da je povezana sa špijunskim dućanom, jednim od onih gdje se prodaju najmodernije naprave za nadzor.

– Ne misliš ozbiljno.

– Bojim se da mislim.

Dobro, sad mi je svakako jasno zašto je htjela dobiti posao, ali sam zaprepaštena da ju je FBI zaposlio s takvom pozadinom. Nije znao za to. Izgleda da je njen dečko vlasnik dućana. Ona je često posjećivala njega, samo zato što je bila pod nadzorom. A šta je s muškarcem?

– Molim?

– Vlasnik špijunskog dućana je muškarac?

– Da.

– Tko kaže da joj je to dečko?

– Mislim ona, kad su je ispitivali nakon što je viđena u društvu s njim.

– Možeš li mi reći nešto više i o jednom i o drugom?

– Trenutno ne baš mnogo toga, ali imam adresu dućana malo pričekaj. Daje iskopam.

– Imaš li njihove kućne adrese?

– Bojim se da nemam.

– Daj mi onda to što imaš.

Osvrnula sam se oko sebe tražeći olovku dok su mi misli jurile vrtoglavom brzinom. Ime dućana bilo je Eye Spy i nalazio se u trgo vačkom centru Springfield, odmah pokraj autoceste 1 95. Ako odmah krenem, mogla bih biti tamo sredinom jutra i vratiti se na vrije me da odem po Lucy u bolnicu.

– Samo da znaš, govorio je senator Lord, gospođicu Grethen su otpustili iz JETI-ja zbog veze s tim špijunskim dućanom, koju očito nije spomenula dok su je primali na posao. No, u ovom času nema nikakvih dokaza da je upletena u provalu.

– Imala je motiv, rekla sam suzdržavajući svoj bijes. JETI-je dušu dao za nekoga tko prodaje opremu za špijunažu. Zastala sam da razmislim. Znaš li kad se zaposlila u FBI-u i je li sama zatražila posao ili su je vrbovali?

– Da vidimo. Evo, tu mije, u bilješkama. Piše samo daje preda a molbu prošlog travnja i da je počela raditi sredinom kolovoza.

– I Lucy je počela negdje sredinom kolovoza. Što je Carn radila prije toga?

– Čini se daje čitavu karijeru provela s kompjuterima Hardware, software, programiranje. I strojarstvo, zbog čega je bila zanimljiva FBI-u.

Vrlo je kreativna i ambiciozna i, na žalost pokvarena. Nekolicina ljudi s kojima su nedavno razgovarali počeli su oslikavati portret žene koja već godinama laže i vara kako bi dospjela do vrha.

– Frank, zaposlila se u JETI-ju samo kako bi mogla špijunirati za dućan, rekla sam.

Mogla bi čak biti i jedna od onih s FBI-evih posebnih zuzločinačkih popisa.

– Dvije su priče moguće, složio se. Radi se samo o pronalaženju Čak ako u tome i uspijemo, ne može ju se tužiti osim ako je ne terete dokazi da je nešto uzela.

Prije nego što se sve ovo dogodilo Lucy mi je spomenula da rade nekom istraživanju koje se tiče biometričkog sustava brava.

– Znaš li išta o tome?

– Ta ne znam ni za kakav projekt te prirode.

– Ali bi li ti nužno znao za njega da i postoji?

– Postoje dobri izgledi da bih. Dali su mi prilično mnogo iscrpnih podataka, koji se odnose na tekuće tajne projekte u Quanticu Zakona o kriminalu i zbog novca koji nastojim sakupiti za FBI.

– Ali čudno je da bi Lucy rekla da sudjeluje u projektu za koji se čini da ne postoji, rekla sam.

– Na žalost, ta bi pojedinost samo pogoršala njenu situaciju.

Znala sam da je u pravu. Koliko god da je Carrie Grethen bila sumnjiva, činjenice koje su govore protiv Lucy još uvijek su bile jače.

– Frank, nastavila sam, znaš li možda kakve automobile voze Carrie Grethen i njen dečko?

– To svakako možemo saznati. Zašto te zanima?

– Imam razloga vjerovati da Lucyno izlijetanje s ceste uopće nije bila nezgoda, i da se ona i nadalje nalazi u velikoj opasnosti.

Zastao je. Misliš li da bi bila dobra zamisao držati je neko vrijeme na osiguranom katu Akademije?

– U normalnim okolnostima to bi bilo savršeno mjesto, rekla sam ali mislim da je u ovom trenutku bolje da se drži podalje.

– Razumijem. Pa dobro, to ima smisla. Postoje i druga mjesta ako želiš da interveniram. Da i ja imam jedno mjesto. Sutra idem na Floridu, ali imaš moje brojeve tamo.

– Skupljaš li novac? Znala sam da je iscrpljen jer su izbori u tijeku tek nešto više od tjedan dana.

– Otprilike, da, ali i uobičajene druge sitnice. Polako agitiram, a moj se protivnik me nastoji osukati kao ženomrscu s rogovima.

– Ti si za žene učinio više od bilo koga drugog, rekla sam gotovo zanemjevši od predizbornih nepristojnosti, koje si dopuštaju pojedinci.

Odjenula sam se do kraja i u sedam i trideset već sam pila svoju prvu šalicu kave u vožnji, u svom unajmljenom Lincolnu. Vrijeme je bilo tmurno i hladno, pa sam primjećivala vrlo malo uokolo po putu gdje sam prolazila vozeći prema sjeveru.

Biometrički sustav brava, kao i svaki drugi sustav brava bi se mogao obiti kad bi ga netko želio zaobići. Za neke brave zaista je potrebna samo kreditna kartica, dok se druge moraju rasklopiti uz pomoć različitih alatki, kao što su, na primjer, tanki odvijači i slično, ali brava koja skanira otisak prsta ne može se obiti takvim jednostavnim mehaničkim sredstvima. Dok sam razmišljala o provali JETI o načinu na koji je to netko mogao učiniti, na pamet mi je palo nekoliko zamisli: Lucyn je otisak skaniran u sustav u približno tri sata ujutro, a to je bilo moguće samo ako je ondje bio i njen prst ili

faksimil njena prsta. Sjećala sam se sastanaka Nacionalne asocijacije za identifikaciju koji ma sam godinama prisustvovala, gdje sam čula da su mnogi poznati zločinci iskušali neke kreativne načine kako bi promijenili otiske.

Nemilosrdni gangster John Dillinger polio je kiselinu po svojim šarama i vijugama dok sije manje poznati Roscoe Pitts dao kirurški odstraniti otiske prstiju od prvog zgloba naviše. Ove i druge metode pokazale su se neuspješnima, a gospodi bi bilo bolje da su jednostavno no bezbolno zadržali otiske koje im je bog podario. Njihovi promije njeni tragovi prstiju jednostavno su ušli u FBI-ev dosje osakaćeni kojeg je, iskreno govoreći, bilo puno lakše pretražiti.

A da ne spominjem to daje malo nezgodno imati spaljene ili izmasakrirane prste ako ste slučajno osumnjičeni za zločin .

Ali ono što mi je najživlje lebdjelo u sjećanju bio je slučaj prije nekoliko godina koji se odnosio na posebno dosjetljivog čovjeka, čiji je brat radio u pogrebnom društvu. Provalnik, koj je mnogo puta bio zatvaran, pokušao si je napraviti par rukavica, koje će ostavljati tuđe otiske. To je i postigao tako što je više puta ruku nekog mrtvaca uronio u tekuću gumu, stvarajući tako sloj, sve dok se rukavice nisu mogle skinuti.

Taj Plan nije dao rezultate iz najmanje dva razloga: Prvi je što je zanemario istiskivanje zračnih mjehurića između slojeva gume.

Otisci koje je ostavio u sljedećoj provali bili su pomalo čudni. nije se potrudio istražiti osobu kojoj je ukrao otiske.

Slučajno, da je pokojnik bio osuđivani zločinac koji je nakon što je uvjetno pušten iz zatvora bio unesrećen i da su od njega ostali otisci, sve bi se uklapalo. Razmišljala sam o svojoj posjeti JETI-ju onog sunčanog popodneva od kojeg je, činilo se, prošlo nekoliko godina. Tada sam primjetila, da Carrie Grethen nije zadovoljna time što je zatekla Wesleya i mene u svom uredu kad je ušla miješajući viskoznu tekućinu, je retrospektivno gledajući, zapravo mogla biti tekući silikon ili nešto slično. Tog mi je popodneva Lucy spomenula istraživanje biometričkih brava, Usred kojeg istraživanja, se sada nalazi. Možda je ono stoje rekla bilo doslovno točno. Možda je Carrie baš u tom trenutku namjeravala na praviti gumeni odljevak Lucyna palca.

Ako je moja teorija o onome što je Carrie učinila bila točna, znala sam da se može i dokazati. Pitala sam se zašto nitko od nas nije već ranije postavio jedno vrlo jednostavno pitanje. Je li otisak kojeg je biometrički sustav skanirao fizički odgovarao Lucynu ili smo se mi jednostavno pouzdavali u kompjuter koji nam je to rekao?

– Pa, pretpostavljam da da, rekao mi je Benton Wesley kad sam ga iz auta nazvala mobitelom.

– Naravno da pretpostavljaš. Svatko bi to pretpostavio. Ali ako je netko napravio odljev Lucvna palca i skanirao ga u sustav, otisak bi trebao biti obrnut od onoga koji je na njenoj kartici s otiscima u dosjeu FBI a. Drugim riječima, zrcalni odraz.

Wesley je zastao, a zatim iznenađeno rekao: Prokletstvo. No skaner bi primijetio da je otisak skaniran naopačke i odbacio ga? Vrlo malo skanera može razlikovati otisak od zrcalnog odraza istog otiska. Ali istražitelj koji se bavi otiscima svakako bi to bio u stanju primjetiti.

Tada sam rekla. Otisak koji je skaniran u biometrički sustav mogao bi još uvijek biti digitalno spremljen u datoteci.

– Sad, ako misliš, da je to učinila Carrie Grethen, ne misliš li da je izbrisala otisak iz datoteke?

– Sumnjam, odgovorila sam. Ona se ne bavi otiscima. No, sigurno je shvatila kako je svaki put kad netko ostavi otisak prsta, zapravo obrnut.

A odgovara kartici s otiscima prstiju. To znači, da su i oni obrnuti. Sad, kad bi napravio odljevak jagodice otisak bi ostao njime prikriveni otisak, imao bi zapravo obrnut otisak otiska.

– Što znači da bi prikriveni otisak tog gumenog palca bi bio obrnuta slika istog prikrivenog otiska prave čovjekove ruke.

– Točno tako.

– Kriste, ovakve mi stvari baš ne idu.

– Ne brini, Bentone. Znam da te to zbunjuje, ali vjeruj mi na riječ.

– Uvijek ti vjerujem na riječ, a sad mi se čini da bismo trebali nabaviti čvrstu kopiju otiska o kojem pričamo.

– Apsolutno, i to smjesta. Ima još nešto što sam te htjela pitati, Bentone. Jesi li znao za neke istraživačke projekte koji se tiču FBI-eva biometričkog sustava brava?

– Istraživačkog projekta kojeg provodi FBI?

– Da.

– Ne. Ne znam ni za kakav sličan projekt.

– To sam i mislila. Hvala ti, Bentone.

Oboje smo zastali, čekajući da jedno drugome uputi poneku osobnu riječ. No ja nisam znala što bih još rekla. U meni je bilo toli ko toga.

– Pazi na sebe, rekao mi je, pa smo se pozdravili.

Pronašla sam špijunski dućan nešto manje od pola sata kasnije u ogromnom trgovačkom centru koji je vrvio od ljudi i automobila. Unutra se, u blizini Ralphi Laurena i Crabtree & Evelvna nalazio Eye Spy. Bio je to mali dućan čiji je izlog nudio najbolju opremu koju je legalna špijunaža mogla ponuditi. Debeo postariji muškarac ukucavao je narudžbu u kasu, a ja nisam mogla povjerovati da bi on mogao biti ljubavnik Carrie Grethen. Ta je pojedinost, bez sumnje, bila još jedna od njenih laži.

Kad je mušterija otišla, u dućanu je ostao samo još jedan kupac mladić u kožnoj jakni koji je razgledavao vitrinu s kasetofonima se aktiviraju na glas i prijenosnim aparatima za analizu akcena govoru. Debeljko iza pulta nosio je debele naočale i zlatne lance oko vrata i izgledao je kao da uvijek ima pravu ponudu za svakoga.

– Oprostite, rekla sam što sam tiše mogla. Tražim Grethen.

– Izašla je na kavu, trebala bi se vratiti za koji trenutak. Žao mi je. Mogu li vam ja nekako pomoći?

– Razgledat ću malo dok se ne vrati, rekla sam.

– Samo izvolite.

Tek što sam se zagrijala za posebnu aktovku koja je sadržavala diktafon, detektor prislušivačkih uređaja, dekodir telefonskih poruka i aparate za noćni vid, u dućan je ušla Carrie Grethen, Zastala je kad me ugledala, a u jednom mi se uznemirujućem trenutku učinilo da bi mi mogla sasuti šalicu kave u lice. Pogled njenih očiju prošao je kroz moje poput dva čavla.

– Moram razgovarati s vama, rekla sam.

– Bojim se da ovo nije zgodan trenutak za to. Pokušala se nasmiješiti, zvučati uljudno, jer sada su se u ovom vrlo malom prostoru nalazile četiri mušterije.

– Naravno da jest, rekla sam izdržavajući njen pogled.

– Jerry? Pogledala je debelog čovjeka za pultom. Možeš ostati sam na nekoliko trenutaka?

On je zurio u mene poput psa koji je spreman za napad.

– Obećajem da neću dugo, uvjerila gaje.

– Aha, naravno, rekao je s nepovjerenjem karakterističnim za nepoštene ljude.

Izašla sam iz dućana, slijedeći je do slobodne klupe pokraj fon tane.

– Čula sam za Lucynu nesreću i žao mi je zbog toga. Nadam se da je s njom sve u redu, rekla je Carrie hladno pijuckajući svoju kavu.

– Vama je sasvim svejedno kako je Lucy, rekla sam. A nema smisla ni da rasipate svoj šarm na mene, jer sam vas pročitala. Znam što ste učinili.

– Ne znate vi ništa. Nasmiješila se svojim ledenim osmijehom, dok je u zraku odzvanjao zvuk tekuće vode.

Znam da ste napravili gumeni odljev Lucyna otiska, a nije vam teško doći do njena ID-a, budući da ste toliko vremena provodile zajedno. Sve što ste trebali učiniti bilo je paziti i zapamtiti kod koji Lucy utipkava.

Tako ste prevarili biometrički sustav onog jutra kad ste provalili u JETI.

– Isuse, baš imate bujnu maštu. Nasmijala se, a oči su joj počele, još neprijateljskije izgledati. A mogla bih vam savjetovati i to da budete oprezni kad iznosite takve optužbe.

– Ne zanimaju me vaši savjeti, gospođice Grethen. Jedino što Jest želim upozoriti vas. Uskoro će se dokazati da Lucy nije provalila u JETI. Bili ste mudri, ali ne dovoljno mudri, pa vam se potkrao jedan fatalan previd.

Šutjela je, no vidjela sam da joj iza ledene fasade misli jure. Bila je beskrajno znatiželjna. Ne znam o čemu pričate, rekla je naizgled puna samopouzdanja, a njeno samopouzdanje se počelo ljuljati.

– Možda ste dobri s kompjuterima, ali niste forenzični znanstvenik. Dokazi protiv vas vrlo su jednostavni.

– Zamolili ste Lucy da vam pomogne u takozvanom istraživačkom projektu koji se tiče biometričkog sustava brava u JETI ju

– Istraživačkom projektu? Ne postoji nikakav istraživački projekt takve vrste, rekla je s mržnjom.

– U tome i jest stvar, gospođice Grethen. Ne postoji nikakav istraživački projekt.

Lagali ste joj kako biste je naveli da vam dozvoli uzeti odljevak njena palca u tekućoj gumi.

Nakratko se nasmijala. Isuse Bože. Vi ste gledali previše Jamesa Bonda. I vi zaista mislite da će vam netko povjerovati...

Prekinula sam je. Zatim ste pomoću gumenog palca kojeg ste izradili prevarili biometričku bravu kako biste vi i još netko počinili ono što se naziva industrijskom špijunažom. No počinili ste jednu pogrešku.

Bila je blijeda.

– Biste li voljeli čuti o kakvoj se pogrešci radi?

I dalje nije ništa govorila, no željela je znati. Osjećala sam kako iz nje, poput topline, izbija paranoja.

– Vidite, gospođice Grethen, nastavila sam istim razumnim tonom. Kad ste napravili odljev prsta, ono što ste dobili je zapra obrnuta slika, odnosno zrcalni odraz izvornog prsta. Dakle o vašeg gumenog palca bio je zapravo obrnut od Lucyna otiska.

riječima, bio je naopačke. A ispitivanje otiska koji je skaniran u sustav u tri ujutro to će sasvim lijepo pokazati.

Progutala je slinu, a ono što je zatim rekla potvrdilo je ono što sam pretpostavila.

– Ne možete dokazati da sam to učinila ja.

– O, dokazat ćemo, bez brige. No postoji još jedan mali poklon, koji ćete danas ponijeti sa sobom. Nagnula sam se bliže. Osjetila sam miris kave u njenu dahu.

– Iskoristili ste osjećaje nje. Iskoristili ste njenu mladost i naivnost i poštenje.

Nagnula sam se tako blizu da sam joj se unijela u lice. Da se nikada više niste približili Lucy. Nemojte razgovarati s njom.

Tada sam u džepu uhvatila svoju tridesetosmicu. Gotovo da sam željela da me natjera upotrijebiti je.

A ako otkrijem da ste je vi izgurali s ceste, nastavila sam tihim glasom koji je odzvanjao poput hladnog kirurškog čelika, osobno ću vas pronaći. Proganjat ću vas do kraja vašeg mizernog života. I uvijek ću biti tu kad budete tražili uvjetno puštanje iz zatvora. Uvijek ću komisiju za komisijom i guvernera za guvernerom uvjeriti, da patite od karakternog poremećaja koji predstavlja prijetnju za društvo. Razumijete li što vam govorim?

– Idite dovruga, rekla je, rekla sam. Ali vi ste već tamo. Naglo je ustala i ljutitim koracima otišla nazad u špijunski dućan.

I dalje ostala sam sjedeći na klupici, promatrala sam nekog čovjeka kako je krenuo za njom i obratio joj se, a srce mi je stalo jače udarati. Ne znam zašto sam zastala.

Bilo je nečeg u oštini njegova profila kojeg sam uhvatila krajičkom oka, u njegovim vitkim, snažnim leđima u obliku slova V i u neprirodnom crnilu njegove gelom namazane kose. Odjeven u savršeno tamnoplavo svileno odijelo, nosio je aktov ku koja je izgledala kao da je od aligatorove kože. Upravo sam se spremala otići kad se okrenuo prema meni, pa su nam se u jednom na elektriziranom trenutku pogledi sreli.

Oči su mu bile prodorno plave. Nisam potrčala. Osjećala sam se poput vjeverice uhvaćene na pola ceste koja srlja amo tamo samo da bi se na kraju našla ondje odakle je i krenula. Počela sam hodati što sam brže mogla, zatim sam Otrčala. zvuk vode koja pada činio mi se poput zvuka njegovih koraka dok sam ga zamišljala kako me prati. Nisam otišla do telefonske govornice, jer sam se bojala zastati. Mislila sam da će mi srce prsnuti kako je tuklo sve jače i jače.

Dotrčala sam do parkirališta, a ruke su mi se tresle dok sam otključavala auto. Za telefonom sam posegnula tek kad sam se već kretala dovoljnom brzinom, uvjerivši se u retrovizoru da me ne slijedi. Bentone!, O bože!

– Kay! Zaboga, sto je? Njegov uznemireni glas strašno je krčao u slušalici, Jer Je sjeverna Virginija poznata po pretrpanosti veza telefona.

– Gault! uzviknula sam bez daha nagazivši na kočnicu. vrijeme da se ne zaletim u Toyoytu ispred sebe. Vidjela sam

– Vidjela si Gaulta? Gdje? U Eye Spyju.

– U čemu? Što si rekla?

– U dućanu gdje radi Carrie Grethen. U onom dućanu za špijunažu, s kojim je bila dovedena u vezu. Bio je tamo, Bentone! Vidjela sam ga kako ulazi kad sam ja odlazila; počeo je razgovarati s njom, a onda je ugledao mene, pa sam pobjegla.

Uspori, Kay! Wesleyev je glas bio napet. Nisam se mogla sijetiti da sam ga ikada čula tako napetog. Gdje si sada?

– Na 1 95 jug. Dobro sam.

– Samo nastavi voziti, za ime božje. Nemoj se zaustaviti ni za što na svijetu. Misliš li da te vidio kako ulaziš u auto?

– Mislim da nije. Jebi ga, ne znam!

– Kay, rekao je autoritativno. Smiri se. Govorio je polako. Hoću da se smiriš. Ne želim da još doživiš kakvu nesreću. Ja ću te lefonirati. Naći ćemo ga.

No ja sam znala da nećemo. Znala sam da će do vremena kad prvi agent ili policajac primi prvi poziv Gault već nestati. Prepoznao me. Vidjela sam to u njegovu hladnom plavom pogledu. Znao je točno što ću napraviti čim uhvatim priliku i ponovno je nestao.

– Mislila sam da si rekao daje u Engleskoj, rekla sam glupo.

– Rekao sam kako vjerujemo da je tamo, rekao je Wesley.

– Zar ne vidiš, Bentone? Nastavila sam zato što mi se misli nisu htjele umiriti. Na sve strane uspostavljale su se veze i vezice. On je upleten u ovo. Upleten je u ovo što se dogodilo u JETI-ju. Možda on poslao Carrie Grethen, možda ju je on natjerao da učini ovo što je učinila. Možda je ona njegov špijun.

Wesley je šutio, polako shvaćajući pune razmjere onoga što sam rekla. Bila je to tako užasna pomisao da je nije želio povezati u svojim mislima.

Glas mu se počeo gubiti. Znala sam da i njega hvata panika, jer ovakve razgovore ne bi trebalo voditi bežičnim telefonom.

– Dobije što? zakrčao je. Što bi njega tamo zanimalo? Znala sam. Znala sam točno to. CAIN, rekla sam u trenutku, kad je veza pukla.

Poglavlje 16

Vratila sam se u Richmond ne osjećajući Gaultovu zlokobnu sjenu za petama. On je imao druge planove i druge demone s kojima se morao boriti, pa je odlučio, vjerovala sam, ne progoniti me. Pa ipak, ponovno sam namjestila alarm čim sam ušla u kuću. Nikud nisam išla bez pištolja, čak ni u kupaonicu.

Malo iza dva sata popodne odvezla sam se do bolnice, a Lucy je u kolicima došla do auta. Željela se sama voziti, usprkos mom navalji vanju daje pažljivo guram, kako bi to učinila svaka brižna tetka. Nije htjela moju pomoć. No čim smo stigle kući podlegla je mojoj pažnji, pa sam je spremila u krevet gdje je drijemala u sjedećem položaju.

Pristavila sam lonac Zuppe diAglio Fresco, to jest juhe od svježeg češnjaka popularne u brdima Brisighelle gdje je godinama davana maloj djeci i starijim osobama. To i ravioli punjeni tikvicama i kestenima predstavljali su sjajan izbor, a meni se raspoloženje popravilo. u dnevnoj sobi plamtjela je vatra, a zrak je bio ispunjen izvrsnim Dinsima. Bila je istina da sam se, kad dugo vremena ne bih kuhala, osjećala kao da u mom prekrasnom domu nitko ne živi i kao da nitko ne mari za njega. Kao da bi mi se kuća rastužila, dok je nebo prijetilo kišom, otišla sam na aerodrom.

Trebala sam ići i dopratiti svoju sestru. Neko je vrijeme nisam vidjela, a ona se dosta promjenila, jer se ona Uvijek mijenjala od jedne posjete do druge, jer je bila strašno nesigurnau sebe, zbog čega je znala biti tako zla, a imala veliku želju mijenjati frizuru i način odijevanja.

Sve do kasnog poslijepodneva stajala sam na izlazu i promatrala lica koja su izlazila iz tunela, tražeći Poznato lice moje sestre, ali, ipak Prepoznala sam je po nosu i rupici na bradi, jer se ni jedno ni drugo nije moglo tek tako izmijeniti. Kosa crna i prilijepljena uz glavu poput kožne kacige. Oči su joj bile skrivene iza velikih naočala, a oko golog vrata imala je žarkocrveni šal. Moderno mršava, u jahaćim hlačama i čizmama na vezanje, zaputila se ravno prema meni i poljubila me u obraz.

– Kay, tako mi je drago da te vidim. Zaista izgledaš umorno.

– Kako je majka?

– Njen kuk, znaš. Što sad voziš?

– Unajmljeni auto.

– Vidiš, prvo što mi je prošlo kroz glavu jest da si sad bez Mercedesa. Ne mogu ni zamisliti da ja ostanem bez svoga.

Dorothy je imala Mercedes 190E kojeg je dobila dok je hodala s nekim policajcem iz Miamijsa. Auto je bio zaplijenjen raspačivaču droge i prodan na aukciji za smiješnu svotu. Bio je tamnoplavi i imao je pojačane branike i ukrasne pruge na bočnim stranama.

– Imaš li prtljage? upitala sam.

– Samo ovo. Koliko je brzo vozila?

– Lucy se ne sjeća ničega.

– Ne možeš ni zamisliti kako sam se osjećala kad je telefon za zvonio. Bože moj.

Srce mi je doslovno prestalo kucati.

Padala je kiša, a ja nisam ponijela kišobran.

– Nitko to ne može razumjeti ako to nije sam proživio. Taj trenutak. Taj jednostavno grozan trenutak kad ne znaš točno što se do godilo, ali znaš da se radi o lošim vijestima u vezi s nekim koga voliš. Nadam se da nisi parkirala daleko odavde.

Možda bi bolje bilo da te pričekam.

– Morat ću otići s parkirališta, platiti i onda se vratiti okolo. S mjesta na pločniku gdje sam

stajala vidjela sam svoj auto. To ce tra jati deset, petnaest minuta.

– To je savršeno u redu. Ne brini za mene. Stat ću unutra i čekati te. Ionako moram u WC. Mora da je tako lijepo kad više ne moraš brinuti o nekim stvarima.

Objasnila je tu rečenicu tek kad je sjela u auto i kad smo krenule kući.

– Uzimaš li hormone ?

– Za što? Kiša je jako padala, a velike kapi bubnjale su po krovu poput stampeda nekakvih malih životinja.

– Zbog promjene. Dorothy je izvukla plastičnu vrećicu iz torbe i stala grickati keks.

– Kakve promjene?

– Valda znaš. Naleti topline, promjene raspoloženja. Znam jednu koia ih je počela dobivati istog trenutka kad je navršila četrdesetu. Uključila sam radio.

– Obrok u avionu bio je užasan, a znaš kakva postanem kad ne bi pojela.

Pogrickala je još jedan keks. Samo dvadeset i pet kalorija, a ja ih oljuštim do osam na dan, tako da ćemo morati negdje stati i kupiti jabuke, naravno. Ti si takva sretnica.

Uopće ne moraš brinuti o težini, a opet, mislim si, da se ja bavim ovim čime se ti baviš, ni meni ne bi bilo do jela.

– Dorothy, na Rhode Islandu postoji lječilište o kojem bih htjela porazgovarati s tobom.

Uzdahnula je. Strašno se brinem za Lucy.

– Radi se o programu koji traje četiri tjedna.

– Jednostavno ne znam bih li mogla podnijeti pomisao daje ona tako daleko, onako zaključana.

Pojela je još jedan keks.

– E, morat ćeš to podnijeti, Dorothy. Ovo je vrlo ozbiljno.

– Sumnjam da će ići. Znaš kako zna biti tvrdoglava. Na trenu tak se zamislila. S

druge strane, možda bi to bilo i dobro. Ponovno je uzdahnula. Možda joj mogu pomoći i s nekoliko drugih stvari kadje već gore.

– O kojima drugim stvarima govoriš, Dorothy?

– Pa, baš ti i mogu reći da ne znam što bih s njom. Jednostavno ne razumijem što je pošlo po zlu, Kay. Počela je plakati. Uza sve dužno poštovanje, ne znaš ti kako je to kad ti dijete ispadne na tu stranu. Iskripljena poput neke grančice. Ne znam što se to dogodilo. takvo ponašanje sigurno nije vidjela kod kuće. Ja ću preuzeti krivnju za neke stvari, ali za to ne.

Ugasila sam radio i pogledala je. O čemu ti to govoriš? ostala sam iznenađena činjenicom koliko ne volim svoju sestru.

Što mije sestra za mene nije imalo nikakvog smisla, jer uz nju nisam uspijela pronaći ničega zajedničkog među nama, osim naše majke i oca, te da smo nekada živjele u istoj kući. tebi mogu vjerovati da ti nisi razmišljala o tome, ili to možda znaš da izgleda normalno. Njeni su osjećaji uzimali maha, a iskre iz njenog srca kotrljale nizbrdo. A ne bih bila sasvim dobra sestra, da ti ne kažem kako sam zabrinuta zbog tvog utjecaja na nju, Kay, premda nije da te osuđujem, jer tvoj osobni život je samo tvoj.

– San je baš ono što ti treba.

– Sanjam te užasne snove.

– Želiš li mi pričati o njima?

– Netko mi je za petama, ganja me, obično u autu. A onda čujem zvukove sudara koji me probude.

– Kakve zvukove?

– Udaranje metala. Zvuk zračnog jastuka koji se otvara. Ponekad se osjećam kao da spavam, ali

ne spavam i sve mi te slike plešu pred očima. Vidim odraz crvenih svjetala na asfaltu i ljude u žutim kabanicama. I onda se znojim i prevrćem u krevetu.

– Normalno je da proživljavaš posttraumatski šok i to bi moglo potrajati neko vrijeme.

– Teta Kay, hoće li me uhititi? Njene prestrašene oči što su me gledale iz kolutova modrica slamale su mi srce.

– Sve će biti u redu, ali ima nešto što bih ti htjela predložiti i što ti se vjerojatno neće dopasti.

Rekla sam joj za privatno lječilište u Newportu, Rhode Island, a ona se rasplakala.

– Lucy, ako te osude za vožnju u pijanom stanju, najvjerojatnije ćeš to morati učiniti kao dio kazne. Ne bi li bilo bolje da se sama na to odlučiš i svršiš s tim?

Hrabro je otrla suze. Ne mogu vjerovati da mi se to događa. Sve o čemu sam ikada sanjala je nestalo.

– To je najveća glupost koju si mogla reći. Živa si. Nitko drugi nije ozlijeđen.

Tvoji se problemi mogu srediti, a ja ti u tome želim pomoći. Ali moraš mi vjerovati i slušati me.

Zurila je u svoje ruke na pokrivaču dok su joj se niz lice slijevale suze.

– I moraš biti iskrena sa mnom.

Nije me pogledala.

– Lucy, nisi jela u Outbacku osim ako iznenada nisu dobili za ponudu špagete na jelovnik. Po čitavoj unutrašnjosti auta bilo je špageta, pretpostavljam da je to zato što si uzela sa sobom ono što ti je ostalo, Gdje si bila te večeri?

Pogledala me u oči. U Antoniju.

– U Staffordu?

Klimnula je glavom.

– Zašto si lagala?

– Zato što nisam željela razgovarati o tome. Nikoga se ne tiče gdje si bio i ko je bio s tobom?

Odmahnula je glavom. To nije bitno.

– Bila si s Carrie Grethen, zar ne? A prije nekoliko tjedana ona nagovorila da sudjeluješ u malom istraživačkom projektu, zbog kojeg si dospjela u sve ove nevolje.

Ona je zapravo miješala tekuću gumu onog dana kad sam te došla posjetiti u JETI.

Moja je nećakinja odvratila pogled.

– Zašto mi nećeš reći istinu?

Suza joj je skliznula niz obraz. Nije imalo smisla raspravljati s njom o Carrie, pa sam duboko uzdahnuvši nastavila: Lucy, mislim da te netko pokušao izgurati s ceste.

Oči sujoj se raširile.

– Pregledala sam auto i mjesto nesreće i ima puno sitnica koje me jako uznemiruju.

Sjećaš li se da si nazvala 911?

– Ne. Zar jesam? Izgledala je zaprepašteno.

– Učinio je to tko god se posljednji poslužio telefonom, a ja pretpostavljam da si to bila ti. Istražitelj lokalne policije će pronaći vrpcu pa ćemo točno vidjeti kada je poziv primljen i što si rekla.

– Moj bože.

– Osim toga, postoje pokazatelji da ti je netko bio vrlo blizu straž njegov branika s upaljenim dugim svjetlima. Retrovizor ti je bio u položaju za noćnu vožnju, a bila si podigla i sjenilo za sunce na stražnjem vjetrobranu, A jedini razlog kojeg se mogu sjetiti zašto si podigla sjenilo za sunce dok si vozila autocestom po mrklom mraku jest da ti je svjetlo nadiralo kroz stražnje staklo, tako da si zbog toga slabije vidjela. Stala sam, proučavajući njeno šokirano lice. Ne sjećaš se ničega ovoga što

sam ti ispričala?

– Ne.

Sijećaš li se auta koji je možda bio zelene boje? Možda svijetlo...

– Ne.

Znaš li nekoga tko vozi auto te boje? Morat ću razmisliti o tome. Vozi li Carrie takav auto?

Odmahnula je glavom. Ona ima BMW kabriolet. Crveni.

– A što je s čovjekom s kojim radi? Je li ti ikada spomenula koga po imenu Jerry?

– Ne.

– U svakom slučaju, neko je vozilo ostavilo zelenkastu ogrebotinu na oštećenom komadu stražnjeg dijela mog Mercedes, a razbio je stražnji far. Poanta ove priče je u tome da te je netko slijedio kad si otišla iz Green Topa i udario te straga.

Zatim si nakon nekoliko desetaka metara iznenada dodala gas i izgubila kontrolu nad volanom i sletjela s ceste. Ja pretpostavljam da si ubrzala otprilike u isto vrijeme kad si okrenula 911. Bila si prestrašena, a moguće i da ti je osoba koja te udarila opet bila za petama

Lucy je nategla pokrivače skroz do brade. Bila je blijeda. Netko me pokušao ubiti.

– Izgleda da te netko zamalo i jest ubio, Lucy. I zato ti postavljam ta na prvi pogled jako osobna pitanja. Netko ti ih mora postaviti. Ne bi li radije rekla meni?

– Ti znaš dovoljno.

– Vidiš li vezu između onoga što se dogodilo u JETI-ju i ovoga?

– Naravno da vidim, rekla je revno. Smjestili su mi, teta Kay. Ja nisam bila u zgradi u tri ujutro. I nisam ukrala nikakve tajne!

– To moramo dokazati.

Napeto je zurila u mene. Nisam sigurna da mi vjeruješ.

Vjerovala sam joj, no nisam joj to rekla. Nisam joj mogla ispričati o svom susretu s Carrie. Morala sam skupiti svu disciplinu koju sam imala u sebi da se u tom trenutku prema svojoj nećakinji ponašam kao odvjetnik, jer sam znala da bi bilo krivo voditi je.

– Ne mogu ti pomoći ako ne počneš razgovarati otvoreno s mnom, rekla sam.

Trudim se koliko god mogu uvidjeti sve mogućnosti i zadržati hladnu glavu kako bih mogla učiniti pravu stvar, iskreno, ne znam što bih mislila.

– Ne mogu vjerovati da bi ti... Ma, jebi ga. Misli što hoćeš, oči su joj se ispunile suzama. Molim te, nemoj se ljutiti na mene. To s čime imamo posla vrlo je ozbiljna stvar, i to kako se sada postavimo prema tome pratit ćemo do kraja života. Dvije su stvari od iznimne važnosti.

– Prva je tvoja sigurnost, a sada, nakon što si čula ovo što sam ti upravo ispričala o tvojoj nesreći, možda ti je jasnije zašto te treba smjestiti u to lječilište.

– Nitko neće znati gdje si. Bit ćeš savršeno sigurna.

– Druga važna stvar je izvući te iz ove zbrke tako da ti budućnost ne bude dovedena u pitanje. Nikada neću biti agent FBI-a. Prekasno je za to.

– Nije ako skinemo ljagu s tvog imena u Quanticu i ako navede suca da smanji kaznu za vožnju u alkoholiziranom stanju. Kako? Tražila si veliku zvjerku.

– Možda si je i dobila.

– Tko?

– U ovom trenutku jedino što moraš znati jest da imaš dobre izgleda ako me budeš slušala i postupala onako kako ti kažem.

– Imam osjećaj kao da me šalješ u dom za maloljetnike.

– Terapija će ti koristiti iz više razloga.

– Radije bih ostala tu s tobom. Ne želim ostati obilježena kao al koholičarka za čitav život.

Osim toga, mislim da nisam alkoholičarka.

– Možda nisi. Ali moraš početi razumijevati zašto si počela piti.

– Možda mi se jednostavno sviđa osjećaj kad nisam tu. Ionako me nitko nikada nije ni htio tu.

Tako da to možda ima smisla, rekla je gorko.

Još smo malo razgovarale, a onda sam provela neko vrijeme na telefonu nazivajući avionske kompanije, osoblje u bolnici i lokalnog psihijatra koji mi je bio dobar prijatelj. U Edgehillu, cijenjenom lječilištu u Nevvportu, mogli su je primiti već drugi dan popodne. Že ljela sam je odvesti, ali Dorothy nije htjela ni čuti. Ovo je vrijeme kad majka mora biti sa svojom kćeri, rekla mi je, a moja prisutnost mi je bila potrebna, niti poželjna. Bila sam vrlo razdražljiva kad je u ponoć zazvonio telefon.

– Nadam se da te nisam probudio, rekao je Wesley.

– Drago mi je da si nazvao.

– Bila si u pravu što se otiska tiče. Obrnut je. Lucy ga nije mogla ostaviti osim ako nije sama izradila odljev.

– Naravno da ga nije sama izradila. O, bože, rekla sam nestrpljivo, Nadala sam se da će tome biti kraj, Bentone.

– Ne još sasvim.

– Što je s Gaultom?

– Od njega ni traga ni glasa. A seronja u Eye Spyju poriče da je uopće bio tamo.

Zastao je. Sigurna si da si ga vidjela?

– Zaklela bih se na sudu da jesam.

– Templea Gaulta prepoznala bih svugdje. Ponekad sam sanjala njegove oči, vidjela bih ih sjajne poput plavog stakla kako zure k meni kroz jedva odškrinuta vrata što vode u čudnu, mračnu prostoriju ispunjenu gnjilim vonjem. Zamišljala bih Helen, zatvorsku čuvaricu u formi i bez glave. Bila je naslonjena na stolicu u kojoj ju je ostavio, a često sam se pitala i što se zbilo s jadnim zemljoradnikom koji je počinio pogrešku i otvorio vreću za kuglanje koju je pronašao na svom zemljištu.

– I meni je žao, govorio je Wesley. Ne možeš ni zamisliti koli ko mi je žao.

Zatim sam mu rekla da šaljem Lucy na Rhode Island. Rekla sam mu sve čega sam se mogla sjetiti, a da mu nisam rekla do tada a kad je došao njegov red za pričanje isključila sam lampu na svom noćnom ormariću i slušala ga u tami.

– Ovdje stvari baš ne idu kako treba. Kao što sam već rekao, Gault je ponovno nestao. Jebe nas u zdrav mozak. Ne znamo s čime ima veze, a s čime nema. Imamo onaj slučaj u Sjevernoj Karolini, a sada i onaj u Engleskoj, a on se odjednom pojavi u Springfieldu i čini se daje umiješan u slučaj špijunaže koja se dogodila u JETI-ju.

Ništa se tu ne čini, Bentone. On je bio u mozgu FBI a. Pitanje je samo što ćete vi poduzeti u vezi s njim?

– Za sada, FBI mijenja kodove, lozinke i te stvari. Nadamo se da nije prodro jako duboko.

– Samo se vi nadajte.

– Kay, Black Mountain je izdao nalog za pretres kuće i kamioneta Creeda Lindseya.

– Jesu li ga pronašli?

– Ne.

– Što Marino kaže? upitala sam.

– Tko to, kvragu, zna?

– Nisi ga vidio?

– Ne baš puno. Mislim da dosta vremena provodi s Deneso Steiner.

– Mislila sam da je ona na putu.

– Vratila se.

– Koliko je ozbiljno to između njih dvoje, Bentone? .

– Pete je opsjednut. Nikada ga nisam vidio ovakvoga. Nećemo biti u stanju izvući ga odande.

– A ti?

– Ja ću vjerojatno dolaziti i odlaziti neko vrijeme, ali teško je Zvučao je obeshrabreno. Sve što mogu učiniti jest dati mu savijet. Ali policajci slušaju Petea, a Pete ne sluša nikoga.

– Što gospođa Steiner kaže za Lindseyu?

– Kaže da je i on mogao biti u kući one noći. Ali ona nije baš bogzna kako vidjela provalnika.

– Njegov je govor prepoznatljiv.

To smo joj napomenuli. Kaže da se ne sjeća baš puno toga o čovjekovu glasu, osim da je zvučao poput bijelca.

– On isto tako ima i jak tjelesni miris.

– Ne znamo je li ga imao i te noći.

– Sumnjam da mu je higijena na visini bilo koje noći.

– Stvar je u tome da njena nesigurnost samo pooštrava slučaj protiv njega. A policija prima raznorazne pozive o njemu. Primijetili su ga tu i tu kako se sumnjivo ponaša, na primjer zuri za nekim dje tetom pokraj kojeg se provezao. Ili je kamionet poput njegova viđen u blizini jezera Tomahawk malo nakon što je Emily nestala. Znaš već što se događa kad se ljudi odluče u vezi s nečim.

– U vezi s čime si se ti odlučio? Tama me okruživala poput me kog, nježnog pokrivača, a bila sam svjesna visine tonova u riječima koje je izgovarao. Imao je vitak, mišićav glas. Poput njegova tijela, i on je bio vrlo fin u svojoj ljepoti i snazi.

– Taj tip, Creed, nekako mi se ne uklapa, a još uvijek me zabri njava Ferguson.

Usput rečeno, dobili smo rezultate analize DNA i koža je bila njezina.

– Što i nije neko iznenađenje.

Nešto mi s Fergusonom jednostavno ne štima.

– Znaš li nešto više o njemu?

– Radim na nekim stvarima.

– A Gault?

Još uvijek moramo imati i njega u vidu. Da ju je on ubio.

– Želim te vidjeti.

Kapci su mi bili teški, a glas mi je zvučao sanjivo dok sam u mraku ležala na svom jastuku. Vidiš, ja moram u Knoxville. To nije baš daleko od tebe.

– Moram posjetiti Katza?

– On i doktor Shade provode moj eksperiment. Sad bi mogli biti skoro gotovi. Ali Farma je jedno od mjesta koje uopće nemam želju posjećivati.

– To mi hoćeš reći da se nećemo naći tamo.

– Da, ali to nije razlog.

– Ideš kući za vikend, rekla sam.

– Ujutro.

– Je li sve u redu? Bilo mi je čudno raspitivati se o njegovoj porodici i roditeljima, a ni on ni ja nismo često spominjali njegovu ženu.

– Pa, djeca su prestara za maškare, tako da se barem ne moramo brinuti za tulu i izradu

kostima.

– Nitko nikada nije prestar za maškare.

– Znaš, obilazak kuća za maškare nekad je kod nas bio velika stvar. Morao sam voziti djecu i sve to.

– Mora da si sa sobom nosio pištolj i podvrgavao rentgenu svaki bombon koji bi djeca dobila.

– Ti mi se javljaš, rekao je.

Poglavlje 17

U SUBOTU RANO UJUTRO SPAKIRALA SAM STVARI ZA KNOXVILLE

i pomogla Dorothy pri skupljanju odgovarajuće odjeće za nekoga tko odlazi na mjesto na koje je išla Lucy. Nije bilo lako objasniti mojoj sestri da Lucy neće trebati skupu odjeću koja zahtijeva kemijsko čišćenje ili peglanje. Kad sam naglasila da ne bi smjela uzeti ništa vrijednoga, Dorothy se prilično uzrujala.

– O, bože moj. Kao da ide u zatvor!

Bile smo u Dorothynoj spavaćoj sobi kako ne bismo probudile Lucy.

Gurnula sam složenu pamučnu majicu u kovčeg koji je stajao otvoren na krevetu.

Slušaj, ja ne preporučam nošenje skupog na kita ni kad čovjek ide u neki fini hotel.

– Ja imam puno skupog nakita i stalno odsjedam u finim hoteli ma. Razlika je u tome što ne moram brinuti o tome da mi je niže niz hodnik gomila ovisnika.

– Dorothy, ovisnika o drogi ima svugdje. Ne moraš ići skroz u Edgehill da bi ih pronašla.

– Poludjet će kad otkrije da ne smije uzeti svoj laptop.

– Objasnit ću joj da to nije dozvoljeno i sigurna sam da će ra zumjeti.

Ja mislim da je to jako kruto s njihove strane. Stvar je u tome da Lucy ide tamo kako bi poradila na sebi, ne a kompjuterskim programima.

Podigla sam Lucyne Nike tenisice i prisjetila se njena ormarića u Qanticu. Nje prekrivene blatom od glave do pete, krvave i opečene nakon što je trčala putem od žutih opeka. Tada mi je izgledala sretna, a ipak, nije mogla biti. Bilo mi je zlo što nisam ranije sa znala za njene probleme. Da sam barem provodila više vremena s njom, možda se ništa od ovoga ne bi dogodilo.

– Ja ipak mislim daje to smiješno. Da ja moram otići na nek kvo mjesto, to me nikako ne bi spriječilo da pišem. Meni je to terapija. Takva je šteta što Lucy nema takvo što, jer da ima sigurna sam da ne bi imala toliko problema. Zašto nisi izabrala kliniku R. Ford?

– Ne vidim razloga zašto bismo poslale Lucy na zapadnu obalu i trebalo bi duže da je prime.

– Pretpostavljam da imaju podugačku listu čekanja. Dorothy je zamišljeno slagala par izbljedjelih traperica. Zamisli, može ti se dogoditi da provedeš mjesec dana s filmskim zvijezdama. Mislim može ti se dogoditi da se zaljubiš u nekoga od njih i puf! i ne okreneš se, a živiš na Malibuu.

– Susretanje filmskih zvijezda nije ono što Lucy trenutno tre ba, rekla sam razdraženo.

– No, samo se nadam da znaš kako ona nije jedina koja se mora brinuti kako to izgleda.

Prestala sam s onim što sam radila i pogledala je. Ponekad mi dođe da te išamaram.

Dorothy je izgledala iznenađena i pomalo preplašena. Nikada joj nisam pokazala pun opseg svog bijesa. Nikada nisam podigla zrcalo pred njen narcisoidni, sitničavi život kako bi se u njemu mogla vidjeti mojim očima. Ne da bi joj to uspjelo, u čemu se, naravno, i sa stajao čitav problem.

– Nisi ti ta kojoj samo što nije izašla nova knjiga. U pitanju je ne koliko dana, a onda ponovno krećem na turneju. I što bih trebala reći kad me neki novinar upita za kćer? Kako misliš da će se moj izdavač postaviti prema tome?

Obazrela sam se oko sebe da vidim što bi još trebalo staviti u kovčeg. Zaista mi je sasvim svejedno kako će se tvoj izdavač postaviti prema tome. Iskreno govoreći, Dorothy, briga me kako se izdavač postavlja prema bilo čemu. .

– To bi bez pretjerivanja moglo obezvrijediti moj posao.

Bila je kao da me nije čula. A morat ću reći svom agentu za kontakte s javnošću kako bismo se odlučili za najbolju strategiju.

- Nećeš ti svom agentu za odnose s javnošću ziniti ništa.
- Kay, postaješ vrlo nasilna.
- Možda i jesam.
- Pretpostavljam daje to rizik profesije kad cijeli božji dan režeš ljude, graknula je.

Lucy će trebati vlastiti sapun jer oni vjerojatno nemaju onakav kakav ona voli.

Otišla sam u kupaonicu i uzela njen Lazlo sapun i Chanel parfem, praćena Dorothynim glasom.

Otišla sam u sobu gdje je spavala i zatekla je kako sjedi u krevetu.

- Nisam znala da si budna. Poljubila sam je. Ja idem van za nekoliko minuta.

Nešto kasnije doći će auto po tebe i tvoju mamu.

- Što će biti sa šavovima koje imam u glavi?

- Moći će ih izvaditi za nekoliko dana, a za to će se pobrinuti netko u ambulanti.

Već sam razgovarala s njima o tim stvarima. Vrlo su svjesni tvoje situacije.

- Boli me kosa. Napravila je grimasu dotaknuvši tjeme.

- Malo su ti oštećeni živci. Proći će to.

Odvezla sam se na aerodrom kroz još jednu sumornu kišu. Lišće je prekrivalo asfalt poput natopljenih kukuruznih pahuljica, a temperatura je pala na samo jedanaest stupnjeva.

Prvo sam odletjela u Charlotte, jer se činilo daje iz Richmonda nemoguće otići bilo kuda a da se ne stane u nekom gradu koji nije uvijek bio usput. Kad sam nakon mnogo sati stigla u Knoxville vrije me je bilo isto samo hladnije, i pao je mrak.

Uzela sam taksi, a vozač, koji je bio domaći čovjek i koji je sam sebe nazivao Cowboyem, rekao mi je da piše pjesme i svira glasovir kad god ne vozi taksi.

Prije nego što smo stigli u Hyatt znala sam da jednom godišnje ide u Chicago kako bi udovoljio svojoj ženi, i da redovito vozi gospođe iz Johnson Cityja koje dolaze u kupnju u trgo acke centre. Podsjetio me na prostodušnost koju su ljudi izgubili, pa sam Cowboyu dala posebno veliku napojnicu.

Predložio je da uzmem sobu, a zatim me odvezao u restoran Calhouns koji se nalazio na obali rijeke Tennessee gdje mi je obećao da ću naći najbolja rebrica u Sjedinjenim Američkim Državama. a u restoranu Je bila velika gužva, pa sam morala pričekati. uč otkrila sam, za vikend sastanka prošlih generacija Sjev u Tennesseeju, pa sam kamo god bih pogledala vidjela jakne u fluorescentno narančaste boje, te studente svake dobi koji piju i smiju se i raspredaju o popodnevnoj utakmici. Njihovi bučni komentari pojedinih trenutaka igre dolazili su iz svih kutaka sobe, pa ako se nisam koncentrirala na jedan od razgovora, ono što sam čula bila je neprestana huka.

Volsi su pobijedili Gamecockse, a bila je to bitka ozbiljna k svaka druga ikada vođena u povijesti svijeta. Kad bi se muškarci sšeširićima šetali po sveučilištima kojima sam bila okružena svako toliko okretali prema meni kako bi od mene dobili znak slaganja, bila sam iskrena u svojim kimanjima i potvrdama, jer bi priznati tada u toj prostoriji da nisam bila tamo zacijelo izgledalo poput izdaje Do mog su me stola odveli tek nešto prije deset uvečer, kada je moja razina nervoze bila već prilično visoka.

Te večeri nisam pojela ništa talijansko niti dijetalno, jer već danima nisam jela kako treba, pa sam napokon umirala od gladi Naručila sam rebrica od odojka, pogačice i salatu, a kad mi je boca tennesseejskog umaka od ljutih papričica rekla Probaj me , to sam i učinila. Zatim sam iskušala pitu Jack Daniels.

Večera je bila sjajna. Cijelo vrijeme sjedila sam u tihom kutu pod svjetlošću lampi od ti fanskog stakla¹⁸ i promatrala rijeku. Na površini su se prelijevali odrazi svjetala različitih dužina i jakosti, kao da voda mjeri elektroničke razine za glazbu koju nisam mogla čuti.

Pokušavala sam ne misliti o zločinima. No žarkonarančastaboja gorjela je oko mene poput malih plamičaka i budila u meni sjećanje na vrpce omotanu oko Emily-18 Sjajno, obojeno neprozirno staklo.

nih malih zapešća. Vidjela sam vrpce zalijepljenu preko njenih usta. Sjetila sam se užasnih bića zatvore nih u Attici i Gaulta i ljudi poput njega. Kad sam zamolila konobara da mi pozove taksi, Knoxville mi je izgledao jednako opasan i zastrašujući kao i bilo koji drugi grad.

Moja je nelagoda postala još većom kad sam uvidjela da stojim na trijemu restorana već petnaest minuta, a zatim i pola sata, očekujući Cowboya. No činilo se daje on odjahao u neke druge horizonte, U ponoć sam ostala sama i bespomoćna promatrajući konobare i kuhare kako odlaze svojim kućama.

Vratila sam se u restoran još jedan, posljednji put.

– Prošlo je već više od sat vremena kako čekam taksi koji ste pozvali, rekla sam mladiću koji je čistio šank.

– Ovaj vikend je sastanak generacija na Sveučilištu, gospodo. U tome je problem.

– Razumijem ja to, ali moram se nekako vratiti u hotel.

– Gdje ste odsjeli?

– U Hyattu.

– Oni imaju vlastiti prijevoz. Želite da ih nazovem?

– Molim vas.

Prijevoz je zapravo bio kombi, a razgovorljivi mladi vozač ispitao me sve o utakmici na kojoj nisam bila dok sam ja razmišljala jako se čovjek lako može naći u situaciji da mu u pomoć pritekne neki stranac poput Gaulta ili Bundvja. Tako je umro Eddie Heath. Majka gaje poslala u obližnju trgovinu kako bi kupio limenku juhe, a nekoliko sati kasnije dječak je bio nag i osakaćen s metkom u gla vi. I u njegovu je slučaju upotrijebljena vrpca. Mogla je biti bilo koje boje jer je nikada nismo vidjeli.

U svojoj perverznoj igri Gault mu je slijepio ruke nakon što ga je ustrijelio, a zatim je skinuo lijepljivu vrpce prije no što je ostavio ti jelo. Nikada nam nije bilo jasno zašto je to učinio. No toliko nam stvari nije bilo jasno kad se radilo o izrazima izopačenih maštanja. Zašto, na primjer, čvor za vješanje umjesto običnog čvora na petlju? Zašto lijepljiva vrpca žarkonarančaste boje? Pitala sam se je li ta na rančasta vrpca nešto čime bi se Gault poslužio i osjećala sam da je odgovor na to pitanje potvrđan. Ako itko voli drečave boje, on ih voli. I bez daljnje volje vezati.

Ubiti Fergusona i staviti Emilynu kožu u njegov zamrzivač isto je tako zvučalo poput njega. No seksualno zlostavljanje nije i to me Je mučilo. Gault je već ubio dvije žene ne pokazavši seksualno zanimanje za njih. Dječak je bio onaj kojeg je skinuo i izgrizao. Eddie je taj kojeg je impulzivno ugrabio kako bi se prepustio svojoj perverznoj zabavi. I onaj drugi dječak u Engleskoj, barem je tako sada izgledalo.

Kad sam se vratila u hotel, bar je bio krcat, a puno je živahnih razgovora bruhalo u predvorju. I na svom sam katu čula mnogo smijeha kad sam se vratila u sobu, a baš sam razmišljala o tome da pogledam kad mi se na stolu oglasio dojavljivač. Pomislila sam da je možda Wesley. No broj na ekrančiću počinjao je sa 704, pozivni broj za zapadni dio Sjeverne Karoline. Marino, pomislila sam istodobno zatečena i oduševljena. Sjela sam na krevet i okrenula broj.

– Halo? javio se ugodan ženski glas.

Na trenutak sam bila previše zbunjena da bih progovorila

– Halo?

– Zovem zbog dojavljivača, rekla sam. Mislim, ovaj je broj bio na mom dojavljivaču.

– On, jeste li to vi, doktorice Scarpetta?

– Tko je na telefonu? upitala sam, no znala sam odgovor. Taj sam glas već čula u odajama suca Begleya i u kući Denese Steiner.

– Ovdje Denesa Steiner, rekla je. Ispričavam se što sam vas nazvala tako kasno.

Ali tako mi je drago što sam vas dobila.

– Kako ste došli do broja mog dojavljivača? Nisam imala taj broj na svojoj posjetnici jer bi to značilo da će me neprestano netko zivkati. Zapravo, nisam ga davala baš svakome.

– Dobila sam ga od Petea. Od kapetana Marina. Bilo mi je jako teško, pa sam mu rekla da mislim kako će mi biti bolje ako porazgo varam s vama. Tako mi je žao što vam smetam.

Bila sam u šoku što je Marino u stanju učiniti takvo što, no bio je to samo još jedan primjer toga koliko se promijenio. Pitala sam se je li sad s njom.

Pitala sam se što bi moglo biti tako važno da me na zvala u ovo doba.

– Gospođo Steiner, kako vam mogu pomoći? upitala sam, jer nisam mogla biti neugodna prema toj ženi koja je tako mnogo izgu bila u životu.

– Ovaj, čula sam za vašu prometnu nezgodu.

– Molim?

– Tako sam zahvalna Bogu da je s vama sve u redu.

– Ja nisam bila u autu kad se okrenuo, rekla sam, zbunjena i uznemirena. Netko drugi je vozio moj auto.

– Tako mi je drago. Bog pazi na vas. No ja sam se sjetila nečeg što bih vam htjela reći...

– Gospođo Steiner, prekinula sam je, kako ste saznali za nesreću?

– Bila je spomenuta u lokalnim novinama, a i susjedi su pričali o tome. Ljudi znaju da ste bili ovdje pomoći Peteu. Vi i onaj iz FBI a, gospodin Wesley.

– Što je točno pisalo u članku?

Gospođa Steiner je oklijevala, kao da joj je neugodno. Pa, da je bilo naznaka da ste uhićeni zbog vožnje u pijanom stanju da ste sletjeli s ceste.

– To je pisalo u ashevilleskim novinama?

– A onda je dospjelo i u Black Mountain News, a neki su čuli i na Televiziji, ali laknulo mi je kad sam čula da ste vi dobro. Znači, nesreće su strašno traumatične, i ako je niste osobno doživjeli, ne znate kakav je to osjećaj. Ja sam doživjela jednu gadnu dok sam još živjela u Kaliforniji i mogu vam reći da me zbog toga još uvijek muče noćne more.

– Žao mi je, rekla sam jer nisam znala što drugo reći. Čitav ovaj razgovor bio mi je strašno čudan.

– Bila je noć i taj se čovjek prestrojao iz jednog traka u drugi, a ja sam mu valjda bila u slijepom kutu. Udario me straga tako da sam izgubila kontrolu nad volanom.

Preletjela sam preko ostalih traka i udarila još jedan auto. Ta je osoba ostala na mjestu mrtva. Neka jadna starica u Volkswagenu. Nikada to nisam preboljela. Takve vam uspomene zasigurno mogu nanijeti ožiljke.

– Da, rekla sam. Mogu.

– A kad se sjetim onoga što se dogodilo Socksu. Mislim da sam vas zapravo zato i nazvala.

– Socksu?

– Sjećate se. Mače koje je ubio.

Šutjela sam.

– Vidite, to mi je učinio, a kao što znate primala sam i neke telefonske pozive.

– Primate li ih još uvijek, gospođo Steiner? Bilo ih je nekoliko. Pete bi htio da instaliramo

lovca. Možda biste trebali.

Ono što vam pokušavam reći jest da su se sve te stvari događale meni, a onda detektivu Fergusonu i Socksu, a sada ste i vi doživjeli nesreću. Tako da se brinem da je to sve povezano. A da ne spominjem k tome, kako i Peteu govorim da pazi leđa, pogotovo nakon što se spotaknuo. Bila sam tek oprala kuhinjski pod, a njemu su noge jednostavno poletjele po mokrim pločicama. Sve to je poput te kletve ravno iz Starog zavjeta. Je li s Marinom sve u redu?

– Malo je natučen. Ali mogao je ozbiljno nastradati budući, da obično nosi onaj ogromni revolver zataknut u hlače na ledima. tako dobar čovjek. Ne znam što bih ovih dana da nema njega

– Gdje je sada?

– Mislim da spava, rekla je, a ja sam počela uviđati s koliko vještine izbjegava odgovoriti na moja pitanja. Sa zadovoljstvom ću mu reći da vas nazove ako mi kažete gdje vas može naći.

– On ima broj mog dojavljivača, rekla sam osjetivši u njenoj šutnji da zna kako joj ne vjerujem. Pa, imate pravo. Naravno da ima.

Nisam mogla zaspati nakon takvog razgovora, pa sam napokon okrenula broj Marinovog dojavljivača. Nekoliko minuta kasnije telefon je zazvonio i prestao prije no što sam uspjela podići slušalicu Nazvala sam recepciju.

– Jeste li maloprije spojili jedan poziv s mojom sobom?

– Da, gospođo. Pretpostavljam daje osoba poklopila slušalicu.

– Zna li tko je to bio?

– Ne, gospođo. Žao mi je, ali ne bih znao.

– Muškarac ili žena?

– Radilo se o ženi.

– Hvala vam.

Nalet straha koji sam osjetila potpuno me razbudio kad sam shvatila što se dogodilo. Zamislila sam Marina zaspalog u njenu krevet u noćnom ormariću, a ruka koju sam vidjela kako poseže za njim bila je njezina. Ona je pročitala broj na ekranu i otišla ga nazvati u drugu sobu.

Kad je otkrila da broj pripada Hyattu u Knoxvilleu zatražila je mene da vidi jesam li gost hotela. Zatim je spustila slušalicu kad ju je recepcioner spojio s mojom sobom jer nije željela razgovarati s mnom. Jednostavno je željela znati gdje se nalazim, a sad je uspjela. Prokletstvo! Knoxville se nalazi na dva sata vožnje od Mountain. No, ona ne bi došla ovamo, razmišljala sam. Ipak, se mogla otresti osjećaja uznemirenosti, a bojala sam se svojih misli koji su stremili u one mračne predjele.

Počela sam telefonirati s prvim sunčanim zrakama. nazvala sam istražitelja McKeeja u virginijsku državnu policiju, a po njegovu glasu zaključila sam da sam ga probudila iz duboka sna

– Ovdje doktorica Scarpetta. Ispričavam se što zovem ovako rano.

– Oh. Pričekajte samo trenutak. Pročistio je grlo. Dobro jutro, Slušajte, dobro da ste nazvali. Imam neke podatke za vas. Izvrsno, rekla sam osjećajući ogromno olakšanje. Nadala sam se da ćete mi to reći.

– Ovako. Stražnje svjetlo načinjeno je od metilakrilata, kao što to ovih dana ima na većini automobila, no uspjeli smo razbijene komadiće složiti tako da se uklapaju u onaj far koji ste skinuli sa svog Merdesa. Osim toga najjednom od tih komadića je Mercedesov znak.

– Dobro, rekla sam. To smo i očekivali. Stoje sa staklom pred njeg svjetla?

– To je bilo malo teže, ali nam se posrećilo. Napravili su analizu stakla koje ste donijeli i s obzirom na indeks loma svjetlosti, gustoće, dizajna, utisnutog znaka, i tako dalje, znamo da potječe s Infinitija J30. A to nam je pomoglo da suzimo izbor što se tiče podrijetla boje. Kad smo stali istraživati Infiniti otkrili smo model svijetlozelene boje koja se zove Bambusova maglica. I da ne

duljim, doktorice Scarpetta, udario vas je Infiniti J30 iz 1993. godine obojen u nijansu zelene boje pod nazivom bambusova maglica.

Bila sam šokirana i zbunjena. Moj bože, promrmljala sam dok su mi tijelom prolazili žmarci.

– To vam je poznato? Zvučao je iznenađeno.

– To ne može biti točno. Ja sam bila okrivila Carrie Grethen i zaprijetila joj. Bila sam tako sigurna.

– Zna li koga da ima takav auto? upitao me.

– Da.

– Tko?

– Majka jedanaestogodišnje djevojčice koja je ubijena u dijelu Sjeverne Karoline, odgovorila sam. Ja radim na tom slučaju i imala sam nekoliko kontakata s tom ženom.

McKee nije odgovorio. Znala sam da ovo što govorim zvuči ludo. ona je bila u Black Mountainu u vrijeme kad se dogodila nesreća, nastavila sam. Navodno je bila otišla na sjever u posjetu bolesnoj sestri. Taj auto trebao bi biti oštećen, rekao je. A ako je ona od je vezana Za to, možete se kladiti da ga već popravljaju. Zapravo, možda je već popravljen.

– Čak i ako jest, za boju ostavljenu na mom autu moglo bi kazati da potječe s njena, rekla sam. Nadajmo se.

– Kao da sumnjate u to.

– Ako je boja na njenu autu originalna i ako auto nije diran trenutka kada je sišao s vrpce, mogli bismo imati problema.

Tehnologija boje se promijenila. Većina proizvođača automobila prešla je na čisti premaz osnovne boje, stoje poliuretanski emajl. On, iako jeftiniji, izgleda stvarno raskošno. Ali nema toliko slojeva, a ono što je jedinstveno pri identifikaciji boje vozila jest upravo redoslijed slojeva.

– Znači, ako je deset tisuća Infinitija boje bambusove maglice sišlo s vrpce u isto vrijeme, gotovi smo.

– I te kako. Odvjetnik obrane reći će da ne možete dokazati da boja potječe s njena auta, pogotovo ako se uzme u obzir da se nesreća dogodila na međudržavnoj autocesti kojom se koriste ljudi iz čitave zemlje. Tako da neće pomoći čak ni to da pokušamo saznati koliko je Infinitija te boje poslano u određene regije. A ona ionako nije s područja gdje se dogodila nesreća.

– A stoje sa snimkom poziva policiji? upitala sam.

– Preslušao sam je. Broj je okrenut točno u osam i četrdeset i sedam uvečer, a vaša nećakinja je rekla: Ovo je hitno. Toliko je uspjela izgovoriti prije nego što ju je prekinulo mnogo buke i krčanja na vezi. Zvučala je kao daje u panici.

Priča je bila užasna, a nisam se osjećala ništa bolje ni kad sam potom nazvala Wesleya kući da bi mi se javila njegova žena.

– Pričekajte, pozvat ću ga. Bila je jednako prijateljski raspoložena i dražesna kao i uvijek.

Dok sam čekala po glavi su mi se motale čudne misli. Pitala sam se spavaju li u odvojenim sobama, ili je ona jednostavno ustala prije njega, pa je zato morala otići negdje drugdje reći mu da sam na...

Naravno, moglo bi biti i da je ona u njihovu zajedničkom krevetu, a on u kupaonici. I dalje sam razmišljala o istim stvarima, što sam osjećala da me uznemiravaju.

Wesleyeva žena bila mi je simpatična, a opet, nisam željela da mu bude žena.

Nisam željela da mu i jedna bude žena. Kad je stigao na telefon, pokušala sam razgovarati smireno, no nije mi uspijevalo. samo malo, rekao je, a zvučao je kao da sam i njega probudila, Zar si budna čitavu noć?

– Više ili manje. Moraš ponovno tamo. Ne možemo se osloniti. Ako ga samo pokušam nazvati, ona će znati.

Da li možeš biti sigurna daje baš ona nazvala broj tvog dojavljivača

– Tko je drugi to mogao biti? Nitko ne zna da sam tu, a i bila sam ostavila broj hotela na Marinovu dojavljivaču. Prošlo je samo nekoliko minuta prije nego što je netko uzvratio moj poziv. Možda je zvao Marino.

– Recepcioner je rekao da je glas bio ženski. Prokletstvo, rekao je Wesley. Danas je Michelin rođendan. Žao mi je. Bila sam na rubu suza ne znajući zašto. Moramo otkriti je li auto Denese Steiner bio oštećen. Netko se morao pobrinuti za njega.

Moram saznati zašto se okomila na Lucy.

– Zašto bi se okomila na Lucy? Kako je mogla znati gdje će Lucy biti te večeri i kakav će auto voziti?

Prisjetila sam se da mi je Lucy rekla kako ju je Marino posavje tovaio u vezi s kupnjom oružja. Bilo je moguće da je gospođa Steiner čula njihov telefonski razgovor. Iznijela sam tu teoriju Wesleyu.

– Je li Lucy imala neko određeno vrijeme kada je morala biti tamo, ili je impulzivno svratila na putu kući iz Quantica? upitao je. Ne znam, ah, a kako ću saznati.

Počela sam se tresti od bijesa. Kučka. Lucy je mogla poginuti. Kriste, ti si mogla poginuti. Prokleta kučka.

– Kay, budi mirna i slušaj me. Izrekao je te riječi polako, kao da me njima želi utješiti. Otići ću natrag u Sjevernu Karolinu i vidjeti

– Što se to, dovraga, tamo događa. Ne brini, doći ćemo do srži cijele stvari.

Obećajem. Ali hoću da odeš iz tog hotela što je brže moguće.

– Koliko si namjeravala ostati u Knoxvilleu?

– Mogu otići nakon što se nađem s Katzom i doktorom Shade na Farmi. Katz će doći po mene u osam. Bože, nadam se da više kiša ne pada. Još nisam pogledala kroz prozor.

Ovdje je sunčano, rekao je kao da to znači da i u Knoxvilleu mora sijati sunce. Ako nešto iskrсне, pa odlučiš ne otići, promijeni broj dojavljivača.

– Hoću.

– Onda se vrati u Richmond.

– Ne, rekla sam. Ovo ne mogu riješiti u Richmondu. A ni nije tamo. Barem znam da je ona na sigurnom. Ako budeš razgovarao s Marinom, ne spominji mu ništa u vezi sa mnom. I nemoj lanuti o tome gdje je Lucy. Jednostavno pretpostavi da će on sve reći Denesi Steiner. On je izvan kontrole, Bentone. Sada joj se povjerava, znam to.

– Mislim da ne bi bilo baš pametno da sada dođeš u Sjevernu Karolinu.

– Moram.

– Zašto?

– Moram pronaći stare medicinske kartone Emily Steiner. Moram ih sve pregledati. Isto tako hoću da mi pronađeš svako mjesto na kojem je Denesa Steiner živjela.

Hoću znati sve o njenoj djeci, muževima, braći i sestrama. Možda je još netko ubijen. Možda ćemo morati napraviti još nekoliko ekshumacija.

– Što ti to želiš reći?

– Prije svega, kladim se da ćeš otkriti da ne postoji nikakva bolesna sestra koja živi u Marvlandu. Razlog zbog kojeg je krenula na sjever jest sjuriti moj auto s ceste u nadi da će Lucy poginuti.

Wesley nije rekao ništa. Osjećala sam njegovu nevjericu i to mi se nije dopalo.

Bojala sam se izgovoriti ono što me zapravo brinulo, ali nisam mogla šutjeti.

– A za sada ne postoji nikakav zapis o SIDS u. Govorim o njenu prvom djetetu. U

Matičnom uredu ne mogu pronaći ništa slično u Kaliforniji. Ja mislim da djeteta nije ni bilo i to se uklapa u obrazac.

– Kakav obrazac?

– Bentone, rekla sam, ne znamo da Denesa Steiner nije ubila vlastitu kćer.

Duboko je udahnuo i polako izdahnuo. U pravu si. To ne zna mo. Ne znamo baš puno. A Mote je na konzultaciji istaknuo daje dijete bilo boležljivo.

– Na što ciljaš?

– Projicirani Minhauzenov sindrom.

– Kay, to ti nitko neće htjeti povjerovati. Sumnjam da itko može vjerovati u to.

Projicirani Minhauzenov sindrom jest nevjerojatna bolest osobe koje se brinu za dijete obično majke potajno zlostavljaju svoju djecu kako bi same zaokupile tuđu pažnju. Takve osobe svojoj djeci nanose posjekotine, lome im kosti, truju ih i guše pričaju priče o tome kako se njihova beba razboljela ili ozlijedila, a onda jako suosjeća s majkom. Ona dobiva mnogo pažnje. I tako ostaje majstor u manipuliranju medicinskim stručnjacima, a njeno dijete na kraju može i umrijeti.

– Sjeti se samo količine pažnje koju je gospođa Steiner primilao zbog ubojstva njene kćeri, rekla sam.

– Tu ti neću protusloviti. Ali kako bi Minhauzen mogao objasniti Fergusonovu smrt ili ono za što tvrdiš da se dogodilo Lucy?

– Žena koja je bila u stanju učiniti ono što je učinjeno maloj Emily, u stanju je učiniti bilo što bilo kome. Osim toga, možda gos pođi Steiner ponestaje rođaka za ubijanje. Iznenadit će me ako joj je muž doista umro od srčanog udara. Vjerojatno je i njega ubila na neki prikriveni, nezamjetni način. Takve su žene patološke lažljivice.

Nisu sposobne osjetiti kajanje.

– Ovo o čemu ti govoriš nadilazi Minhauzenov sindrom. Sada govorimo o serijskim ubojstvima.

– Ubojstva nisu uvijek posljedica samo jedne stvari, kao što ni ljudi nisu uvijek jednostrani, Bentone. Ti to znaš. A žene serijski ubojice često ubijaju supruge, rođake, nekoga tko im je važan u životu. Njihove su metode obično drugačije od muških serijskih ubojica. Ženski psihopati ne siluju i ne dave ljude. Njima se sviđaju otrovi.

One vole gušiti ljude koji se ne mogu braniti bilo zato što su premla di bilo zato što su prestari ili previše onespobljani iz nekih drugih razloga. Njihove su maštarije drugačije, zato što su žene drugačije od muškaraca.

Nitko u njenoj blizini neće htjeti vjerovati u to što govoriš, rekao je Wesley. Ako si u pravu, bit će to vraški teško dokazati. Slučajeve poput ovoga je muka Isusova dokazati. Preporučaš li mi da iznesem ovu mogućnost Marinu? Nadam se da to nećeš učiniti. Nikako ne želim da gospođa Stejner bude upućena u naše teorije. Moram joj postaviti neka pitanja. Mora surađivati sa mnom.

– Slažem se, rekao je, a ja sam znala da mu je zacijelo bilo vrlo Neugodno, kad je nakon toga dodao: Stvar je u tome što zaista više ne. Mogu dozvoliti Marinu da radi na ovom slučaju. Ako ništa drugo, ima osobnu vezu s mogućim osumnjičenim. Možda spava s ubojicom.

– Baš kao stoje to činio i istražitelj prije njega, podsjetila sam ga. Nije odgovorio.

Naša zajednička briga za Marinovu sigurnost nije morala biti izgovorena.

Max Ferguson je ubijen, a otisak Denese Steiner otkriven je na odjevnom predmetu kojeg je nosio na sebi u trenutku smrti. Bilo bi tako lako namamiti ga u tu neobičnu seksualnu igru, a zatim

srušiti stolicu pod njim.

– Stvarno mi je mrsko što se namjeravaš dublje uplesti u ovaj slučaj, Kay. rekao je Wesley.

– To je samo jedna od komplikacija koje izvire iz našeg prijateljstva, rekla sam.

I menije mrsko. I ja bih najradije da se ti ne uplećeš u to.

– To je drugačije. Ti si žena i još k tome liječnik. Ako je ovo što misliš točno, ti ćeš je izazvati.

Željet će te uvući u svoju igru. Već me uvukla.

– Sad će te uvući još dublje.

– Nadam se da hoće. Ponovno sam osjetila isti onaj gnjev. Prošaptao je: Želim te vidjeti. I hoćeš, rekla sam. Uskoro.

Poglavlje 18

Postaja za ispitivanje raspadanja organskih tvari Sve učilišta u Tennesseeju bila je poznata pod jednostavnim imenom , i oduvijek su je nazivali tako. Ljudi poput mene nisu joj to ime dali iz nepoštovanja, jer nitko ne cijeni mrtve više od nas koji radimo s njima i koji slušamo njihove nijeme priče.

Svrha je pomoći živima.

To se imalo na umu kad je osnovana prije više od dvadeset godina, kad su znanstvenici odlučili naučiti nešto više o određivanju vremena smrti.

Tu su svakoga dana na nekoliko pošumljenih jutara zemlje Farme leševa ležali su deseci tjelesa u raznim fazama raspadanja. Proteklih bi me godina svako toliko ovamo doveo kakav istraživački projekt, pa sam, iako nikada neću savršeno točno moći odrediti vrijeme smrti, ipak u tome uznapredovala.

Vlasnik i voditelj Farme bila je Katedra za antropologiju na Sveučilištu Tennessee, na čelu s doktorom Lyallom Shadeom bila je bila smještena na neobičnom mjestu: u podrumu nogometnog stadiona. U 8 i 15, Katz i ja spustili smo se dolje, prošavši pokraj laboratorija u kojima su se obavljala ispitivanja na zooarheološkim gušćima i neotropikalnim primatima, pokraj kolekcija pinčtaanna i zlatnih marmozeta, te neobičnih projekata obilježenih rimskim brojevima. Mnoga vrata bila su oblijepljena izrescima iz stripova i jezgrovitim citatima koji su mi izmamljivali osmijeh.

Našli smo doktora Shadea za svojim stolom kako pregledava komadiće nagorene ljudske kosti.

– Dobro jutro, rekla sam.

– Dobro jutro, Kay, rekao je on uz smeten osmijeh.

Doktoru Shadeu prezime je pristajalo ne samo zbog očitog i ničnog značenja koje je imalo. Bilo je istina da on komunicira s duhovima umrlih ljudi, i to putem mesa i kostiju, i onoga što su mu otkrivali mjesecima ležeći na zemlji.

No on sam bio je skroman čovjek, povučen, vrlo blagog duh koji je bio puno stariji od njegovih šezdeset godina. Kosa mu je bil kratka i sijeda, lice ugodno i predano.

Visok. Tijelo mu je bilo snaž no, ali istrošeno, kao u farmera, što je bila samo još jedna ironija jer je jedan od njegovih nadimaka bio i Farmer Shade. Majka mu je živjela u staračkom domu gdje mu je od ostataka tkanine izrađivala kolutove na koje je on postavljao lubanje. Oni koje je poslao meni izgledali su poput platnenih probušenih krafni, no savršeno su služili svrsi kad bih radila na kakvoj lubanji, kojom se teško barata budući da se neprestano kotrlja, bez obzira na to čiji je mozak nekada čuvala.

– Što to imamo ovdje? Primakla sam se bliže komadićima kosti koje su podsjećale na izgoreno iverje.

– Ubijenu ženu. Muž ju je pokušao spaliti nakon što ju je ubio, i učinio je to začuđujuće dobro. Zapravo, bolje od svakog krematorija. No to je bio prilično glup potez. Zapalio je vatru u vlastitom stražnjem dvorištu.

– Da, rekla bih daje to bilo prilično glupo. No, tako je i sa silovateljima koji gube novčanike kad napuštaju mjesto zločina.

– Imao sam jednom takav slučaj, rekao je Katz. Pronašao sam otisak prsta u njenu autu i bio sam strašno ponosan na sebe sve dok mi nisu rekli da je tip ostavio novčanik na stražnjem sjedištu. Nakon toga, otisak nije bio od neke naročite koristi.

– Kako napreduje tvoja naprava? upitao je Katza doktor Shade.

– Neću se obogatiti na njoj.

– Pomoću nje je otkrio sjajan prikriveni otisak na gaćicama.

– Da se radilo oprikrivenom, to je sigurno. Svaki muškarac se tako obuče je prikriveni. Katz se nasmiješio. Tu i tamo zna biti sladunjav.

Tvoj eksperiment je spreman, a ja sam baš znatiželjan da vidim. Shade je ustao sa stolice.

– Još niste pogledali? upitala sam.

– Ne, danas nisam. Željeli smo da prisustvujete konačnom razotkrivanju.

– Pa naravno, to uvijek činite, rekla sam.

– Tako ćemo i nastaviti, osim ako vi ne želite biti prisutni. Neki ljudi zaista ne žele.

– Ja ću uvijek htjeti biti prisutna. Da ne želim, mislim da bih tre bala promijeniti zanimanje, rekla sam.

– Vrijeme je zaista surađivalo, dodao je Katz.

– Bilo je savršeno, sa zadovoljstvom je izjavio doktor Shade. Bilo je baš onakvo kakvo mora daje bilo u periodu između djetetova nestanka i trenutka kada je pronađeno tijelo. A imali smo sreće i s tijelima, jer sam trebao dva i mislio sam da ih neću pronaći ovako, u zadnji čas. Znae kako to ide.

Znala sam.

– Ponekad ih imamo više nego što ih možemo smjestiti, a onda ima perioda kad nemamo nijedno, nastavio je doktor Shade.

– Ovo dvoje što smo dobili zaista su tužna priča, rekao je Katz dok smo se uspinjali stubama.

– Svi su oni tužna priča, rekla sam.

– Istina. Istina. On je imao rak, i nazvao je da vidi može li poklo niti svoje tijelo znanosti. Rekli smo da može, pa nam je popunio neke Dapire. Zatim je otišao u šumu i ustrijelio se u glavu. Sljedećeg je jutro njegova žena, koja isto tako nije bila zdrava, popila čitavu bočicu Nembutala.

– I to su ta dva tijela? Činilo se da mi je srce na trenutak izgubilo ritam, kao što se to često događalo kad bih čula ovakve priče.

– To se dogodilo odmah nakon što ste mi rekli što biste željeli učiniti, rekao je doktor Shade. Zanimljivo da se to dogodilo baš u ovom trenutku, jer baš nisam imao svježih leševa. I onda nazove taj jadni čovjek. No, dobro. Njih dvoje su učinili nešto zaista dobro.

– Da, jesu. Žalila sam što ne mogu nekako zahvaliti tim jadnim bolesnim ljudima koji su željeli umrijeti zato što ih je život napuštao na nepodnošljivo bolan način.

Kad smo izašli, popeli smo se u veliki bijeli kamion prekriven ceradom, na čijim su vratima bili naslikani grbovi sveučilišta, kojim su Katz i doktor Shade odlazili po poklonjena tijela ili po tijela koja nitko nije tražio, kako bi ih odnijeli na mjesto na koje smo se uprav bili zaputili.

Jutro je bilo bistro i svježije, i da u Calhounu nisam do bila lekciju o žestokoj odanosti nogometnih navijača, bila bih na zvala boju neba karolinško plavom.

Brežuljci su se prelijevali u udaljene Smoky Mountains, drveće oko nas kao da je gorjelo u jesenskim bojama, a ja sam se sjetila kolibica koje sam vidjela na onoj neasfaltiranoj cestici u blizini prijevoja Montreat. Sjetila sam se Deborah i njenih očiju što su gledale ukriž. Sjetila sam se Creeda. Na trenutke sam bila zapanjena svijetom koji može biti tako lijep i tako strašan. Creed Lindsey poći će u zatvor ako ja to uskoro ne spriječim. Bojala sam se da će Mari no poginuti, a nisam željela da ga posljednji put vidim u Fergusonovoj pozi.

Tijekom vožnje smo razgovarali, tako da nam se činilo da brzo prolazimo farmama veterinarskog fakulteta, te oranicama zasađenima pšenicom i kukuruzom koje su se koristile u svrhe agronomskog istraživanja. Pitala sam se kako li se Lucy osjeća u Edgehillu istovremeno se bojeći za nju. Izgleda da sam se bojala za sve koje sam voljela. Pa ipak sam bila tako rezervirana, tako logična.

Možda je moja najveća nesreća bila to što nisam mogla pokazati ono što sam trebala, pa sam brinula da nitko nikada neće znati koliko mi je stalo. Vrane su ključale travnati rub ceste, a sunčane zrake što su probijale vjetrobran zasljepljivale su me.

– Što mislite o onim fotografijama koje sam vam poslala? upi tala sam.

– Imam ih sa sobom, rekao je doktor Shade. Stavili smo više stvari ispod tijela da vidimo što će se dogoditi.

– Čavle i željezni odvod, rekao je Katz. Čep od boce. Novčiće i neke druge metalne stvari.

– Zašto metalne?

– U to sam prilično siguran.

– Jeste li stvorili nekakvo mišljenje prije no što ste proveli eksperimente?

– Da, rekao je doktor Shade. Ležala je na nečemu što je počelo oksidirati.

Odnosno, njeno tijelo je ležalo. Nakon što je već bila mrtva.

– Kao na primjer? Što je moglo ostaviti takav trag?

– Zaista ne znam. Za nekoliko minuta znat ćemo puno više. No, ozljeda na djevojčičinu bedru dolazi od nečega što je oksidiralo dok je ona ležala na tome. To je moje mišljenje.

– Nadam se da nema novinara, rekao je Katz. S tim se zaista teško borim.

Pogotovo u ovo doba godine.

– Zbog Noći vještica, rekla sam.

– Možete zamisliti. Već sam imao slučajeva da mi se zapletu u bodljikavu žicu i završe u bolnici. Zadnji put se radilo o studentima prava.

Skrenuli smo na parkiralište koje je u toplim mjesecima moglo biti poprilično neugodno za zaposlenike bolnice koji su radili ovdje. Na mjestu gdje je završavao asfalt uzdizala se visoka nebojena drvena ograda na čijem su se vrhu protezali kolutovi bodljikave žice, iza koje je ležala Farma. Kad smo izašli iz kamiona, činilo se kao da naznake trulog vonja zatamnjuju sunce. Koliko god često sam osjetila taj zadah, nikada se nisam doista navikla na njega. Naučila sam blokirati ga, bez ignoriranja, i nikad ga nisam pokušavala ublažiti cigaretama, parfemom ili Vicksom.

Mirisi su bili dijelom jezika mrtvih, baš kao i ožiljci i tetovaže.

– Koliko je stanovnika danas ovdje? upitala sam dok je doktor Shade utipkavao kombinaciju brojeva na ogromnoj bravi koja je osiguravala vrata.

– Četrdeset i četiri, rekao je.

– I svi su ovdje već neko vrijeme, osim ovih vaših, dodao je Katz. Njih dvoje su tu točno šest dana.

Slijedila sam dva muškarca u njihovo bizarno, ali neophodno kraljevstvo. Zadah nije bio tako jak budući da je zrak bio vrlo hladan, a većina klijenata bila je ovdje već dovoljno dugo da je prošla kroz najgore faze. No usprkos tome, prizori su bili dovoljno neprirodni da me uvijek iznova presenete. Vidjela sam saonice i kolica za jela, gomile crvene ilovače, a bilo je i rupa u zemlji obloženih planikom u kojima su tijela privezana za blokove troske bila uronjena u vodu. Stari zahrđali automobili skrivali su u prtljažnicima neugodna, istrunula iznenađenja. Jedan bijeli Cadillac, na primjer, imao je na vozačevu sjedištu tek ljudski kostur.

Naravno, i na zemlji je bilo dosta ljudi koji su se tako dob uklapali u svoju okolinu da bi mi neki od njih i promakli da nije bil bljeska zlatnog zuba ili rastvorene vilice.

Kosti su izgledale poput štapova i kamenja, ali zle i ružne riječi ovdje nikome nisu mogle naškoditi, ako se izuzmu amputirani udovi čiji su donatori, nadala sam se, još uvijek bili među živima.

Ispod dudova stabla ležala je lubanja cereći mi se, a rupa od metka između lijeve i desne

polutke doimala se poput trećeg oka Vidjela sam savršen primjer ružičastih zubi (pojava najvjerojatnije uzrokovana hemolizom, no o tome se još uvijek raspravljalo na go tovo svakom sastanku forenzičara). Posvuda je bilo oraha, no zazirala sam od toga da ijedan pojedem, jer ovdje je smrt zasitila tlo, a brežuljcima su tekle tjelesne tekućine. Smrt je bila u vodi i u vjetru i dizala se do oblaka. S kišom je padala na Farmu, a kukci i životinje hranili su se njome. Nisu uvijek dovršavali ono što bi započeli, budući daje izbor bio velik.

Ono što su Katz i doktor Shade učinili za mene bilo je načiniti dva improvizirana mjesta zločina. Jedno je trebalo predstavljati ti jelo u podrumu, kako bi se nadzirale promjene na tijelu koje nakon smrti nastaju u mračnim, hladnim prostorima. Drugo je trebalo osigurati slične uvjete samo na otvorenom u istom vremenskom periodu.

Podrum je bio improviziran u jedinoj zgradi na Farmi, koja je bila tek običan štagalj izgrađen od troske. Naš pomagač, od raka oboljeli suprug, bio je unutra položen na betonsku ploču, a oko njega je bila podignuta kutija od šperploče kako bi ga zaštitila od grabežljivaca i promjena vremenskih uvjeta. Svakog su ga dana fotografirali, a te mi je slike sada pokazivao doktor Shade. Prvih nekoliko dana nisu donijeli doslovno nikakvu promjenu na tijelu. Zatim sam počela primjećivati da se oči i prsti suše.

– Spremni ste za ovo? upitao me doktor Shade.

Vratila sam fotografije u njihovu omotnicu. Pogledajmo.

Podigli su sanduk, a ja sam čučnula pokraj tijela kako bih ga pomno osmotrila.

Suprug je bio malen, mršav čovjek koji je imao kratku sijedu bradicu na licu i savršenom tetovažom sidra na ruci. Nakon šest dana provedenih u kripti od šperploče, oči su mu upale, koža mu je bila gnjecava, a javila se i pjegavost ljevom donjem dijelu trbuha.

Njegova žena, s druge strane, nije prošla ni približno tako dobro iako su vremenski uvjeti izvan kućice bili slični onima u njoj. No ipak je kišilo jednom ili dva puta, rekli su mi kolege. Nekoje vrijeme bila na suncu, a jastrebova pera koja su ležala u blizini pomogla su objašnjenju neke štete koju sam vidjela.

Pjegavost njena tijela bila je daleko naglašenija, a koža se jako povlačila, uopće ne pokazujući znakove gnjecavosti.

Neko sam je vrijeme u tišini promatrala u šumovitom predjelu nedaleko od štaglja, gdje je ležala na leđima, gola, na lišću rogača, hikorija i graba koji su je okruživali.

Izgedala je starije od muža, a bila je tako zgurena i smežurana od starosti da joj je tijelo poprimalo djetinji, bespolni izgled. Nokti su joj bili polakirani u ružičasto, nosila je protezu i imala probušene uši.

– Preokrenuli smo ga, ako želite pogledati, viknuo mi je Katz.

Vratila sam se natrag do štaglja i ponovno čučnula pokraj muškarca dok mi je doktor Shade ručnom svjetiljkom osvjetljavao tragove na leđima. Otisak željeznog odvoda bilo je lako prepoznati, ali tragovi čavala bile su ravne crvene crte koje su više podsjećale na opekline. Najviše su nas se dojmili tragovi novčića, pogotovo onog od dvadeset i pet centi. Nakon pomnog ispitivanja, jedva sam uspjela razaznati orla koji se poznao na čovjekovoj koži, pa sam izvukla fotografije Emilyna tijela i počela uspoređivati.

– Ja sam ustanovio, rekao je doktor Shade, da nečistoće u metalu uzrokuju neravnomjerno oksidiranje novčića kad tijelo leži na njemu. Zato dobijete nebojena mjesta, odnosno nepravilan otisak, poput otiska cipele koji isto tako nije potpun, osim kad je težina ras poređena ravnomjerno i kad čovjek stoji na sasvim ravnoj površini.

– Jesu li napravljena poboljšanja slike na fotografijama male Steinerove? upitao je Katz.

– Laboratoriji FBI a rade na tome, rekla sam.

– E, oni stvarno znaju biti spori, rekao je Katz. Imaju tako dobru tehničku potporu, a stvari idu sve gore i gore jer ima sve više i više slučajeva.

– A znate i kako to ide sa sredstvima.

– Naš budžet je već gotovo sami kostur.

– Thomas, Thomas, to ti je bila grozna igra riječi.

Istina je bila da sam ja osobno platila šperploču u ovom pokusu, a ponudila sam se da platim i klima uređaj, no zahvaljujući vremenskim uvjetima, on nije bio potreban.

– Prokleta je teško oduševiti političare ovime što mi ovdje radimo. Ili onime što vi radite, Kay.

– Problem je u tome što mrtvi ne glasuju, rekla sam.

– Čuo sam za slučajeve kad se i to događalo.

Vozili smo se nazad Navland Driveom, a ja sam pogledom slijedila rijeku. Na mjestu gdje je zaokretala vidjela sam kako vrh stranje ograde Farme leševa proviruje iznad drveća, pa me to podsjetilo na rijeku Stiks. Pomislila sam na prelazak preko te rijeke u zemlju mrtvih, kamo su otišli muž i žena iz našeg eksperimenta. Zahvalila sam im u mislima, jer mrtvi su bili nijema vojska koju sam okupljala kako bi spasili sve nas.

– Šteta što niste stigli ranije, rekao je Katz koji je uvijek bio vrlo uljudan.

– Jučer ste propustili sjajnu utakmicu, dodao je doktor Shade.

– Osjećam se kao da sam je gledala, rekla sam.

Poglavlje 19

Nisam slijedila Wesleyev savjet, već sam se vratila u svoju staru sobu u Hyattu.

Nisam željela provesti ostatak dana sele ći se na neko novo mjesto kad sam morala obaviti toliko telefonskih razgovora i osim svega, uhvatiti avion.

No svejedno sam bila na oprezu dok sam prolazila predvorjem i ušla u dizalo.

Pomno sam zagledala svaku ženu, a onda sam se sje tila da bih trebala obraćati pažnju i na muškarce, jer je Denesa Stei ner bila vrlo pametna. Većinu svog života provela je u prijevarama i nevjerojatnim trikovima, a znala sam koliko inteligentno može biti zlo.

Nisam vidjela nikoga tko bi mi zapeo za oko dok sam žustro hodala do sobe. No izvadila sam pištolj iz kovčega kojeg sam predala kao prtljagu. Imala sam ga pokraj sebe na krevetu kad sam se bacila na telefoniranje. Najprije sam nazvala Green Top, a Jon, koji se javio na telefon, bio je vrlo ljubazan. Toliko me puta posluživao da nisam oklijevala postaviti mu nekoliko izravnih pitanja o svojoj nećakinji.

– Ne mogu vam reći koliko mi je žao, ponovio je. Kad sam pročitao u novinama jednostavno nisam mogao povjerovati.

– Sada je dobro, rekla sam. Te ju je večeri čuvao njen anđeo čuvar.

– Ona je posebna djevojka. Mora da ste jako ponosni na nju. Shvatila sam da više nisam sigurna je li tako, i od te sam se pomisli osjećala grozno. Jone, moram znati nekoliko važnih pojedinosti. Jeste li vi radili one večeri kad je ona došla u trgovinu i kupila?

– Naravno. Ja sam joj ga prodao. Je li uzela što drugo?

– Još jedan magazin, nekoliko kutija metaka šupljeg vrha. Hmmm. Mislim da se radilo o Federalovim Hydra Shok mecima. Aha, prilično sam siguran u to. Da vidimo.

Prodao sam joj i futrolu za marke Uncle Mike i istu onakvu futrolu za nožni gležanj kakvu sam prošlog proljeća prodao i vama. Najbolji kožni Bianchi.

– Kako je platila?

– Gotovinom, i to me malo začudilo, da vam iskreno kažem račun joj je bio povelik, kao što možete zamisliti.

Sve ove godine Lucy je znala štedjeti, a ja sam joj dala ček na lijepu svotu kad je navršila dvadeset i jednu godinu. No imala je i kreditne kartice, pa sam pretpostavila da ih nije iskoristila zato što nije željela da njena kupnja ostane negdje zabilježena, a to me i nije čudilo. Bila je prestrašena i paranoična, kao i većina ljudi koja je žešće izložena policijskom radu. Za ljude poput nas, svi su osumnjičeni. Naginjemo tome da pretjerujemo u reakcijama, da se osvrćemo preko ramena i da zataškavamo vlastite tragove kad osjetimo i najma nju prijetnju.

– Je li Lucy zakazala sastanak s vama ili se samo pojavila? upitala sam.

– Nazvala je ranije i rekla kad će točno doći. Zapravo, nazvala je još jednom da to potvrdi.

– Je li oba puta razgovarala s vama?

– Ne, samo prvi put. Drugi put se Rick javio na telefon.

– Možete li mi reći što vam je točno rekla kad je prvi put na zvala?

– Ne baš puno. Rekla je da je razgovarala s kapetanom Marinom i da joj je on preporučio Sig P230 i da joj je isto tako preporučio da se obrati meni. Kao što možda i znate, kapetan i ja pecamo zajedno. U svakom slučaju, upitala me hoću li još uvijek biti ovdje u srijedu oko osam sati navečer.

– Sjećate li se kojeg je dana nazvala?

– Pa, to je bilo samo dan ili dva prije nego što je željela doći. Mi slim da se radilo o

ponedjeljku. I usput rečeno, već sam je ranije bio upitao ima li dvadeset i jednu godinu.

– Je li vam rekla daje moja nećakinja?

– Da, rekla mi je, a i jako me podsjetila na vas čak vam i glasovi zvuče slično.

Obje imate nekako dubok, tih glas. No stvarno me dojmila na telefon kao iznimno inteligentna i ljubazna osoba. Činilo mi se da zna dosta o pištoljima, a bilo je očito da je dosta pucala. Zapravo rekla mi je da ju je kapetan podučavao.

Laknulo mi je kad sam čula da se Lucy predstavila kao moja nećakinja. To mi je govorilo da nije bila pretjerano zabrinuta što ću saznati daje kupila pištolj.

Pretpostavljala sam da bi mi na kraju i Marino rekao. Bila sam žalosna samo zato što nije najprije razgovarala sa mnom.

– Jone, nastavila sam, rekli ste da je nazvala i drugi put. Možete li mi reći štogod o tome? Prije svega, kad je to bilo?

– Tog istog ponedjeljka. Možda nekoliko sati kasnije.

– I razgovarala je s Rickom?

– Vrlo kratko. Sjećam se da sam ja posluživao mušteriju, pa se Rick javio na telefon. Rekao mi je daje na telefonu Scarpetta i da se ne može sjetiti kad smo točno ugovorili sastanak. Rekao sam mu u srijedu u osam, a on joj je to prenio. I to je bilo sve.

– Oprostite, rekla sam. Rekla je što?

Jon je oklijevao. Nisam siguran što želite znati.

– Lucy se predstavila kao Scarpetta kad je drugi put nazvala?

– Tako mi je Rick rekao. Samo mi je rekao da je na telefonu Scarpetta.

– Ona se ne preziva Scarpetta.

– Isuse, rekao je Jon nakon preneražene stanke. Zezate se. Ja sam jednostavno pretpostavio da joj je to prezime. E, pa to je onda malo čudno.

Prisjetila sam se kako je Lucy nazvala Marinov dojavljivač i kako joj se Marino nakon toga javio, vjerojatno iz kuće Steinerovih. Denesa Steiner vjerojatno je mislila kako razgovara sa mnom. Kako joj je jednostavno bilo pričekati da Marino izađe iz sobe, a zatim na zvati informacije i zatražiti broj Green Topa. Sve što je zatim trebala učiniti bilo je nazvati ih i postaviti pitanja koja je postavila. Na tu me pomisao obuzeo neobičan osjećaj olakšanja pomiješan s bijesom. Denesa Steiner nije pokušala ubiti Lucy, baš kao što to nije pokušala ni Carrie Grethen niti bilo tko drugi. Žrtva te nesreće trebala sam biti ja.

Postavila sam Jonu još jedno, posljednje pitanje. Ne želim vas dovesti u neugodnu situaciju, no je li vam Lucy izgledala pijano kad ste je posluživali?

– Da jest, ne bih joj bio prodao ništa.

– Kako se ponašala?

– Žurilo joj se, no zbijala je šale i bila vrlo ugodna.

Ako je Lucy već mjesecima pila onoliko koliko sam mislila da jest, mogla je u krvi imati 0.12 promila alkohola i djelovati sasvim normalno. No mogućnost prosudbe i refleksi vjerojatno su joj bili smanjeni. Na ono što se dogodilo na cesti vjerojatno nije baš najbolje reagirala. Spustila sam slušalicu i pronašla broj Ashville Citizl Timesa gdje su mi na odjelu za lokalne vijesti rekli da se osoba koja je pisala o nesreći zove Linda Mayfair. Na sreću bila je u uredništvu pa sam je već za nekoliko trenutaka imala na liniji.

– Ovdje doktorica Kay Scarpetta, rekla sam.

– Ooo! Isuse, što mogu učiniti za vas? Zvučala je vrlo mlado.

– Htjela sam vas pitati nešto o jednom članku koji ste napisali Radilo se o nesreći u Virginiji u

koju je upleten moj automobil. Jeste li svjesni toga da niste objavili točnu vijest kad ste napisali da sam ja bila za volanom i da sam nakon toga uhićena zbog vožnje pod utjecajem alkohola? Bila sam vrlo mirna, ali čvrsta.

– O, da, gospođo. Meni je jako žao, ali dopustite da vam ispričam što se dogodilo.

Jako kasno one večeri kad se nesreća dogodila primili smo na teleks vrlo kratku obavijest o tome. Sve što je pisalo bilo je daje ustanovljeno kako auto, Mercedes, pripada vama, da se sumnja kako ste za volanom bili vi i da je bio prisutan alkohol. Ja sam te večeri slučajno radila dokasno jer sam dovršavala nešto drugo, kad se pojavio urednik s ispisom te vijesti. Rekao mi je da je objavim ako uspijem dobiti potvrdu da ste vi vozili. Ali je već istjecao rok za sutrašnje vijesti, pa sam mislila kako nema nikakvih izgle da da to uspijem potvrditi.

A onda mi, kao grom iz vedra neba, zazvoni telefon na stolu. Na telefonu je ta neka žena koja tvrdi da je vaša prijateljica i da zove iz bolnice u Virginiji.

Želi da znamo kako niste teško ozlijeđeni u ne sreći. Mislila je kako bismo to trebali znati budući da doktorica Scarpetta odnosno vi imate kolege koji još uvijek rade u našem kraju, na slučaju male Steinerove. Kaže da ne želi da saznamo za nesreću na neki drugi način, pa da objavimo nešto što bi zabrinulo vaše kolege kad pročitaju naslov.

– I vi ste povjerovali na riječ jednoj potpunoj neznanki i objavili takvu priču?

– Dala mi je svoje ime i broj telefona i oboje se pokazalo točnim, da nije bila dobra s vama, kako bi znala za nesreću i za to da radite na slučaju Steiner?

Mogla je znati sve to ako je na telefonu bila Denesa Steiner, u telefonskoj govornici u Virginiji nakon što me pokušala ubiti. Upitala sam: Kako ste je provjerili?

Nazvala sam broj nazad i ona se javila, a pozivni je bio za Virginiju.

– Imate li još uvijek taj broj?

– Bože, mislim da imam. Trebao bi biti u mom bloku.

– Hoćete li ga potražiti, molim vas?

Čula sam zvuk okretanja stranica i puno šuškanja. Prošla je jed na duga minuta, a onda mi je dala broj.

– Hvala vam puno. Nadam se da ste već objavili ispravak, rekla sam, znajući daje djevojka zastrašena. Bilo mi ju je žao i nisam vjero vala daje imala zle namjere. Bila je samo mlada i neiskusna i svakako nije bila dorasla ženi poremećena uma koja je bila odlučila poigrati se mnome.

– Već smo sljedeći dan objavili da smo pogriješili. Mogu vam poslati kopiju.

– To neće biti potrebno, rekla sam prisjetivši se kako su se novinari pojavili na ekshumaciji. Znala sam tko im je otkucao da ćemo biti tamo. Gospođa Steiner.

Nije se mogla oduprijeti tome da dobije još više pažnje.

Kad sam nazvala broj koji mi je novinarka dala, telefon je dugo zvonio. Napokon se javio neki muškarac.

– Oprostite, rekla sam.

– Halo?

– Da, vidite, morate mi reći gdje je ovaj telefon.

– Koji telefon, vaš ili moj? Čovjek se nasmijao. Naravno, ako ne znate gdje je vaš, onda ste u nevolji.

– Vaš.

– Ja sam u telefonskoj govornici ispred Safewaya i spremam se nazvati ženu da je pitam koji sladoled želi. Zaboravila mi je reći. A telefon je počeo zvoniti pa sam se javio.

– Ispred kojeg Safewaya? upitala sam. Gdje?

- U Cary Streetu.
- U Richmondu? upitala sam prestravljena.
- Aha. Gdje ste vi?

Zahvalila sam mu i poklopila slušalicu, a zatim sam stala šetati gore dolje po sobi.

Bila je u Richmondu. Zašto? Da vidi gdje živim Je li prošla pokraj moje kuće?

Pogledala sam van u bistro poslijepodne, a plavo nebo i živopi sne boje lišća kao da su mi govorili da se ništa ovako zlo ne može do goditi. U svijetu nema nikakve mračne sile i ništa od ovoga što otkri vam nije stvarno. No istu takvu nevjericu osjećala sam uvijek kad bi vrijeme bilo krasno, kad bi padao snijeg ili kad bi grad bio ispunjen božićnim svjetlima i božićnim pjesmama. A zatim bih jutro za jutrom odlazila u mrtvačnicu i pronalazila tamo nove slučajeve. Čekali bi me ljudi ubijeni u bezumnim nesrećama, silovani i ustrijeljeni.

Prije no što sam se odjavila iz sobe, pokušala sam nazvati laboratorije FBI a i ostala sam iznenađena kad sam ustanovila da je znanstvenik kome sam namjeravala ostaviti poruku zapravo tamo. No i za njega, kao i za mnoge od nas koji izgleda samo rade i ništa drugo, vikendi su bili za nekog drugog.

– Napravio sam s tim sve što sam mogao, rekao je misleći na pojačanje slike na kojem je radio već danima.

- I ništa? upitala sam, razočarana.
- Malo sam je popunio. Malo je jasnija, ali uopće ne prepoznajem štoje to gore.
- Do kada ćete danas biti u laboratoriju?
- Još sat, dva.
- Gdje stanujete?
- U AquiaHarboru.

Ja ne bih uživala voziti se toliko dugo do posla i nazad svaki dan, no iznenađujuće mnogo washingtonskih agenata s obiteljima živjelo je tamo, kao i u Staffordu i u Montclairu. Aquia Harbor nalazio se na možda pola sata vožnje od Wesleyeve kuće.

– Mrzim što vas to moram zamoliti, nastavila sam. Ali iznimno mi je važno da dobijem sliku tog pojačanja što je prije moguće, Postoji li ikakva mogućnost da svratite do kuće Bentona Wesleya ostavite mu jedan primjerak? Tamo i nazad, to bi vam uzelo oko sat vremena.

Oklijevao je, a zatim rekao: Mogu, ako krenem odmah zvat ću ga kući da vidim kako da ga pronađem.

Zgrabila sam svoju torbu. Nisam vratila revolver u aktovku sve dok nisam bila na knoxvilleskom aerodromu, iza zaključanih vrata ženskog WC a. Zatim sam prošla uobičajeni postupak da prijavim tu jednu torbu dajući osoblju do znanja stoje unutra, našto su je oni označili uobičajenom fluorescentno narančastom ceduljicom koja je ponovno podsjetila na ljepljivu vrpcu. Pitala sam se zašto bi De nesa Steiner imala žarkonarančastu vrpcu i gdje ju je mogla dobiti.

Nisam vidjela kako bi ona mogla biti povezana s Atticom, pa sam, prelazeći asfalt kako bih se ukrcala u avion, odlučila da ta kaznionica nema nikakve veze sa slučajem.

Sjela sam na sjedalo do prolaza, sasvim zaokupljena svojim razmišljanjima, tako da nisam primijetila napetost koja se javila u ostalih dvadesetak putnika, sve dok odjednom nisam postala svjesna prisutnosti policije u letjelici. Jedan od njih nešto je govorio nekoj osobi na zemlji, dok mu je pogled krišom lutao od lica do lica. Zatim sam to i sama stala činiti, uključivši se u njihov način razmišljanja. Tako sam dobro poznavala to ponašanje; mozak mi je ubrzano radio dok sam se pitala kakvog li bjegunca hvataju i stoje taj učinio. U mislima sam žustro zamišljala postupke koje bih poduzela da on iznenada skoči sa svog sjedala. Postavila bih mu nogu. Suplela bih ga straga dok bi

prolazio pokraj mene.

U avionu su bila trojica policajca, zadihani i znojni, a jedan od njih zastao je točno pokraj mene i pogled mu je pao na moj pojas. Rukom je lagano dodirnuo svoj poluautomatski pištolj i otkočio ga. Nisam se pomakla.

– Gospođo, rekao mi je svojim najslužbenijim policijskim tonom, morat ćete poći sa mnom.

Bila sam u šoku.

– Jesu li torbe ispod sjedišta vaše?

– Da. Adrenalin mi je jurio žilama. Ostali putnici bili su sasvim nepomični.

Policajac se na brzinu sagnuo kako bi podigao moju torbicu i malu putnu torbu, ne skidajući pogleda s mene. Ustala sam, a oni su me izveli van. Jedino čega sam se mogla sjetiti bilo je da mi je netko podmetnuo drogu u jednu od torbi. Učinila je to Denesa Steiner, a ja sam luđački gledala oko sebe hodajući asfaltom i prelazeći pogle dom po prozorima terminala. Tražila sam nekoga tko me gleda, ženu koja iz prikrajka promatra posljednju nevolju u koju me uvalila.

Jedan od članova posade na zemlji odjeven u crveni kombinezon pokazao je prstom prema meni. To je ona! uzviknuo je uzbuđeno, Na remenu joj je!

Iznenada sam shvatila u čemu je stvar.

– To je samo telefon. Polako sam podigla laktove kako bi s mogli vidjeti što imam ispod sakoa kostima. Kad sam nosila hlače često bih nosila bežični telefon na pojasu kako ga ne bih morala tražiti po torbama.

Jedan od policajaca zakolutao je očima. Čovjek u crvenom kombinezonu bio je prestravljen.

– O, ne, rekao je. Izgledao je isto kao i devetmilimetarski pištolj, a ja sam se i ranije susretao s agentima FBI a i ona izgleda kao jedna od njih.

Samo sam piljila u njega.

– Gospođo, rekao je jedan od policajaca, imate li vatreno oružje u jednoj od ove dvije torbe?

Odmahnula sam glavom. Ne, nemam.

– Jako nam je žao, ali čovjek je mislio da imate pištolj na remenu, a kad su piloti provjerili listu putnika nisu vidjeli nikoga tko ima dozvolu za nošenje oružja u avionu.

– Je li vam netko rekao da nosim pištolj? zatražila sam da mi kaže čovjek u kombinezonu. I ako jest, tko je to bio? Još sam se jednom obazrela oko sebe.

– Ne. Nitko mi nije rekao. Učinilo mi se da sam ga vidio kad ste prošli pokraj mene, nastavio je neodlučno. To je zbog ove crne futrole u kojoj se nalazi.

– Stvarno mi je žao.

– U redu je, rekla sam s isforsiranom uljudnošću. Samo ste ra dili svoj posao.

Jedan je policajac rekao: Možete se vratiti u avion.

Kad sam se vratila na svoje sjedište, tako sam se jako tresla da su mi koljena gotovo udarala jedno o drugo, a osjećala sam i poglede na sebi. Nisam podigla pogled pokušavajući čitati novine. Pilot je bio dovoljno uviđavan da objavi što se dogodilo.

– Gospođa je bila naoružana devetmilimetarskim bežičnim telefonom, objasnio je zakašnjenje, a svi su se nasmijali toj primjedbi.

Ovo je bila jedina stresna situacija za koju je nisam mogla bitipripremljena, no zaprepastilo me to što mi je pretpostavka da je ona odgovorna nadošla posve automatski.

Denesa Steiner imala je kontrolu nad životom. Ljudi koje sam voljela postali su njeni pijuni. Došla preuzeti nadzor nad mojim mislima i djelima i uvijek mi je bila za ritama, a od tog mi je otkrića bilo zlo. Osjećala sam se napola luda. Nečija me ruka nježno dodirnula, našto sam se prestrašeno trgla.

– Stvarno nam je žao zbog ovoga, rekla je stjuardesa tiho. Bila je lijepa, s umjetno kovrčavom plavom kosom. Dozvolite da vas barem počastimo pićem.

– Ne, hvala, rekla sam.

– Želite li nešto prigrusti? Bojim se da imamo samo kikiriki. Odmahnula sam glavom. Ne brinite. Zapravo mi je drago da provjeravate sve što bi moglo dovesti u pitanje sigurnost vaših putnika. Nastavila sam pričati izgovarajući baš one riječi koje je trebalo izgovoriti dok su mi se misli dizale u visine i letjele putovima koji nisu imali nikakve veze s ovim oko mene.

– Lijepo od vas da ste tako prijateljski raspoloženi. Sletjeli smo u Asheville u sumrak, a ja sam ubrzo ugledala svoju aktovku na vrtuljku u malom odjelu za prtljagu. Ponovno sam otišla u WC i prebacila pištolj u svoju ručnu torbicu, nakon čega sam izašla, stala na rub pločnika i zaustavila taksi. Vozač je bio neki starčić s pletenom kapicom koju je navukao na uši. Najlonska jakna bila mu je otrcana i pohabana na manšetama, a njegove ruke na volanu izgledale su crvene i ispucane dok je vozio pristojnom brzinom po brinuvši se da shvatim kako je do Black Mountain dug put. Brinuo se za mene, jer će me vožnja koštati gotovo dvadeset dolara. Zatvorila sam oči kad sam osjetila da mi naviru suze, no krivila sam za to grijanje koje je bilo na maksimumu kako bi otjeralo hladnoću iz kabine.

Buka motora u prastarom crveno bijelom Dodgeu podsjećala me na avion dok smo se vozili prema istoku, u gradić koji je bio razoren, a da toga nije bio svjestan.

Njegovi građani nisu ni u snu mogli zamisliti što se zaista dogodilo djevojčici koja se sa svojom gitarom vraćala kući. Nisu mogli shvatiti što se događalo nama koji smo po dani u pomoć.

I mi smo bili uništavani, jedan po jedan, jer je neprijatelj imao opasnu sposobnost osjetiti naše slabosti i mjesta na kojima smo najranjiviji. Marino je bio zatočenik i nosač oružja za tu ženu. Nećakinja, koja mi je poput kćeri, imala je povredu glave i na našla se u lječilištu, a samo ju je čudo spasilo od sigurne smrti.

Jedan prost čovjek koji je meo podove i pijuckao loš viski u planini samo što nije bio linčovan za oduran zločin koji nije počinio. Mote će u mirovinu zbog nesposobnosti za rad, dok je Ferguson mrtav.

Uzrok i posljedice zla širili su se poput krošnje drveta koje je zaklanjalo sve svjetlo u mojoj glavi. Bilo je nemoguće znati gdje je zloća počinjala i gdje će završiti, a bilo me strah pomnije razmatrati je li neki od njenih izopačenih udova dohvatio i mene.

Nisam željela ni pomisliti da više ne stojim čvrsto objema nogama na zemlji.

– Gospođo, mogu li učiniti još štogod za vas? Bila sam jedva svjesna da mi se vozač obratio.

Otvorila sam oči. Bili smo parkirani ispred Travel Ezea, pa sam se upitala koliko već stojimo na tom mjestu.

– Bilo mi vas je žao probuditi. Ali bit će vam mnogo ugodnije ako se ispružite u krevetu, umjesto da sjedite ovdje. A možda i jeftinije.

Isti recepcioner žute kose poželio mi je dobrodošlicu upisujući me u knjigu gostiju.

Upitao me na kojoj bih strani motela željela biti. Koliko sam se sjećala, jedna strana gledala je na školu u koju je išla Emily Steiner, dok je druga nudila pogled na autocestu. Nije mi bilo važno gdje će me smjestiti jer su se svuda uokolo prostirale planine što su danju gorjele toplim bojama suhog lišća, a noću se ocrtavale poput crnih divova na zvjezdanom nebu.

– Samo me stavite u dio za nepušače, molim vas. Je li Pete Marino još ovdje?

upitala sam.

– Nego što, samo što ne dolazi baš često. Biste li radije bili u sobi pokraj njegove?

– Ne, radije ne bih. On je pušač, a ja bih željela biti što je moguće dalje od toga.

To, naravno, nije bio pravi razlog.

– Onda ću vas staviti u drugo krilo.

– To bi bilo sjajno. A kad dođe Benton Wesley, hoćete li mu reći da me odmah nazove u sobu?

Zatim sam ga zamolila da nazove kompaniju za iznajmljivanje automobila i da mi naruči nešto sa zračnim jastukom za sutra ujutro.

Otišla sam u sobu, zaključala vrata, stavila na njih lanac, te po duprla kvaku stolicom. Držala sam pištolj na poklopljenoj školjci dok sam uživala u dugačkoj, toploj kupki koju sam osvježila s nekoliko kapi Hermesa. Miris me milovao poput toplih ruku, punih ljubavi, prelazeći mojim vratom i licem i lagano mi se penjući uz kičmu.

Prvi put nakon dugo vremena osjećala sam se smirenom, a svaki put nanovo, dodavala sam u kadu vruću vodu i slatke uljaste kapljice parfema što su pod mlazom vode plesale poput oblaka. Navukla sam zavjesu za tuširanje i prepustila se snovima u toj mirisnoj sauni.

Nisam mogla izbrojiti koliko sam već puta ponovno proživjela trenutke ljubavi s Bentonom Wesleyem. Nisam željela ni priznati koliko su puta ti prizori kucali na vrata mojih misli sve dok im se više ne bih mogla odupirati, već bih se predala njihovom toplom zagrljaju. Bilo je to snažnije od svega što sam ikada osjetila, a ja sam pomno pohranila svaku pojedinost našeg prvog susreta ovdje, iako se to nije zbilo baš tu gdje sam se sada nalazila. Zapamtila sam broj te sobe i nikada ga neću zaboraviti.

Istina je bila da sam imala malo ljubavnika, no svi su bili fantastični muškarci kojima nije nedostajalo osjećajnosti i koji su me prihvaćali kao ženu koja nije baš sasvim žena. Imala sam tijelo i intui ciju žene, a moć i poslovni poriv muškarca, pa je uzimati od mene značilo uzimati od njih samih. Zato su mi davali najbolje od sebe, čak i moj bivši muž, Tony, koji je od svih njih bio najobičniji. Seks je uvijek bio neka vrsta erotskog natjecanja. Poput dva stvorenja jednake snage koja su se pronašla u džungli, ispreplitali bismo se uzi majući jednako onoliko koliko smo i davali.

No Benton je bio toliko različit da još uvijek nisam sasvim vjerovala u našu vezu.

Muški i ženski aspekti naših karaktera slagali su se na neki nov, nepoznat način, jer sam se osjećala kao da je on moja druga strana. Ili smo možda bili jedno.

Nisam sasvim pouzdano znala što sam očekivala od nas, ali za sigurno sam nas zamišljala zajedno i mnogo prije no što se to zaista dogodilo. I prije je ponekad znao biti nježan ispod svoje hladne re zerviranosti, poput pospanog ratnika koji leži u mreži za spavanje razapetoj između dva ogromna stabla. No kad me stao doticati u ono rano jutro na trijemu, njegove su me ruke iznenadile.

Dok su mu prsti otkopčavali moju odjeću i pronalazili me ispod nje, micali su se kao da poznaju žensko tijelo jednako dobro kao što ga poznaje žena, a ja nisam osjetila samo njegovu strast. Osjetila sam njegovu empatiju, kao daje želio izliječiti ona mjesta koja je vi dio nevoljena i povrijeđena. Činilo se da je bio žalostan zbog svih onih koji su ikada silovali, tukli ili bili bezobzirni kao da su mu nji hovi kolektivni grijesi oduzeli pravo da uživa u ženskome tijelu onako kako je uživao u mom.

Rekla sam mu u krevetu da nikada do tada nisam upoznala muškarca koji tako iskreno uživa u ženskom tijelu, da ne volim kad me se proždire i nadvladava, što je bilo razlogom mojih rijetkih odnosa s muškarcima.

– Jasno mi je zašto bi ljudi htjeli proždirati tvoje tijelo, rekao je mirno u mraku.

– A meni je jasno zašto bi žene htjele proždirati tvoje, rekla sam i ja iskreno. Ali ljudi koji nadvladavaju druge ljude razlog su tome što ti i ja imamo posla u životu.

– Onda više nećemo koristiti riječi proždirati i nadvladati. Niti riječi slične njima.

Izmislit ćemo neki novi jezik.

Riječi tog našeg novog jezika s lakoćom su nam dolazile, pa smo ga na brzinu naučili tečno

govoriti.

Nakon kupke osjećala sam se mnogo bolje, te sam stala prekapati po putnoj torbi tražeći novu i različitu odjeću. No nije je bilo, pa sam obukla tamnoplavu jaknu, hlače i dolčevitku koje sam nosila već danima. U boci nije ostalo mnogo viskija, pa sam ga polako pijuckala gledajući vijesti. Nekoliko sam puta željela nazvati Marinovu sobu, samo da bih spustila slušalicu prije nego što bih uopće okrenula broj. Misli su mi putovale na sjever u Newport i željela sam razgovarati s Lucy. Othrvala sam se i tom porivu. Čak i da je uspijem dobiti, to ne bi bilo dobro za nju. Sada se trebala koncentrirati na svoje liječenje, a ne na ono što je ostavila kod kuće. Umjesto toga nazvala sam svoju majku.

– Dorothy ostaje još ovu noć gore u Marriottu i ujutro leti za Miami, rekla mi je.

Katie, gdje si ti? Čitav dan te pokušavam dobiti kod kuće.

– Na putu sam, rekla sam.

– E, to mi baš puno govori. Sve te tvoje tajne i misteriji. Ali čo vjek bi pomislio da možeš reći vlastitoj majci reći istinu.

Mogla sam je točno zamisliti kako drži cigaretu u jednoj, a slušalicu u drugoj ruci.

Moja je majka voljela velike naušnice i jaku šminku i nije izgledala kao da dolazi sa sjevera Italije, poput mene nije bila plava.

– Majko, kako je Lucy? Što je Dorothy rekla?

– Rekla je da je Lucy lezbijka, to prvo, i za to krivi tebe. Rekla sam joj daje to smiješno. Rekla sam joj da to što nikad nisi s muškarcima, i to što vjerojatno ne voliš seks ne znači da si homićka. To ti je kao s opaticama. Premda sam čula glasine...

– Majko, prekinula sam je, je li Lucy dobro? Kako je prošao put do Edgehilla?

Kako se vladala?

– Što? Sada je tretiraš kao svjedoka? Kako se vladala? Bože, kako ti razgovaraš sa svojom jednostavnom majkom, a uopće to i ne primjećuješ. Napila se na putu u lječilište, ako te baš zanima.

– Ne mogu vjerovati! rekla sam, još jednom bijesna na Dorothy. Mislila sam daje čitav smisao u tome da je majka prati bio u tome da se ne dogodi takvo što.

– Dorothy kaže da zdravstveno osiguranje ne bi platilo da Lucy nije bila pijana kad su je primili u program liječenja. Tako daje Lucy čitavim putem u avionu pila vodku juice.

– Boli me džon hoće li osiguranje platiti. A Dorothy baš nije siromašna.

– Znaš kakva je kad je novac u pitanju.

– Ja ću platiti za sve što je Lucy potrebno. Ti to znaš, majko.

– Pričaš kao da si Ross Perot.

– Što je još Dorothy rekla?

– Koliko ja znam, sve u svemu, Lucyje bila u jednom od svojih raspoloženja i ljuta na tebe jer ti se nije dalo odvesti je u Edgehill. Pogotovo što si ti izabrala mjesto i razgovarala s liječnicima i sve.

Zastenjala sam, osjećajući se kao da se borim protiv vjetra. Dorothy nije željela da pođem.

– To je, kao i obično, tvoja riječ protiv njene. Kad dolaziš kući za Dan zahvalnosti?

Nepotrebno je reći da su, kad je razgovor završio, što je jedno stavno značilo da više nisam mogla izdržati pa sam pozdravila majku i spustila slušalicu, pozitivne posljedice moje kupke su nestale. Krenula sam si natočiti još viskija, no zaustavila sam se, jer na svijetu nije bilo dovoljno alkohola koji bi me smirio kad me naljuti moja obitelj. A i prisjetila sam se Lucy. Sklonila sam bocu, a nekoliko minuta kasnije netko mi je pokucao na vrata.

– Benton je, začula sam njegov glas.

Dugo smo se grlili, a on je po načinu na koji sam ga držala mogao osjetiti moj očaj.

Odveo me do kreveta i sjeo pokraj mene.

– Poeni od početka, rekao je držeći me za obje ruke.

To sam i učinila. Kad sam završila, na licu mu je lebdio onaj probojan izraz koji sam poznavala s posla i to me uznemiravalo. Nisam željela taj izraz u ovoj sobi dok smo sami.

– Kay, moram te usporiti. Shvaćaš li što bi značilo izreći takvu optužbu? Ne možemo tek tako zatvoriti vrata mogućnosti daje Denesa Steiner nedužna.

Jednostavno ne znamo.

A ono što se dogodilo u avionu trebalo bi ti pokazati da nisi baš stoposto objektivna. Mislim, mene ovo stvarno zabrinjava. Neki frajer na zemlji se pravi herojem, a ti odmah zaključiš da i iza toga stoji Steinerova; da se opet zajebava s tvojim zdravim razumom.

– Ne zajebava se ona samo s mojim zdravim razumom, rekla sam, izvukavši jednu ruku iz njegove. Pokušala me ubiti.

– I to je, opet, samo nagađanje.

– Nije, sudeći po onome što sam saznala nakon što sam okrenula nekoliko telefonskih brojeva.

– To ne možeš dokazati. Sumnjam da ćeš to ikada moći doka zati.

– Moramo pronaći njen auto.

– Želiš li se još večeras odvesti do njene kuće?

– Da, ali još nemam auto, rekla sam.

– Ja imam.

– Jesi li dobio ispis pojačanja slike?

– U aktovki mije. Pogledao sam ga. Ustao je i slegnuo ramenima. Meni to ne znači ništa. Samo mrlja retuširana s bilijun nijansi sivog sve dok nije postala gušća, malo jasnija mrlja.

– Bentone, moramo nešto poduzeti.

Dugo me gledao čvrsto stisnutih usana koje su odavale odlučnost ali i skeptičnost.

Zato smo ovdje, Kay. Ovdje smo kako bismo nešto poduzeli.

Wesley je bio unajmio tamnocrvenu Maximu, a kad smo izašli shvatila sam da zima nije daleko, pogotovo ovdje u planinama. Na putu do auta sam drhtala, no znala sam da je to djelomice i zbog stresa.

– Da te pitam, kako su tvoja ruka i noga? upitala sam.

– Više ili manje kao nove.

– No, to je pravo čudo, budući da nisu bile nove kad si se porezao Nasmijao se, najviše od iznenađenja. U tom trenutku, Wesley nije očekivao šale.

– Imam novosti o ljepljivoj vrpci, rekao je zatim. Pokušavali smo otkriti tko je iz ovog kraja radio u Shuford Millsu u vrijeme kad je vrpca proizvedena.

– Vrlo dobra ideja, rekla sam.

– Imma jedan tip po imenu Rob Kesley, koji je tamo bio predradnik. U vrijeme kad je proizvedena vrpca živio je na području Hickorvja, no prije pet godina skrasio se u Black Mountainu.

– Živi li sada ovdje?

– Bojim se daje umro.

Prokletstvo, pomislila sam. Što znaš o njemu?

– Bijelac, umro u dobi od šezdeset i osam godina od moždanog udara. Imao je sina u Black Mountainu, radi čega se i htio preseliti ovamo. Taj sin je još tu.

– Imaš li njegovu adresu?

– Mogu je nabaviti. Usmjorio je pogled prema meni.

– Kako se sin zove imenom?

– Isto kao i otac. Kuća Steinerove je odmah tu iza okuke. Gledaj kako je jezero mračno. Poput jame pune katrana.

– Imaš pravo. I znaš da Emily ne bi krenula puteljkom oko njega i to noću.

Creedova priča to potvrđuje.

– Ne kažem ništa. Ja se ne bih odvažio krenuti tim putem.

– Bentone, ne vidim joj auto.

– Možda je negdje vani.

– Marinov auto je tu.

– To ne znači da nisu vani.

– Ne znači ni da jesu.

Nije ništa rekao.

Prozori su bili osvijetljeni, a ja sam osjećala daje Denesa Steiner kod kuće. Nisam za to imala nikakav dokaz, nikakvu naznaku, no osjetila sam daje ona osjetila moju prisutnost, čak i ako nije toga bila svjesna.

– Što misliš da rade? upitala sam.

– E, sad. Što ti misliš da rade? rekao je, jasno dajući do znanja na što misli.

– Ma, to je jeftino. Najlakše je pretpostaviti da ljudi vode ljubav.

– Lako je to pretpostaviti zato što je to lako i izvesti.

Bila sam prilično uvrijeđena jer sam željela da Wesley bude dublji. To me čudi, kad uzmem u obzir da mi ti to kažeš.

– Ne bi te smjelo čuditi kad uzmeš u obzir da to oni rade. Na to sam mislio.

Nije me baš sasvim uvjerio.

– Kay, mi sad ne pričamo o našoj vezi, dodao je.

– Kao da sam ja mislila da pričamo.

Znao je da nisam rekla baš cijelu istinu. U tom trenutku bilo mi je jasnije nego ikada zašto se ne preporučuju ljubavne veze između poslovnih suradnika.

– Trebali bismo se vratiti. Za sada ne možemo učiniti više ništa, rekao je.

– Kako ćemo saznati štoje s autom?

– Saznat ćemo ujutro. Ali i sada smo već nešto otkrili. Nismo ga vidjeli neoštećenog.

Sljedećeg je jutra bila nedjelja. Probudila me zvonjava crkvenih zvona i upitala sam se čujem li ja to onu malu prezbiterijansku crkvu gdje je Emily pokopana.

Zaškiljila sam na sat i zaključila da to nije vjerojatno, budući daje bilo tek nekoliko minuta iza devet. Pretpo stavila sam da će njihova misa početi u jedanaest, no s druge strane, znala sam tako malo o običajima prezbiterijanaca.

Wesley je spavao na dijelu kreveta kojeg sam smatrala svojim. Kao ljubavnici, to je možda bila jedina stvar oko koje se nismo slagali. Oboje smo bili naviknuti spavati na onoj strani kreveta koja je dalje od prozora ili vrata na koja bi najvjerojatnije uljez pokušao ući, kao da će nam taj metar ili dva prostora, koliko je širok madrac, kupiti taman toliko vremena da zgrabimo pištolj. Njegov je pištolj stajao na njegovu noćnom ormariću, a moj revolver na mom.

Svi su izgledi bili da bismo, kad bi se nekakav uljez zaista i pojavio, Wesley i ja upucali jedno drugo.

Zastori su plamtjeli poput sjenila na upaljenoj lampi, najavljujući sunčan dan.

Ustala sam i naručila da mi donesu kavu u sobu, a zatim sam se raspitala za svoj unajmljeni auto za kojeg je recepcioner obećao da stiže. Sjela sam na stolicu leđima okrenuta krevetu, kako mi pažnju ne bi odvlačila Wesleyeva gola ramena i ruke sto nisu bile pokrivene zapetljanim pokrivačima. Uzela

sam ispis povećanja slike, nekoliko novčića i povećalo, i dala se na posao.

Wesley je bio u pravu kad je rekao da je to pojačanje samo dodalo nijanse tog nekakvoj mrlji koja se nije mogla identificirati. No što sam dulje gledala u trag koji je ostao na Emilynu bedru, sve sam bolje razaznala oblike.

Gustoća sivila bila je najveća na onom dijelu tog nepotpunog otiska koji je bio malo pomaknut od središta. Nisam znala gdje bi se ta gustoća nalazila orijentirajući se prema brojevima na satu, jer ni sam znala koji je dio bio gornja, koji donja, a koji bočna strana tog predmeta koji je počeo oksidirati pod njenim tijelom.

Oblik koji me zainteresirao podsjećao je na glavu patke ili neke ptice. Vidjela sam glavu, zatim izbočinu koja se doimala poput de belog kljuna, no nije se moglo raditi o orlu s poledine novčića od dvadeset i pet centi, jer je oblik bio prevelik. Oblik kojeg sam proučavala ispunjavao je dobru četvrtinu čitavog traga, a na dijelu koji je izgledao poput stražnje strane vrata te ptice nazirala se udubinica.

Podigla sam kovanicu od dvadeset i pet centi koju sam koristila za usporedbu i okrenula je na drugu stranu. Zatim sam je stala pola ko rotirati ne skidajući pogleda s nje, i iznenada je odgovor bio tu. Tako jednostavan, tako savršene sličnosti. Bila sam zaprepaštena i oduševljena. Predmet koji je počeo oksidirati pod mrtvim tijelom Emily Steiner doista je bio novčić. No strana koja je bila gore nije bilo pismo, već glava, a obris u obliku ptice bio je sam George Washington; udubina je odgovarala udubini očiju, a ptičja glava i kljun bili su zapravo predsjednikovo gordo tjeme i repić na stražnjem dijelu njegove napudrane perike. To je, naravno, imalo smisla samo kad sam okrenula novčić tako da Washington gleda u stol, a daje njegov aristokratski nos okrenut prema mom koljenu.

Gdje li je, pitala sam se, ležalo tijelo Emily Steiner? Pretpostavljala sam da bi se nehotice ostavljen novčić na podu mogao pronaći svugdje. No pronašli smo i ostatke boje i srčike. Gdje bi čovjek mogao naći srčiku i dvadeset pet centi? Pa, naravno, u podrumu u po drumu gdje se nekada radilo nešto što je uključivalo srčikino drvo, boju i druge vrste drveta poput orahovine ili mahagonija.

Možda je podrum netko koristio za svoj hobi. Čišćenje nakita? Zato to nije imalo smisla. Netko tko je popravljao satove? Ni to mi se nije činilo dobro. Zatim sam se sjetila satova u kući Denese Steiner i srce mi je stalo brže tući. Pitala sam se nije li njen pokojni muž u slobodno vrijeme popravljao satove. Pitala sam se nije li to mogao činiti u podrumu, i nije li koristio srčiku za držanje i čišćenje sićušnih zupčanika.

Wesley je disao dubokim, sporim udisajima usnula čovjek Protrljao je obraz, kao da mu je nešto sletjelo na njega, a zatim je navukao plahtu do ušiju. Ja sam izvadila telefonski imenik i potražil sina čovjeka koji je radio u Shuford Millsu. U imeniku su bila dva Roberta Kesleya, jedan junior i jedan Kesley treći. Podigla sam slušalicu.

– Halo? javila se neka žena.

– Je li to gospođa Kesley? upitala sam.

– Ovisi tražite li Mrtve ili mene.

– Tražim Roba Kesleya juniora.

– Oh. Nasmijala se, a ja sam znala da se radi o slatkoj, prijateljski raspoloženoj ženi. Onda znači da uopće ne trebate mene. Ali Rob nije ovdje. Otišao je u crkvu.

Znate, ponekad nedjeljom pomaže kod pričesti, pa mora krenuti ranije.

Bila sam zapanjena da mi je dala taj podatak uopće me ne upitavši tko sam, a dirnula me pomisao da još uvijek ima mjesta na svijetu gdje ljudi vjeruju jedni drugima.

– Koja bi to crkva bila? upitala sam gospođu Kesley.

– Treća prezbiterijska.

– I njihova misa počinje u jedanaest?

– Kao i uvijek. Velečasni Crow je jako dobar, usput rečeno, ako ga još nikada niste slušali. Da prenesem Robu neku poruku?

– Pokušat ću ga nazvati kasnije.

Zahvalila sam joj na pomoći i spustila slušalicu. Kad sam se okrenula, Wesley je sjedio u krevetu, pospano me promatrajući. Zatim je pogledom prešao preko sobe, zaustavivši se na ispisu, novčići ma i povećalu na stolu pokraj stolice na kojoj sam sjedila. Nasmijao se protegnuvši se.

– Što je? upitala sam malo uvrijeđeno.

Samo je odmahnuo glavom.

– Sada je deset i petnaest, rekla sam. Bolje požuri ako ideš sa mnom u crkvu.

– U crkvu? Namrštio se.

– Da. Tamo gdje ljudi štiju Boga.

– Zar imaju ovdje negdje katoličku crkvu?

– Nemam pojma.

Sada je bio jako zbunjen.

– Danas idem na prezbiterijsku misu, rekla sam. A ako ti imaš neke druge planove, mogao bi mi trebati prijevoz. Prije sat vremena moj auto još nije bio stigao.

– Ako te ja povezem, kako ćeš se vratiti?

– O tome sad neću brinuti. U ovom gradu gdje ljudi pomažu strancima telefonom, odjednom mi je došlo da ne planiram previše. Vidjet ću što će se dogoditi.

– Dobro, ja imam svoj dojavljivač, rekao je Wesley spustivši stopala na pod, a ja sam izvadila rezervnu bateriju iz punjača koji je bio utaknut u utičnicu pokraj televizora.

– Baš fino. Gurnula sam svoj bežični telefon u torbicu.

Poglavlje 20

Wesley me ostavio kod prednjeg stubišta crkve od neobrađenog kamena malo prerano, no ljudi su već stizali. Promatrala sam ih kako izlaze iz automobila i škilje na suncu prateći pogledima djecu dok se zvuk zatvaranja vrata čuo duž čitave ulice.

Osjećala sam na leđima znatiželjne poglede dok sam hodala kamenim puteljkom i skrenula lijevo prema groblju.

Jutro je bilo vrlo hladno, a sunčane su zrake, iako zasljepljuju će, imale zube, pa su mi prianjale na kožu poput dodira hladne plahte. Otvorila sam zahrđala vrata od kovana željeza koja zapravo nisu imala nikakvu funkciju, osim da ulijevaju poštovanje i služe za ukras. Nisu mogla nikome zabraniti ulaz, a svakako nije bilo potrebe braniti kome izlaz.

Nove nadgrobne ploče od uglačana granita sjajile su hladnim sjajem, a one vrlo stare naginjale su se na razne strane, poput beskrvnih jezika što govore iz usta grobova. I mrtvi govore. Govore svaki put kada ih se sjetimo. Mraz mi je tiho pucketao pod nogama dok sam hodala prema uglu u kojem je ležala.

Njen grob bio je sirov ožiljak od crvene ilovače, budući da je bio otvoren, a onda opet zatrpan, a suze su mi navrle na oči kad sam još jednom pogledala spomenik u obliku ljupkog anđela sa svojim tužnim epitafom:

Na svijetu nema druge – moja je bila jedina.

No sada je stih Emily Dickinson za mene imao sasvim novo značenje. Čitala sam ga s novog stajališta i sa sasvim drugim doživljeni žene koja ga je odabrala.

Riječ moja bila je ona koja me se dojmila. Moja. Emily nije imala vlastiti život već je bila tek produže tak narcisoidne, lude žene s nezasitnom potrebom za zadovoljenjem svog ega.

Za svoju majku, Emily je bila tek pijun, kao što smo to bili i mi ostali. Bili smo Denesine lutke koje je ona oblačila i svlačila, grlila trgala, što me podsjetilo na unutrašnjost njene kuće, na one silne oble jastučice, čipkice i tkanine djetinjastih uzoraka. Denesa je bila djevojčica koja je žudjela za pažnjom i odrasla je znajući kako je dobiti. Uništila je svaki život kojeg se ikada dotakla i svaki put je plakala na toplim grudima suosjećajnog svijeta. Jadna, jadna Denesa govorili su svi za to ubojito materinsko biće krvavih zubi.

Iz crvene ilovače na Emilynu grobu uzdizali su se tanki prutići leda. Nisam znala točno fizičko objašnjenje za tu pojavu, no zaključila sam da kad se u nepropusnoj ilovači smrzne vlaga, led se širi, a nema kamo nego prema gore. Kao da joj je duh ostao zarobljen u hladnoći dok se pokušavao izdići iz zemlje, a sada je blistao na sun cu poput čistog kristala ili kapljica vode. U naletu boli shvatila sam da volim ovu djevojčicu koju sam poznavala samo u smrti.

Mogla je biti Lucy ili je Lucy mogla biti ona. Ni jedna ni druga nisu imale dobre majke, samo je jednu Bog uzeo k sebi, dok je druga za sada bila pošteđena.

Kleknula sam i pomolila se, zatim sam se uz dubok uz dah vratila natrag do crkve.

Kad sam ušla, orgulje su svirale Stijenu stoljeća, jer sada sam zakasnila, a ljudi u kongregaciji već su pjevali prvu himnu. Sjela sam u zadnji red što sam mogla neupadljivije, no ljudi su mi svejedno upućivali poglede i okretali glave prema meni.

U ovoj crkvi neznanac je svakako bio opažen, budući da ih je vjerojatno bilo tako malo. Misa se nastavila, a ja sam se prekrižila nakon molitve pod budnim pogledom dječaćića iz moje klupe čija je sestra navlačila crkveni bilten.

Velečasni Crow, sa svojim šiljatim nosom i crnim svećeničkim ogrtačem, izgledao je točno

onako kako mu je ime govorilo¹⁹. Ruke su mu izgledale poput krila dok je mahao njima držeći propovijed, a u dramatičnijim trenucima činilo se da bi zaista mogao poletjeti, vitraji na prozorima, što su prikazivali Isusova čuda, blistali su popu dragulja, a kamen posut tinjcem izgledao je kao daje oprušen zlatom. Kad je došlo vrijeme za pričest pjevali smo Ovakav kakav je sam, a ja sam promatrala ljude oko sebe kako bih slijedila njihov primjer. Nisu stali u red kako bi primili hostiju i vino. Umjesto toga, prolazima između klupa tiho su prolazili mladići noseći peharčice pune groždanog soka i male komadiće suhog kruha. Uzela sam što mi je pruženo, a svi su pjevali Gloria Patri i Benedictus i onda su odjednom počeli odlaziti. Nisam žurila. Pričekala sam dok propovjednik nije ostao sam na vratima, pozdravivši svakog župljana; zatim sam ga pozvala imenom.

– Hvala vam na produhovljenoj propovijedi, velečasni Crow, rekla sam. Oduvijek mi se sviđala priča o nametljivom susjedu.

– Iz nje možemo toliko toga naučiti. Često je pričam svojoj djeci. Nasmiješio se uhvativši me za ruku.

– Poučna je i za sve nas, složila sam se.

– Baš nam je drago što ste danas ovdje s nama. Vjerujem da ste vi liječnica iz FBI a o kojoj sam toliko čuo. A neki dan sam vas vidio i na vijestima.

– Ja sam doktorica Scarpetta, rekla sam. Pitam se biste li mi mogli pokazati Roba Kesleya? Nadam se da nije već otišao.

– O, ne, rekao je velečasni, baš kao što sam i očekivala. Rob je pomagao pri pričesti. Vjerojatno sprema. Bacio je pogled prema sakristiji.

– Biste li mi zamjerali ako ga odem potražiti? upitala sam.

– Ni najmanje. Usput rečeno, lice mu se rastužilo, zahvalni smo vam za ono što ovdje pokušavate učiniti. Nitko od nas neće više nikada biti isti. Odmahnuo je glavom. Njena jadna, jadna majka. Neki bi ljudi okrenuli leđa Bogu nakon svega kroz što je prošla. Ne. Ne Denesa. Ovdje je svake nedjelje, jedna od najboljih kršćanki koje sam ikada upoznao.

– Je li i jutros bila ovdje? upitala sam dok su mi kralježnicom prolazili žmarci.

– Pjevala je u zboru kao što to uvijek čini.

19 Crow na engleskom znači vrana.

Nisam je vidjela. No u crkvi je bilo barem dvjestotinjak ljudi, a zbor je bio smješten na balkonu iza mene. Rob Kesley junior bio je čovjek pedesetih godina, čupav i odjeven u jeftino plavo odijelo s tankim crtama. Skupljao je čaše za pričest iz okruglih ulegnuća u klupama. Predstavila sam mu se oprezno jer sam se bojala da bih ga mogla prestrašiti, no činilo se da ga nije bilo lako uznemiriti. Sjeo je u klupu pokraj mene i zamišljeno navlačio uho dok sam mu objašnjavala što me zanima.

– Tako je, rekao je s najizraženijim južnjačkim naglaskom kojeg sam do tada čula.

Tata je radio u toj tvornici čitav svoj život. Dali su mu krasan televizor u boji kad je otišao u mirovinu i finu zlatnu iglu za kravatu.

– Zacijelo je bio dobar predradnik, rekla sam.

– Pa, to nije bio sve dok nije već imao koju godinu. Prije toga bio je inspektor za kutije, a još prije samo pakirer.

– I štoje točno radio? Kao pakirer, na primjer?

– Pakirao bi kolutove vrpce u kutije, a onda je na kraju nadgledao kako to drugi rade, da se uvjeri kako je sve napravljeno kako valja.

– Razumijem. Sjećate li se možda da je tvornica proizvela ljepljivu vrpcu žarkonarančaste boje?

Rob Kesley, sa svojom kratko podšišanom kosom i tamnosmeđim očima, razmišljao je o tom pitanju. Ma, nego što. Sjećam se toga, jer je vrpca bila stvarno neobična. Nikada ni prije ni poslije

nisam vidio takvu. Vjerujem daje bila proizvedena za nekakav zatvor.

– Tako je, rekla sam. No mene zanima nije li kolut ili dva završio tu negdje, u ovim krajevima.

– Nije trebao. Ali takve se stvari događaju jer radnici dobiju rashod i slično.

Kolutove vrpce koji baš nisu kako treba.

Sjetila sam se masnih mrlja na rubovima vrpce kojom su sputa ne gospođa Steiner i njena kći. Možda se jedna serija zaplela u neki stroj ili se zamastila na neki drugi način.

– A kad se radi o proizvodima koji ne moraju proći kontrolu, ubacila sam, zaposleni ih mogu dobiti ili kupiti po simboličnoj cijeni.

Kesley nije ništa rekao. Doimao se malo zbunjenim.

– Gospodine Kesley, znate li nekoga kome je vaš otac možda poklonio kolut takve narančaste vrpce? upitala sam.

– Mogu se sjetiti samo jedne osobe. Jakea Wheelera. Sad, on je umro ima već dosta vremena, ali prije toga je držao praonicu rublj pokraj Mackova Five and Dime.

Koliko se sjećam, imao je i apoteku na uglu.

– Zašto bi mu vaš otac dao kolut te vrpce?

– Pa, Jake je volio loviti. Sjećam se kako mi je tata govorio daje Jakea tako strah da ga netko tamo u šumi ne zamijeni za divljeg purana i ne ustrijeli, da nitko nije želio ići s njime u lov.

Nisam ništa rekla. Nisam znala kamo ovo vodi.

– Podizao bi prokleta preveliku buku i odijevao fluorescentnu odjeću kad bi išao na čeku. Nije ni čudo da nisu voljeli ići s njim. Sumnjam daje ikada pogodio išta osim vjeverica.

– Kakve to veze ima s ljepljivom vrpcom?

– Prilično sam siguran da mu je moj otac vrpcom dao iz vica. Mož da ju je Jake trebao omotati oko puške ili je nositi na odjeći. Kesley se nacerio, a ja sam primijetila da mu nedostaje nekoliko zubi.

– Gdje je Jake stanovao? upitala sam.

– U blizini Pine Lodgea. Negdje na pola puta između Black Mountaina i Montreata.

– Postoji li mogućnost daje vrpcom prosljedio nekom drugom?

Kesley je zurio u pladanj s čašama od pričesti, čela naborana od razmišljanja.

– Na primjer, nastavila sam, je li Jake lovio s još nekim? Možda s nekim kome je vrpca trebala, budući daje bila žarkonarančasta kakvu koriste lovci?

– Ja ne mogu znati je li on vrpcom prosljedio dalje. Ali reći ću vam daje bio dobar s Chuckom Steinerom. Njih dvojica bi odlazili u lov na medvjede, dok smo se mi ostali nadali da neće naći nijednog. Ne mogu zamisliti zašto bi netko volio nabasati na grizlija. A baš da ga i ustrijelite, što možete učiniti s njim osim napraviti od njega pro stirku? Ne možete ga pojesti osim ako ste Daniel Boon i Mingo, pa negdje umirete od gladi.

– Chuck Steiner je bio suprug Denese Steiner? upitala sam, pazeći da mi glas ne oda osjećaje.

– Točno. Neobično drag čovjek. Sve nas je jako rastužilo kad smo čuli da je umro.

Da smo znali da ima tako slabo srce, bolje bi smo pazili na njega, tjerali bismo ga da uspori.

– A on je lovio? morala sam znati.

– Nego što da je. Ja sam išao u lov s njim i Jakeom nekoliko puta. Njih dvojica voljeli su ići u šumu. Uvijek sam im govorio da sliče na Američke pionire, koji su istraživali i naselili Kentucky.

Oni su trebali otići u Afriku. Tamo je prava stvar. Znate, ja osobno ne bih mogao ubiti ni običnog kukca s grančicom.

– Ako je to isto što i bogomoljka ne biste ni smjeli ubiti kukca grančicu. To donosi nesreću.

– Nije to isto, rekao je odlučno. Bogomoljka je sasvim drugi kukac. Ali ja na to gledam kao vi.

Ne, ne, ne bih ubio nijednog.

– Gospodine Kesley, jeste li dobro poznavali Chucka Steinera?

– Znao sam ga iz lova i iz crkve.

– Podučavao je u školi.

– Predavao je vjeronauk u onoj privatnoj školi. Da sam mogao tamo poslati sina, poslao bih ga.

– Što mi još možete reći o njemu?

– Upoznao je svoju ženu u Kaliforniji dok je bio u vojsci.

– Jeste li ga ikada čuli da spominje bebu koja je umrla? Malu curicu po imenu Mary Jo koja je rođena u Kaliforniji?

– Ne. Doimao se iznenađenim. Uvijek sam mislio daje Emily jedino dijete. Zar su izgubili i malu bebu? O, bože, o, bože. Na licu mu je bio bolan izraz.

– Što se dogodilo nakon što su otišli iz Kalifornije? nastavila sam. Zna li nešto o tome?

– Došli su ovamo. Chucku se nije dopalo na zapadu, a ovamo je običavao dolaziti kao dječak na praznike. Obično bi odsjedali u kolibici na Gray Beard Mountainu.

– Gdje je to?

– U Montreatu. Isti onaj gradić u kojem živi Billy Graham. Sad, velečasni uglavnom nije ovdje, ali vidio sam mu ženu. Zastao je. Je li vam itko ispričao o Zeldi Fitzgerald koja se zapalila u obližnjoj bolnici?

– Znam za to, rekla sam.

– Chuck je jako dobro popravljao satove. To mu je bio hobi, ah na kraju je popravljao sve satove za dvorac Biltmore²⁰.

– Gdje ih je popravljao?

– One u dvorcu odlazio je popraviti tamo. Ali lokalni ljudi bi svoje satove nosili izravno njemu. Imao je radionicu u podrumu.

Gospodin Kesley bio bi pričao čitav dan, pa sam se morala izvući što sam ljubaznije mogla. Kad sam izašla, nazvala sam sa svog bežičnog telefona broj Wesleyeva dojavljiivača i ostavila mu policijsku šifru 10 25 koja je značila jednostavno Nađimo se. On će znati gdje. Razmišljala sam o tome da se vratim u predvorje crkve kako bih se sklonila od hladnoće kad sam po razgovoru one nekolicine ljudi koji su se još uvijek motali onuda shvatila da su to članovi zbora.

Samo što me nije uhvatila panika. Istog trenutka došlo mi je do glave daje i ona tu.

Denesa Steiner čekala je na vratima crkve smješkajući mi se.

– Dobro došli, rekla je toplo, očiju neprobojnih poput bakra.

– Dobro jutro, gospođo Steiner, rekla sam. Je li kapetan Marino došao s vama?

– On je katolik.

Imala je na sebi crni vuneni kaput koji je dodirivao vrhove njenih crnih cipela s jezikom u obliku slova T i navlačila je na ruke kožu rukavice. Nije bila našminkana, imala je samo malo crvenila na svojim zanosnim usnama, a kosa boje meda padala joj je na ramena u slobodnim loknama. Njena mi se ljepota činila hladnom, baš kao što je i dan bio hladan i pitala sam se kako li sam uopće mogla suosjećati s njom i vjerovati njenoj boli.

– Što vas dovodi u ovu crkvu? upitala me zatim. U Ashevilleu postoji katolička crkva.

Pitala sam se što još zna o meni. Pitala sam se što joj je sve Marino ispričao.

Željela sam iskazati štovanje vašoj kćeri, rekla sam gledajući je ravno u oči.

– Ma, baš krasno od vas. I dalje nasmiješena, nije skrenula pogled.

– Zapravo, dobro je da smo ovako naletjele jedna na drugu, rekla sam. Morala bih vam postaviti još neka pitanja. Možda bi vam odgovaralo da to učinimo sada?

– Ovdje?

– Bilo bi mi draže u vašoj kući.

– Namjeravala sam za ručak napraviti samo sendviče. Jednostavno mi se nije dalo pripremati nedjeljni ručak, a i Pete pokušava skinuti koju kilu.

– Nisam zainteresirana za jelo. Uopće se nisam trudila prikriti svoje osjećaje. Izraz moga lica odavao je tvrdoću mog srca. Ova me žena pokušala ubiti.

Skoro je ubila moju nećakinju.

– Onda ću vas pričekati kod kuće.

– Cijenila bih kada biste me povezli. Nemam auto.

Željela sam vidjeti njen auto. Morala sam ga vidjeti.

– Moj je na popravku.

– Neobično. Koliko se sjećam, prilično je nov. Da sam umjesto očiju imala lasere, sada bi već bila probušena na nekoliko mjesta.

– Bojim se da mi se dogodio mali kvar, pa sam ga morala ostaviti u poslovnici Chevroleta izvan države. Jednostavno mi je zatajio na putu. U crkvu sam došla sa susjedom, ali možete se povesti s nama. Ona me čeka u autu.

Krenula sam za njom kamenim stubama, a zatim puteljkom koji je vodio do još jednog stubišta. Duž ulice još je uvijek bilo parkirano nekoliko automobila, a jedan ili **20 Dvorac i imanje u Ashevilleu; dvorac je sagrađen u devetnaestom stoljeću, a pripadao je poznatoj obitelji Vanderbilt.**

dva upravo su kretali. Susjeda je bila postarija žena u okruglom ružičastom šeširu i sa slušnim aparatom. Sjedila je za volanom starog Buicka, s grijanjem uključenim na maksimum, slušajući crkvenu glazbu. Gospođa Steiner ponudila mi je da sjednem na prednje sjedalo, no ja sam odbila. Željela sam u svakom trenutku vidjeti što radi i žalila sam što nemam sa sobom svoju tridesetomicu. No nekako mi se nije činilo pristalim nositi pištolj u crkvu, a nisam računala da bi se išta od ovoga moglo dogoditi.

Gospođa Steiner i njena susjeda čavrljale su na prednjim sjedištima, a ja sam otraga šutjela. Vožnja je trajala tek nekoliko minuta; a onda smo se našle ispred kuće Steinerovih, a ja sam primijetila da je Marinov auto parkiran na istom mjestu gdje je bio i sinoć kad smo se Wesley i ja polako provezli pokraj kuće. Nisam mogla ni zamisliti kako će biti susresti se s Marinom. Nisam imala pojma što ću mu reći niti kako će se on ponašati prema meni. Gospođa Steiner otvorila je ulazna vrata. Ušle smo, a ja sam primijetila Marinove ključeve od motelske sobe i od auta ostavljene na ukrasnom tanjuru sa slikom Normana Rockwella²¹ što se nalazio na stoliću u predsoblju.

– Gdje je kapetan Marino? upitala sam.

– Na katu. Spava. Skinula je rukavice. Sinoć mu nije bilo dobro. Zna, hara neka viroza.

Otkopčala je kaput i lagano stresla ramenima kako bi skliznuo s nje. Dok ga je skidala skrenula je pogled, kao da je navikla pružiti priliku svima koji su zainteresirani da dobro pogledaju njene grudi koje nikakva odjeća starije gospođe nije mogla sakriti. Jezik njena tijela bio je zavodljiv i sada je progovarao zbog mene.

Igrala se mnome, premda ne iz istih razloga iz kojih se poigravala s muškarcima.

Denesa Steiner razmetala se svojim tijelom.

Bila je vrlo natjecateljski raspoložena u društvu žena, a to mi je samo još jasnije objašnjavalo kakav je bio njen odnos s Emily.

– Možda bih ga trebala pregledati, rekla sam. Peteu samo treba sna. Odnijet ću mu gore malo vrućeg čaja i začas sam s vama. Slobodno se raskomotite u dnevnom boravku. Pijete li čaj ili kavu?

– Ništa, hvala, rekla sam, uznemirena tišinom u kući. Čim sam čula daje otišla na kat, obazrela sam se oko sebe. Vratila sam se u predsoblje, spustila Marinove ključeve u džep i otišla u kuhinju. S lijeve strane sudopera nalazila su se vrata koja su vodila van. Preko puta njih bila su još jedna, zaključana zasunom. Otvorila sam zasun i okrenula kvaku.

Hladan ustajao zrak ukazivao je na to da je dolje podrum, pa sam stala tapkati po zidu tražeći prekidač za svjetlo. Kad sam prstima nabasala na njega, stisnula sam ga okupavši svjetlošću drvene stube obojene u tamnocrveno. Spustila sam se stubama jer sam morala vidjeti čega dolje ima. Ništa me nije moglo zaustaviti, čak ni strah od toga da me uhvati na djelu. Srce mi je snažno udaralo o rebra, kao da pokušava iskočiti iz mene.

Radni stol Chucka Steinera još uvijek je stajao na mjestu, posut j alatkama i zupčanicima i starim licem sata zamrznutim u vremenu. Posvuda je bilo komadića srčike, a većina ih je još uvijek imala udubljene tragove sićušnih dijelova satnih mehanizama koji su nekada stajali u njima radi čišćenja. Nekoliko ih je bilo razbacano po podu, zajedno s komadićima žice, čavlicima i vijcima. Prazne ljuske starih stojećih ura u tišini su stražarile u sjeni, a zamijetila sam i prastare radiouređaje i televizore, kao i mnoštvo raznog namještaja prekrivenog prašinom.

21 Američki slikar (1894 1978) poznat po slikama običnih ljudi iz malih mjesta čiji je život prikazivao na idealistički način.

Zidovi su bili od troske, obojeni u bijelo, bez prozora, a na velikoj dasci s kukicama uredno su bili obješeni kolutovi produžnih kabela i drugih žicai konopaca različitih materijala i debljina. Sjetila sam se makramea prebačenih preko namještaja na katu, zamršenih mreža isprepletenih niti što su prekrivale rukohvate, naslone stolica i u kojima su, obješeni na kuke u stropu, visjeli lonci s cvijećem. Za mislila sam omču s čvorom za vješanje koja je skinuta s vrata Maxa Fergusonona. Gledano unazad, činilo se nevjerojatnim da nitko nije već ranije pregledao ovaj podrum. Čak i dok je policija tražila malu Emily ona je vjerojatno ležala tu dolje.

Povukla sam konopac kako bih upalila i drugo svjetlo, no sijalica je bila pregorjela.

Još uvijek nisam imala svoju ručnu svjetiljku, a srce mi je lupalotako jako da sam jedva disala lutajući podrumom. Pokraj zida uz koji je bilo složeno drvo za ogrjev, pronašla sam još jedna zatvorena vrata koja su vodila van. Pokraj bojlera bila su vrata koja su vodila u kupaonicu, gdje sam upalila svjetlo.

Razgledavala sam stari bijeli porculan zamrljan bojom. Vjerojatno nitko godinama nije potegnuo vodu u WC u jer je ono malo vode što je ostalo u školjci ostavilo hrđav trag. Četka sa tvrdim i skvrčenim čekinjama što su podsjećale na ljudske prste bila je u umivaoniku, a onda sam bacila pogled u kadu. Gotovo na sredini pronašla sam novčić od dvadeset i pet centi, okrenut glavom prema gore, a uočila sam i tragove krvi oko odvoda. Izašla sam van iz kupaonice u trenutku kad su se vrata na vrhu stuba zatvorila, nakon čega sam začula zatvaranje zasuna. Denesa Steiner upravo me zaključala unutra.

Potrčala sam u nekoliko smjerova, lutajući pogledom uokolo i pokušavajući smisliti što sada učiniti. Odjurivši do vrata pokraj drva, okrenula sam kvaku i odjednom se našla u suncem okupanom dvorištu. Nisam nikoga vidjela ni čula, no vjerovala sam da me promatra. Zacijelo je znala da ću izaći na tu stranu, a onda sam s rastućim strahom shvatila što se događa. Uopće me nije pokušavala zatvoriti u klopku.

Nastojala me zaključati izvan kuće kako se ne bih mogla uspeti na kat.

Pomislila sam na Marina, a ruke su mi se tresle tako jako da sam jedva izvadila njegove ključeve iz džepa dok sam trčala iza ugla prema kolnom prilazu.

Otključala sam suvozačeva vrata njegova uglačanog Chevroleta. Winchesterka od nehrđajućeg

čelika bila je ispred prednjeg sjedala, ondje gdje ju je uvijek držao.

Osjećala sam ledenu hladnoću puške u rukama dok sam trčala natrag prema kući, ostavivši vrata automobila otvorenima. Ulazna vrata bila su zaključana, kao što sam i očekivala. No s obje strane na lazila su se prozorska okna, pa sam kundakom udarila o jedno od njih. Staklo se razbilo i lagano popadalo na sag s druge strane. Omotavši rubac oko ruke pažljivo sam posegnula unutra i otključala vrata. Zatim sam potrčala stubama prekrivenima tepihom osjećajući se kao da to nisam ja, kao da sam potpuno ispraznila vlastite misli. Ponašala sam se više kao stroj nego kao ljudsko biće. Sjetila sam se prozora koji je sinoć bio osvjetljen i potrčala u tom smjeru.

Vrata su bila zatvorena, a kad sam ih otvorila ona je bila tamo, mirno sjedeći na rubu kreveta na kojem je ležao Marino. Na glavu mu je bila navučena plastična vreća za smeće, oko vrata stisnuta ljep lživom vrpcom. Sljedeći su se događaji zbili u isto vrijeme. Ja sam otkočila i napela pušku, a ona je zgrabila pištolj s noćnog ormarića i ustala. Obje smo u isto vrijeme podigle oružje, a ja sam opalila. Zaglušujući hitac pogodio ju je poput žestokog naleta vjetra i odbio je unazad do zida, a ja sam repetirala i opalila još jednom i još jednom i još jednom.

Skliznula je po zidu, ostavljajući na dječjim tapetama crvene tragove krvi. Zrak je ispunio dim i miris izgorenog baruta. Strgnula sam vreću s Marinove glave. Lice mu je bilo plavo, a u karotidama mu nisam osjetila puls. Lupila sam ga po grudima, upuhala mu zrak u usta i stisnula mu prsa četiri puta.

Zahroptao je. Počeo je disati.

Zgrabivši telefon, nazvala sam 911 i zauralala kao da sam na po licijском radiju u kriznoj situaciji.

– Policajac ranjen! Policajac ranjen! Pošaljite hitnu!

– Gospođo, gdje ste?

Nisam imala pojma koja je adresa. Kuća Steinerovih! Molim vas, požurite! Nisam spustila slušalicu.

Pokušala sam podići Marina u sjedeći položaj, no bio je pretežak.

– Hajde. Hajde.

Okrenula sam mu lice u stranu i gurnula mu prste pod vilicu kako bih spriječila da jezik padne unazad i tako mu zapriječi dišne putove. Obazrela sam se oko sebe tražeći pogledom bočice tableta ili bilo kakvu drugu naznaku koja bi mi nagovijestila što mu je dala. Na stolicu pokraj kreveta stajale su prazne čaše. Omirisala sam ih osjećajući burbon, a zatim sam se tupo zagledala u nju. Posvuda sam vidjela krv i rasuti mozak dok mi je tijelo podrhtavalo kao u agoniji. Tresla sam se i grčila kao u smrtnom hropcu. Denesa Steiner bila je leđima naslonjena na zid, gotovo u sjedećem položaju, u sve većoj lokvi krvi. Crna odjeća bila joj je izrešetana i natopljena krvlju, a s glave koja joj je visjela na jednu stranu, krv je kapala na pod.

Činilo se da je prošla čitava vječnost od trenutka kad sam za čula sirene do časa kad sam postala svjesna mnogih koraka koji su jurili na kat i zvukova rasklapanja nosila, a onda se tamo odjednom stvorio Wesley. Obgrlio me rukama čvrsto me držeći dok su muškarci u kombinezonima okružili Marina. Crvena i plava svjetla pulsirala su na ulici, pa sam shvatila da sam pucnjem razbila prozor. Zrak što je ulazio u sobu bio je vrlo hladan. Zavjese s uzorkom balona što slo bodno lete svijetložutim nebom nadimale su se od propuha. Pogle dala sam poplun boje leda i plišane životinje svuda po sobi. Na zidu je bilo zalijepljeno nekoliko naljepnica s uzorkom duge, a na zidu je visio poster Vini Pua.

– To je njena soba, rekla sam Wesleyu.

– Sve je u redu. Podragao me po kosi.

– To je Emilyna soba, rekla sam.

Poglavlje 21

Otišla sam iz Black Mountaina sljedećeg jutra, odnosno u ponedjeljak, a Wesley je htio poći sa mnom, no ja sam željela biti sama. Imala sam neke nedovršene poslove, a on je morao ostati s Marinom koji je ležao u bolnici nakon što su mu ispumpali Deme rol²² iz želuca. S njim će biti sve u redu, barem fizički, a zatim će ga Wesley odvesti u Quantico. Od njega je trebalo dobiti sve informacije o proteklom periodu, baš kao od agenta koji je s lažnim identitetom infiltriran među zločince. Trebali su mu odmor, sigurnost i prijatelji.

U avionu sam imala slobodan cijeli red sjedala, pa sam napravila mnogo bilježaka.

Slučaj ubojstva Emily Steiner bio je riješen u trenutku kad sam ubila njenu majku.

Dala sam izjavu policiji, a slučaj će još neko vrijeme biti pod istragom. No to me nije brinulo, niti sam za to imala razloga. Jednostavno nisam znala što osjećam. Malo me smetalo to što nisam osjećala žaljenje.

22 Vrsta narkotičkog analgetika čija česta uporaba može dovesti do ovisnosti, a veća količina može dovesti do trovanja i smrti.

Bila sam svjesna samo toga da sam tako umorna da mi sve pred stavlja napor. Kao da mi je netko ubrizgao olovo u krv. Bilo mi je teško čak i pomicati olovku i nisam mogla brzo razmišljati. Na tre nutke bih se uhvatila kako slijepo buljim preda se a da i ne trepnem, i tada ne bih bila u stanju odrediti koliko već dugo to radim i kamo sam odlutala.

Prvo što sam morala učiniti bilo je napisati izvješće o cijelom slučaju, što je dijelom služilo istrazi FBI a, dijelom istrazi policije čiji sam predmet bila ja. Mozaik se lijepo slagao, no neka pitanja za uvijek će ostati bez odgovora jer nitko nije ostao živ da na njih odgovori.

Na primjer, nikada nećemo znati što se točno dogodilo one večeri kad je Emily umrla. No ja sam imala teoriju.

Vjerovala sam da je nakon završetka sastanka Emily požurila kući i posvađala se s majkom. Možda se to zbilo za večerom, kada joi je, pretpostavljala sam, gospođa Steiner za kaznu previše posolila hranu. Gutanje soli oblik je zlostavljanja djece koji, na žalost, nije rijedak.

Možda ju je natjerala da pije zasoljenu vodu. Dijete je zatim vjerojatno počelo povraćati, što je samo još više naljutilo njenu majku. Emily je vjerojatno zapala u hipernatremičko²³ stanje, nakon čega je uslijedila koma, pa je bila već mrtva ili gotovo mrtva kad ju je majka odnijela dolje u podrum. Takav bi slijed događaja objasnio Emilyne naizgled kontradiktorne fizičke nalaze. Objasnio bi višak natrija u krvi i nedostatak vitalne reakcije na ozljede koje su joj na nesene.

Što se tiče toga zašto je majka odlučila oponašati ubojstvo Eddieja Heatha, mogla sam samo nagađati da je žena koja pati od projiciranog Minhauzenova sindroma bila jako zainteresirana za tako poznat slučaj ubojstva djeteta. Samo što reakcija Denese Steiner nije bila kao drugih ljudi. Ona je zamišljala pozornost koju bi dobila majka koja izgubi dijete na tako grozan način.

Bila je to maštarija koju je vjerojatno nalazila uzbudljivom, pa je možda čitavu stvar najprije razradila u glavi. Možda je te nedjelj ne večeri namjerno otrovala i ubila kćer kako bi ostvarila svoj plan. Ili je možda ostvarila plan nakon što je nehotice u srdžbi otrovala Emily. Nikada neću znati odgovor na to pitanje, no sada on nije bio ni važan. Taj slučaj nikada neće dospjeti na sud.

U podrumu je gospođa Steiner položila tijelo svoje kćeri u kadu. Sumnjala sam da ju je tada ustrijelila u potiljak, kako bi krv otekla kroz odvod. Svukla ju je, što je objašnjavalo novčić koji te večeri Emily nije ostavila u crkvi, budući da je otišla sa sastanka prije no što je dječak kojeg je voljela počeo skupljati milodar. Kovanica od dvadeset i pet centi slučajno je ispala iz Emilyna džepa

dok joj je majka svlačila hlače, pa je njeno golo bedro ležalo na njoj sljedećih šest dana.

Pretpostavljala sam da je bila noć kad je, gotovo tjedan dana kasnije, gospođa Steiner došla po Emilyno tijelo, koje je čitavo to vrijeme bilo kao u hladnjaku.

Možda ju je zamotala u deku, što bi objasnilo vunena vlakna koja smo pronašli.

Vjerojatno ju je ovila i plastičnim vrećama za lišće. Mikroskopski tragovi srčike također su imali smisla, budući da je u podrumu gospodin Steiner godinama koristio komadiće srčike popravljajući satove. Žarkonarančasta vrpca kojom je gospođa Steiner sputala sebe i svoju kćer za sada se još nije pojavila, baš kao ni 22

milimetarski pištolj. Sumnjala sam da ćemo ih ikada pronaći. Gospođa Steiner bila je prepametna a da bi te predmete zadržala kod sebe, jer je znala da upućuju na njenu krivnju.

23 Hipernatremija prevelika količina natrija u krvi.

Gledano unatrag sve se činilo tako jednostavnim, mnogo je toga izgledalo čak očito. Na primjer, slijed kojim su komadi vrpce odrezani s koluta u potpunosti je odgovarao onome što se dogodilo. Gospođa Steiner je, naravno, najprije sputala svoju kćer, a tu nije bilo potrebe da odreže sve vrpce koje će joj biti potrebne i zalijepi ih na komad namještaja. Nije se morala boriti s kćeri jer se Emily nije micala. Dakle, obje ruke gospođe Steiner bile su slobodne.

No sputati samu sebe bilo je nešto teže. Za to je morala odrezati sve vrpce odjednom i zalijepiti ih na komodu. Zatim je provizorno omotala vrpce oko svojih zapešća i gležnjeva, kako bi se mogla izvući, ne uvidjevši da je vrpce koristila pogrešnim redoslijedom, premda nije bilo razloga da misli kako je to važno.

U Charlotti sam presjela u avion za Washington, a tamo sam uzela taksi koji me odveo u Russell Building gdje sam imala zakazan sastanak sa senatorom Lordom.

Kad sam stigla, u dva i trideset, glasovao je na katu Senata. Strpljivo sam čekala kraj recepcije dok su se mlade djevojke i mladići neprestano javljali na telefone, jer je, izgleda, pola svijeta tražilo njegovu pomoć. Pitala sam se kako li živi s tim teretom.

Ubrzo je ušao i nasmiješio mi se. Po pogledu u njegovim očima znala sam da zna sve što se dogodilo.

– Kay, tako mi je drago da te vidim.

Krenula sam za njim kroz još jednu prostoriju sa stolovima i lju dima koji su odgovarali na još telefonskih poziva; zatim smo stigli u njegov privatni ured, gdje je zatvorio vrata. Na zidovima je imao mnogo lijepih slika dobrih umjetnika i vidjelo se da voli dobre knjige.

– Danas me nazvao direktor. Kakva noćna mora. Nisam siguran da znam što bih ti rekao, rekao je.

– Ja sam dobro.

– Molim te, sjedni. Pokazao mi je na kauč dok je sam sjeo su čelice meni u običnu, nedojmljivu stolicu. Senator Lord rijetko je postavljao svoj radni stol između sebe i drugih ljudi. Nije za to imao potrebe budući da je, kao i svi ostali veliki ljudi koje sam poznavala a bilo ih je malo, bio ljubazan i mio u svojoj veličini.

– Hodam uokolo kao u nekom mrtvilu. U nekom čudnom stanju duha, nastavila sam. Tek ću kasnije biti u nevolji. Posttraumatski stres i sve to. To što znaš za to, ne znači da si imun.

– Hoću da dobro paziš na sebe. Zašto ne odeš negdje na odmor?

– Senatore Lord, što možemo učiniti za Lucy? Želim skinuti ljagu s njena imena.

– Vjerujem da si to već uspjela učiniti.

– Ne sasvim. FBI sada zna da u biometričku bravu nije mogao biti skaniran Lucyn palac. Ali to moju nećakinju ne oslobađa sasvim krivnje. Takav sam barem dojam ja dobila.

– Nije tako. Uopće nije tako. Senator Lord zamijenio je noge koje je držao prekrštenima i zagledao se u daljinu. Sad, možda po stoji problem što se tiče onoga što se govorka po Birou. Mislim na tračeve. A budući da se u čitavoj stvari pojavio i Temple Gault, o mnogo stvari se ne smije razgovarati.

– Znači Lucy će jednostavno morati izdržati svačiji pogled jer joj neće biti dopušteno razotkriti što se zaista dogodilo, rekla sam.

– Tako je.

– Dakle, bit će onih koji joj neće vjerovati i koji će misliti kako joj nije mjesto u Quanticu.

– Moglo bi se dogoditi da ih bude.

– To onda nije dovoljno dobro.

Strpljivo me odmjerio. Nećeš je moći uvijek štititi, Kay. Pusti je da zaliže rane i otrpi uvrede. Dugoročno gledano, to će je učiniti boljom osobom. Samo je održi na pravoj strani zakona. Nasmiješio se.

– Trudit ću se, rekla sam. Nad glavom joj još uvijek visi optužba za vožnju pod utjecajem alkohola.

– Lucy je bila žrtva vozača, odnosno vozačice koja ju je udarila i pobjegla, možda se radilo čak i o pokušaju ubojstva. Mislim da će toponešto promijeniti priču u sučevim očima. A predložio bih joj i da se dobrovoljno javi za neki društveno koristan rad.

– Mislite li na nešto konkretno? Znala sam daje tako, inače to ne bi ni spomenuo.

– Zapravo mislim. Pitam se bi li se željela vratiti u JETI? Ne znamo koliko je toga u CAIN u Gault poremetio. Bio bih sretan predložiti direktoru da uzme Lucy kako bi slijedila Gaultove trago ve u sustavu i vidjela što se da spasiti.

– Frank, znam da bi bila oduševljena, rekla sam, a srce mi se is punilo zahvalnošću.

– Ne mogu se sjetiti nikoga s boljim kvalifikacijama, nastavio je. A i to će joj dati priliku da dođe na svoje. Svjesno, ona nije uči nila ništa loše, no pokazala je slabu mogućnost procjene.

– Reći ću joj, rekla sam.

Iz njegova ureda otišla sam u Willard i uzela sobu. Bila sam preumorna da bih se vratila u Richmond, a ono što sam zaista željela učiniti bilo je odletjeti u Newport.

Željela sam vidjeti Lucy, barem na sat ili dva. Željela sam joj ispričati stoje senator Lord učinio, reći joj daje čista, da joj je budućnost ponovno svijetla.

Sve će biti sasvim u redu. Znala sam to. Htjela sam joj reći koliko je volim. Željela sam vidjeti hoću li biti u stanju pronaći prave riječi, jer to mi je uvijek bilo teško. Bila sam sklona da ljubav držim taocem svog srca jer sam se bojala da bi me izgovorena mogla napustiti kao stoje to učinilo toliko ljudi u mom životu. Iako sam u prošlosti imala ružnu naviku činiti stvarnim ono čega sam se bojala.

Iz sobe sam nazvala Dorothy, međutim nitko mi se nije javio. Zatim sam nazvala majku.

– Gdje si ovoga puta? upitala me, a ja sam u pozadini čula kako joj teče voda.

– U Washingtonu, rekla sam. Gdje je Dorothy?

– Evo, baš je tu i pomaže mi s večerom. Imamo pile s limunom i salatu trebala bi vidjeti limunovo drvo, Katie. A i grejpovi su ogromni. Baš perem salatu.

Kad bi jednom u sto godina posjetila svoju majku mogle bismo jesti zajedno.

Normalne obroke. Bile bismo obitelj.

– Voljela bih razgovarati s Dorothy.

– Samo malo.

Slušalica je udarila o nešto, a zatim sam dobila Dorothy na te lefon.

– Kako se zove Lucyn savjetnik u Edgehillu? upitala sam odmah. Pretpostavljam da su joj sad već dodijelili nekoga.

– To nema veze. Lucy ionako više nije tamo.

– Molim? upitala sam. Što si to upravo rekla?

– Nije joj se dopao program i rekla mi je da želi otići. Nisam je mogla prisiliti. Ona je odrasla žena. A i nije baš prava ovisnica ili nešto.

– Što? Bila sam u šoku. Je li sad tamo? Vratila se u Miami?

– Ne, rekla mi je sestra, i bila je prilično mirna. Htjela je neko vrijeme ostati u Newportu. Rekla je da sada nije sigurno vratiti se u Richmond ili neku takvu glupost.

A nije željela doći ni ovamo.

– I sad je sama u Newportu s onom prokletom ozljedom glave i problemom s alkoholom i ti ne poduzimaš ništa?

– Kay, pretjeruješ kao i obično.

– Gdje je odsjela?

– Nemam pojma. Rekla mi je da samo hoće malo prolunjati oko.

– Dorothy!

– Moram te podsjetiti da je ona moja kći, ne tvoja.

– To će uvijek biti najveća tragedija njena života.

– Zašto se barem jedan jebeni put ne držiš podalje od svega? graknula je.

– Dorothy! čula sam majku u pozadini. Ne dozvoljavam u svojoj kući tu riječ na j!

– Slušaj, da ti nešto kažem. Govorila sam hladnim, odmjere nim riječima ubojita gnjeva. Ako joj se bilo što dogodilo, smatrat ću te sto posto odgovornom.

Ti nisi samo užasna majka, ti si užasan čovjek. I menije iskreno žao što si mi sestra.

Spustila sam slušalicu. Izvadila sam telefonski imenik i počela nazivati avionske kompanije. Pronašla sam jedan let za Providence kojeg ću uhvatiti ako se požurim.

Istrčala sam iz sobe i nastavila istim tempom kroz elegantno predvorje Willarda.

Ljudi su buljili u mene.

Vratar mi je pozvao taxi, a ja sam rekla vozaču da ću mu platiti dvostruko ako me brzo odveze do aerodroma National. Vozio je kao lud. Stigla sam na terminal u trenutku kad su najavljivali moj let, a kad sam sjela na svoje mjesto osjetila sam u grlu nalet plača, uspjela sam mu se oduprijeti. Popila sam vrući čaj i zatvorila oči. Ni sam poznavala Newport i nisam imala pojma gdje mogu odsjesti.

Vožnja taksijem od Providencea do Newporta trajat će više od sata, rekao mi je vozač, zato što pada snijeg. Kroz prozore išarane potočićima vode promatrala sam tamna lica granitnih zidova duž ceste. Kamen je bio iscrtan bušotinama i s njega je kapala voda što se pretvarala u led. Zrak što je propuhivao kroz pod automobila bio je vlažan i grozno hladan. Velike pahuljice snijega zalijetale su se u vjetrobrian poput krhkih bijelih kukaca, a ako bih ih predugo proma trala počelo bi mi se vrtjeti u glavi.

– Možete li mi preporučiti kakav hotel u Newportu? upitala sam vozača, čiji je govor bio svojstven ljudima s Rhode Islanda.

– Najbolje ćete proći s Marriottom. On vam je na obali i do svih dućana i restorana možete doći pješke. Ili možete uzeti Doubletree na Goat Islandu.

– Pokušajmo s Marriottom.

– Da, gospođo. Dakle, Marriott.

– Da ste vi mlada djevojka u potrazi za poslom u Newportu, kamo biste otišli?

Moja dvadesetjednogodišnja nećaka voljela bi provesti ovdje neko vrijeme.

Činilo se glupim postaviti takvo pitanje potpunom neznancu. No, nisam znala što drugo učiniti.

– Prije svega, ne bih odabrao ovo doba godine. Newport je sada poprilično mrtav.

– Ali ako odabere baš ovo doba godine. Da sad, recimo, može otići iz škole.

– Hmm. Razmišljao je dok sam ja nesvjesno promatrala ritam brisača.

– Možda u restoranima? odvažila sam se.

– O, naravno. Puno mladih ljudi radi u restoranima. Onima na obali. Zarada je dosta dobra jer je u Newportu glavni izvor novca tu rizam. Ne dajte da vam itko kaže da je to zapravo ribolov. Ovih dana, brod koji može spremi trinaest i pol tona ribe vraća se s ulovom od možda tonu i pol. I to ako mu se posreći.

Nastavio je pričati dok sam ja razmišljala o Lucy, o tome kamo je mogla otići.

Pokušala sam ući u njen um, pročitati joj misli, neka ko doći do nje pomoću svojih misli. Izgovorila sam mnoge nijeme molitve odupirući se suzama i onom najgorem od svih strahova, nisam se mogla suočiti s još jednom tragedijom. Ne valjda Lucy. Taj bi mi gubitak bio posljednji. To bi bilo previše.

– Do kada ostaje otvorena većina tih mjesta? upitala sam.

– Kojih mjesta?

Shvatila sam da je on govorio o poronotusu²⁴, nešto o tome kako ih koriste za mačju hranu.

– Restorani, rekla sam. Jesu li još uvijek otvoreni?

– Ne, gospođo. Većina nije. Skoro je jedan sat u noći. Ako želite pronaći posao svojoj nećakinji najbolje će vam biti izaći ujutro. Većina ih se otvara oko jedanaest, a neki čak i ranije ako poslužuju do ručak.

Vozač taksija bio je, naravno, u pravu. Sada nisam mogla na praviti ništa do leći u krevet i pokušati malo odspavati. Soba koju sam dobila u Marriottu gledala je na luku.

S mog prozora voda je bila crna, a svjetla ribarica poskakivala su na obzoru kojeg u mraku nisam vidjela.

Ustala sam u sedam jer nije bilo smisla više ležati u krevetu. Nisam spavala i bojala sam se usniti kakav san.

Naručivši doručak, razmakla sam zavjese i pogledala van u čelično sivi dan u kojem se voda nije razlikovala od neba. U daljini, gu ske su letjele u formaciji bojnih aviona, a snijeg se pretvorio u kišu. Spoznaja da u ovaj rani sat neće mnogo toga biti otvoreno nije me spriječila da pokušam, pa sam već u osam bila vani s popisom pozna tih barova, kafića i restorana koji sam dobila od pazikuće hotela.

Neko sam vrijeme hodala rivom gdje su mornari sukladno vremenu bili odjeveni u žute kabanice i gumene hlače. Zaustavila sam se i razgovarala sa svakim tko je htio slušati, a moje je pitanje svaki put bilo isto, baš kao što su i odgovori bili isti. Ja bih opisivala svoju nećakinju, a oni je nisu prepoznavali, čak ni ako su je vidjeli. Tako je mnogo mladih žena radilo u restoranima duž obale.

Hodala sam bez kišobrana, a rubac koji sam imala svezan oko glave nije bio dostatan da me zaštiti od kiše. Šetala sam pokraj ugladenih jedrilica i jahti prekrivenih za zimu teškim ceradama, pokraj gomila masivnih sidara, polomljenih i izjedenih hrdom. Oko mene nije bilo mnogo ljudi, no većina kafića i restorana već su bili otvoreni, a menije tek kad sam ugledala duhove, demone i druga zastrašujuća stvorenja u izlozima postalo jasno daje danas Noć vještica.

Satima sam hodala pločnikom Thames Streeta, zavirujući u izloge dućana u kojima je bilo svega, od ukrasnih školjki do umjetničkih predmeta. Skrenula sam u Mary Street i prošla pokraj Inntowne Inna, gdje službenik nikada nije čuo za moju nećakinju. Nitko je nije poznao ni u Christie s gdje

sam popila kavu pokraj prozora s kojeg sam mogla promatrati zaljev Narragansett. Dokovi su bili mokri i istočkani bijelim galebovima koji su svi bili okrenuti na istu stranu, a ja sam gledala dvije žene koje su izašle van kako bi promatrale more. Bile su ubundane, s kapama i rukavicama, a nešto mi je u njihovu držanju govorilo da su više od prijateljica. Ponovno sam se uznemirila pri pomisli na Lucy, pa sam morala izaći.

Ušla sam u Black Pearl na Bannister s Warfu, zatim u Anthonv, u Brick Allev Pub i u Inn na Castle Hillu. Callahan s Cafe Zelda i neko zgodno mjestasce u kojem su prodavali savijače sa šlagom nisu mi mogli pomoći, a budući da sam ušla u toliko barova potpuno sam se izgubila pa sam u nekima bila i dva puta.

24 Mala jestiva morska riba; može se naći uz atlantsku obalu SAD a.

Od Lucy ni traga ni glasa. Nitko mi nije mogao pomoći, a nisam bila sigurna ni da je ikome stalo. I tako sam očajna hodala Bowden Warfom dok je kiša padala sve jače.

Iz neba boje škrljevca voda je lijevala kao iz kabla, a neka gospođa koja je žurno prošla pokraj mene nasmiješila mi se.

– Srce, nemoj se utopiti, rekla je. Ništa nije tako crno.

Promatrala sam je kako ulazi u Aquindeck Lobster Company na kraju rive, pa sam je odlučila slijediti, čisto zato što je bila ljubazna. Gledala sam je kako ulazi u mali ured iza pregradnog stakla tako mutnog i oblijepljenog računima da sam iza svih tih listova pa pira vidjela samo obojene uvojke i ruke u pokretu.

Kako bih došla do nje morala sam proći pokraj zelenih spremnika veličine čamaca, punih jastoga, školjki i rakova. Podsjetili su me na kolica složena u mrtvačnici.

Spremnici su bili poslagani do zida, a voda iz zaljeva koja je preko cijevi u stropu ulazila u njih, izlivala se na pod. Buka u unutrašnjosti spremnika s jastozima pod sjećala je na monsune, a oko njega se širio miris mora. Muškarci u zaštitnim gumenim narančastim hlačama i visokim gumenim čizmama imali su lica istrošena poput dokova, i glasno su razgovarali.

– Oprostite, rekla sam navratima malog ureda, ne znajući daje u društvu žene bio ribar, budući da ga ranije nisam mogla vidjeti. Imao je grube crvene ruke i sjedio je u plastičnoj stolici sa zapaljenom cigaretom.

– Srce, pa ti si pokisla do kože. Uđi i zgrij se. Gospođa, koja je bila gojazna i koja je očito previše radila, ponovno mi se nasmiješila. Kupuješ jastoge?

Krenula je ustati.

– Ne, rekla sam brzo. Izgubila sam nećakinju. Jednostavno je odlutala ili su nam se upute pobrkale ili nešto. Trebale smo se naći. Ništa, samo sam se pitala niste li je vidjeli.

– Kako izgleda? upitao je ribar.

Opisala sam je.

– Dobro, recite mi gdje ste je posljednji put vidjeli? Žena je izgledala zbunjeno.

Duboko sam udahnula, a muškarac me prokužio. Čitao mi je svaku misao. Vidjela sam mu to u očima.

– Pobjegla je. To znaju učiniti, mislim djeca, rekao je povukavši dim svog Maribora. Pitanje je, odakle je pobjegla? To mi recite, pa će mi možda pasti na pamet gdje bi mogla biti.

– Bila je u Edgehillu, rekla sam.

– Tek je izašla? Ribar je bio s Rhode Islanda, pa je posljednje slogove izgovarao niže, kao da gazi po njima.

– Otišla je.

– Znači da ili nije dovršila program ili joj je isteklo osiguranje. To se tu često događa. Imam

neke prijatelje koji su bili tamo i morali otići nakon četiri ili pet dana jer osiguranje nije htjelo platiti. I to mi je neka pomoć.

– Nije dovršila program, rekla sam.

Podigao je svoju prljavu kapu i zagladio neposlušnu crnu kosu.

– Znam da se sigurno brineš, užas jedan, rekla je žena. Mogu pripremiti malo instant kave.

– Vrlo ste ljubazni, ali ne, hvala.

– Kad tako rano izađu van, obično ponovno počnu piti i drogirati se, nastavio je muškarac. Žao mi je što vam to govorim, ali tako to ide. Sad vjerojatno negdje radi kao konobarica ili šankerica kako bi bila u blizini onoga što želi. Restorani su ovdje prilično do bri. Da sam na vašem mjestu, ja bih pokušao u Christie s, u Black Pearlu tamo na Bannister s Wharf, ili kod Anthonyja na Waites Wharf.

– Bila sam u svima.

– A u White Horseu? Tamo bi mogla dobro zaraditi.

– Gdje je to?

– Tamo prijeko. Pokazao mi je prstom na drugu stranu zaljeva. Odmah kad se skrene s Marlborough Streeta, pokraj Best Westerna.

– Gdje se tu može odsjesti? upitala sam. Ne vjerujem da bi na to htjela potrošiti puno novaca.

– Srce, rekla je žena, reći ću ti što bih ja pokušala. Ja bih pokušala u Pomorskom društvu. To ti je odmah tu blizu. Morala si proći kraj njega da dođeš ovamo.

Ribar je klimnuo glavom zapalivši novu cigaretu. Tako je. To bi bilo dobro mjesto za početak. A oni drže i konobarice i cure koje im rade u kuhinji.

– Što je to? upitala sam.

– To je mjesto gdje žive ribari koje je napustila sreća. Nešto po put malog YMCA a [25](#), sa sobama na katu, blagovaonicom i zalogajnicom.

– Vodi ga katolička crkva. Možda biste mogli porazgovarati s velečasnim Ogrenom. On je tamo svećenik.

– Zašto bi dvadesetjednogodišnja djevojka otišla baš tamo, a ne u neko od drugih mjesta koja ste spomenuli? upitala sam.

– Ne bi, rekao je ribar, osim ako se želi suzdržati od pića. Tamo alkohol nije dozvoljen. Odmahnuo je glavom. To je baš mjesto kamo bi čovjek otišao ako je ranije napustio program, a ipak više ne želi piti ni drogirati se. Poznajem gomilu momaka koji zalaze tamo. Jednom sam čak i sam tamo odsjeo.

Kad sam izašla kiša je padala tako jako da se voda koja je lijevala odbijala od betona i skakala nazad prema glasnom, žitkom nebu. Bila sam mokra do koljena i gladna, a bilo mi je i hladno i ni sam više imala kamo poći, kao ni mnogi drugi koji su došli u Pomorsko društvo.

Zgrada se doimala poput male crkve od opeke; ispred je bio izložen jelovnik kredom ispisan na crnoj ploči i transparent na kojem je pisalo: SVI SU

DOBRODOŠLI. Ušla sam unutra i ugledala muškarca koji je sjedio za pultom i pio kavu dok su ostali bili za stolovima u jednostavnoj blagovaonici nasuprot vratima.

Nekoliko se pari očiju okrenulo prema meni s izrazom blage znatiželje, a lica su odavala godine okrutnog vremena i pića.

Konobarica koja nije izgle dala starija od Lucy upitala me želim li jesti.

– Tražim velečasnog Ogrena, rekla sam.

– Nisam ga danas vidjela, ali možete pokušati u knjižnici ili kapelici.

Popela sam se stubama i ušla u malu kapelicu u kojoj nije bilo nikoga osim svetaca na freskama

naslikanih na žbukanim zidovima. Bila je to ljupka kapelica s jastučićima na kojima su bili izvezeni po morski prizori i mramornim podom različitih nijansi s umetnutim oblicima školjki. Stajala sam gotovo nepomično promatrajući sve tog Marka koji je u ruci držao jarbol, dok je sveti Antun padovanski blagoslivljao stvorove mora. Sveti Andrija je nosio mreže, a na vrhu, čitavom dužinom zida bile su ispisane riječi iz Biblije:

Smiri oluju u tih povjetarac, valovi morski umukoše. Obradovaše se tišini, u željenu luku on ih povede.

Uronila sam ruku u ogromnu školjku ispunjenu svetom vodom i prekrížila se.

Neko sam vrijeme molila pred oltarom, a zatim sam položila milodar u pletenu košaricu. Ostavila sam novčanicu za sebe i Lucy i kovanicu od dvadeset i pet centi za **25 Young Men s Christian Association organizacija koja u mnogim zemljama ima prenoćišta i sportske centre za mlade ljude.**

Emily. Iza vrata, na stubama sam čula vesele glasove i zviždanje ljudi nastanjenih u Pomor skom društvu. Kiša što je udarala o krov zvučala je kao da netko bubnja po madracu, a iza neprozirnih prozora glasali su se galebovi.

– Dobar dan, rekao je tihi glas iza mene.

Okrenula sam se i našla se licem u lice s velečasnim Ogrenom koji je bio odjeven u crno.

– Dobar dan, oče, rekla sam.

– Zacijelo ste dugo hodali po kiši. Oči su mu bile blage, a lice vrlo milo.

– Tražim svoju nećaku, oče, i očajna sam.

Nisam morala dugo pričati o Lucy. Zapravo, jedva sam je opisala prije no što sam shvatila da svećenik zna tko je ona, našto mi se srce otvorilo poput ruže.

– Bog je milostiv i dobar, rekao je s osmijehom. Doveo vas je ovamo kao što vodi i one koji se izgube na moru. Prije nekoliko dana doveo je ovamo vašu nećakinju.

Vjerujem daje ona sada u knjižnici. Zaposlio sam je tamo da popisuje knjige u katalog i radi još neke svoje sitnice. Jako je pametna i ima tu sjajnu zamisao da svuda uvedemo kompjutere.

Pronašla sam je za dugačkim pravokutnim stolom u polumračnoj sobi obloženoj tamnom oplatom i otrcanim knjigama. Bila mi je okrenuta leđima i pisala je neki program na papiru, budući da nije imala kompjuter, baš kao što i kompozitori u tišini skladaju svoje simfonije. Učinilo mi se daje smršavjela. Velečasni Ogren potapšao me po ruci i izašao, tiho zatvorivši vrata za sobom.

– Lucy, rekla sam.

Okrenula se i zaprepašteno me pogledala.

– Teta Kay? O, bože, rekla je prigušenim glasom koji pristoji knjižnicama. Što ti radiš ovdje? Kako si znala? Obrazi su joj bili rumeni, a ožiljak na čelu žarkocrven.

Privukla sam stolicu i objema rukama uhvatila jednu njenu ruku.

– Molim te, vrati se sa mnom.

Lucy je i dalje zurila u mene kao da sam ustala iz mrtvih.

– Tvoje je ime čisto.

– Potpuno?

– Potpuno.

– Našla si mi neku veliku zvjerku.

– Rekla sam da hoću.

– Ti si ta velika zvjerka, zar ne, teta Kay? prošaptala je skrenuvši pogled.

– FBI je uvidio da je Carrie odgovorna za ovo što ti se dogodi lo, rekla sam.

Oči su joj se ispunile suzama.

– To stoje učinila je grozno, Lucy. Znam kako mora da si povrijeđena i ljuta. Ali ti si u redu. Istina je izašla na vidjelo i JETI te želi natrag. Sredit ćemo optužbu za vožnju pod utjecajem alkohola. Sudac će biti mekši budući da te netko sjurio s ceste i da za to ima dokaza. No ja i dalje želim da odeš na liječenje.

– Zar to ne mogu u Richmondu? Zar ne mogu ostati s tobom?

– Naravno da možeš.

Spustila je pogled dok su joj se licem slijevale suze.

Nisam je željela još više povrijediti, no morala sam upitati: One večeri kad sam te vidjela kod stolova za piknik, bila si s Carrie. Jer ona mora zapaliti cigaretu.

– Ponekad. Otrla je suze.

– Jako mi je žao.

– Ti to ne bi razumjela.

– Naravno da razumijem. Voljela si je.

– Još uvijek je volim. Počela je jecati. I to je ono najgluplje. Kako to mogu? Ali jednostavno si ne mogu pomoći. A čitavo vrije me... Ispuhala je nos.

– Čitavo vrijeme ona je bila s Jerrvjem ili kako li mu je već ime. Iskorištavala me.

– Ona iskorištava sve oko sebe, Lucy. Nije iskoristila samo tebe.

Ridala je kao da nikada neće prestati.

– Znam kako se osjećaš, rekla sam zagrlivši je. Ne može se tek tako prestati nekoga voljeti. Lucy, za to treba vremena.

Dugo sam je držala, a vrat mi je bio mokar od njenih suza. Držala sam je sve dok horizont nije postao tamnoplava crta štoje sjajila u noći, a zatim smo u njenoj spartanskoj sobi spakirale njene stvari. Po pločniku i asfaltu kojim smo hodale nizale su se lokva do lokve, dok su se izrezbarene tikve žarile na prozorima, a kiša se stala pretvarati u led.